MICHAEL HARTLAND

Autorul celebrului roman ANUL SCORPIONULUI

A treia trădare

MICHAEL HARTLAND

A TREIA TRĂDARE

MICHAEL HARTLAND

A TREIA TRĂDARE

Traducere: BOGDAN OPROIU

EDITURA LIDER
EDITURA STAR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HARTLAND, MICHAEL
A treia trădare / Michael Hartland; trad.: Bogdan Oproiu - București: Lider, 2005
ISBN 973-629-068-9

I. Oproiu, Bogdan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: **MARIA DUMITRESCU**
Tehnoredactare: **FLORINA GOGESCU**
Corectura: **GINA COPEL**
Coperta: **CLAUDIA COSTACHE**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-București,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tipar executat la: **S.C. TIPARG S.A.** Pitești
Tel.: 0248 221 275; Fax: 0248 221 348
E-mail: office@tiparg.ro; www.tiparg.ro

PROLOG

Somerset – 1973

Coşciugul fusese scos din biserică şi congregaţia îl urma, tăcută şi ciudată, de-a lungul potecii acoperite cu dale spre curte. Doi bărbaţi încheiau cortegiul, unul dintre ei înalt şi slăbănog. Arătă cu mîna către grămezile ordonate de lemne din faţa uşii şi murmură către însoţitorul său:

– Dumnezeule, cît de englezească este toată chestia asta! A fost spion?

– A fost şeful serviciului de spionaj MI5.

– Cele două roluri nu sînt neapărat incompatibile.

Cuvintele fură rostite cu un puternic accent scoţian şi vorbitorul clipi atunci cînd ieşi la lumină. Deasupra sa, piatra galbenă a clopotniţei strălucea în lumina soarelui de octombrie, dar un vînt puternic bătea tăios peste înălţimile din Somerset şi el tremura sub stofa subţire a pardesiului negru.

Sicriul fusese aşezat în dric.

– Mergem la crematoriu, David?

– Nu, cred că-i treaba familiei şi a prietenilor.

Bărbatul mai mic de statură se uită la el întrebător.

– Avea prieteni? În afară de ăia din Moscova?

Părăsiră poteca şi se îndreptară către cimitir. Dricul se

îndepărta, urmat de o întreagă procesiune de maşini negre, strălucitoare.

– Şi l-am făcut şi cavaler pe ticălosul ăsta! Hristoase, cred că şi-au rîs de noi pînă la Lubyanka.

– Nu există dovezi că ar fi fost agent sovietic. Noi doi ne-am pierdut trei ani încercînd să-l prindem fără să descoperim nimic. Acum nu mai avem nici o şansă să demonstrăm ceva – a murit într-un moment prost.

– Sau, poate, exact atunci cînd trebuia? Era în sicriu, nu?!

Prietenul lui rîse.

– Da, ne-am uitat cînd era la firma de pompe funebre. Era cu siguranţă în cutie.

– Şi acum...?

– Mîine întocmim raportul final pentru comisie. Şi apoi, mă întorc la mine pentru noi ordine. După rateul ăsta, probabil că mă vor trimite în Angola. Tu te întorci pe Curzon Street?

– Cred că da! Sughiţă. L-ai văzut pe Fell în biserică?

– Nu. Trăieşte ca un ascet de cînd a ieşit la pensie. Chipul i se crispă din pricina încruntării. Oricum, nu cred că ar fi venit la serviciul religios. Carteret l-a crucificat. Probabil că-l urăşte de moarte.

Celălalt bărbat se întoarse şi aruncă o privire peste pămînturile mlăştinoase ce se învecinau cu biserica.

– Nu putem să o lăsăm aşa, David. Trebuie să găsim un răspuns. Cum va mai putea avea Biroul credibilitate dacă nu o facem?

– Biroul tău, Jim, nu al meu...

Ajunseră la un Ford Cortina albastru şi un şofer în uniformă le deschise uşa din spate. Şoferul se uită la bărbatul înalt cu o privire întrebătoare:

– Încotro, domnule Nairn?

– Ia-o pe dumul spre Bridgwater, te rog, şi, dacă domnul Simon este de acord, uită-te după un bar decent.

Bărbatul cel scund dădu din cap aprobator.

După ce maşina se îndepărtă, tînărul reporter de la ziarul local îşi schimbă poziţia pe zidul bisericii. În ciuda faptului că pardesiul său era destul de gros, îi era frig. Închizînd caietul de notiţe, privi spre o tînără care stătea aplecată deasupra unui mormînt, cu atenţia încordată. Probabil că şi ea era jurnalistă, dar pentru ce ziar lucra? Ciudat! Dar cît de plictisitor era totul! Sir Jack Carteret – un funcţionar public prin vreun minister, care activase în consiliul local după ce ieşise la pensie. Era sătul de înmormîntări şi mai mult de jumătate din cei ce asistaseră la aceasta refuzaseră să-şi decline identitatea. Oricum, nu era un subiect prea interesant.

PARTEA ÎNTÎI

1

Insula Pelicanilor

Insula se ivi din ceață, o stîncă destul de colțuroasă în mijlocul golfului. Stîncile negre se înălțau spre un platou mai înalt, acolo unde foișoare de pază și un gard de sîrmă ghimpată înconjurau o închisoare ce arăta ca un cub. Jos, valurile înspumate se spărgeau de țărm și apoi se răsuceau pentru a se întîlni cu Oceanul Pacific.

Feribotul se lovi ușor de pilonii putrezi ai pontonului de acostare. Motoarele diesel dădură înapoi, doi bărbați îmbrăcați în salopete aruncară parîmele și apoi un șir de oameni coborî pe țărm. Se înghesuiau unii în alții, alunecînd pe suprafața udă. În afară de zgomotul valurilor, nu se auzea nimic. O persoană în uniformă se apropie de grup și se uită la toți cu o privire încruntată.

– Bine ați venit în Fortăreață.

Era o femeie masivă, îmbrăcată într-un hanorac strîns pe trup și care reușea să acopere cu vocea ei vuietul valurilor.

– Eu sînt Debbie, ghidul dumneavoastră de la Serviciul Parcurilor Naționale, zona de recreare Golden Gate.

Umezeala era din ce în ce mai mare și bărbatul înalt din

coada grupului își ridică gulerul pardesiului. Nu avea mai mult de patruzeci de ani, dar părul său era deja grizonat și afișa un aer de încredere deplină. Undeva în lume, acest bărbat era o persoană importantă. Aruncă o privire celorlalți turiști, sperînd ca individul care trebuia să-l contacteze să nu fie printre ei. Pînă acum, nu-și asumase nici un risc serios, doar un apel scurt către FBI de la un telefon public de pe Market Street, dar, în curînd, avea să fie prea tîrziu să mai dea înapoi.

– Așadar, sînteți din Germania de Est? Dar vreți să treceți la noi?

Accentul de persoană educată în Ivy League nu trăda nici un fel de sentimente, nici bune, dar nici suspiciune.

– Nu veniți aici. Puteți ajunge la Fisherman's Wharf în două ore? Luați vaporul de ora două spre Alcatraz. Se auzi un rîset scurt. Alcatraz – un loc care să vă aducă aminte de acasă. Bineînțes că închisoarea a fost dezactivată, e un fel de muzeu. Pentru a vă putea recunoaște trebuie să aveți un exemplar din *Examiner* sub brațul stîng. Un coleg de-al meu se va întîlni cu dumneavoastră acolo.

Grupul de douăzeci de persoane se adăpostise pe insulă sub o pancartă pe care scria:

PENITENCIAR AL STATELOR UNITE
Accesul permis doar navelor oficiale
Celelalte vase trebuie să se mențină la o
distanță de 180 de metri.

Începură să urce poteca îngustă care ducea către celule, trecînd pe lîngă clădiri în ruină și garduri de sîrmă ghimpată

căzute. Un turn de apă se ridica din ceață. Est-germanul se dădu înapoi și un bărbat între două vîrste se strecură lîngă el. Era îmbrăcat în costum, avea pe deasupra o manta de ploaie verde închis, iar pe cap purta o pălărie ecosez. Neamțul simțea că-i crește iritarea. Își luase măsuri să nu fie urmărit – urcînd pe feribot în ultima clipă, cu cîteva secunde înainte de a se ridica ancora –, dar acest idiot arăta exact ca un agent al FBI-ului ce încerca să se deghizeze în turist.

– Spaniolii au numit-o Insula Pelicanilor, spuse americanul privind drept în față. Eu sînt O'Brien. Din toate numele din lume ăsta i se potrivea cel mai puțin. Tu ești nemțălăul care a sunat la noi?

Neamțul ignoră jignirea aparent întîmplătoare.

– Da.

– Cum te numești?

– Peter.

– Peter și mai cum, pentru numele lui Dumnezeu?

– Peter Werner.

– Doctorul Peter Werner?

– Da.

Americanul mormăi mulțumit, ca și cum lucrurile începeau să se potrivească.

– Și zici că ești om de știință est-german? Și aici participi la o conferință?

– Da, exact.

– În ce domeniu?

– Fizică nucleară. Lucrez la un institut ce aparține de Universitatea Humboldt din Berlinul de Est.

Bărbatul se uită la el gînditor și puțin disprețuitor.

– Şi acum vrei să te muţi în confortabilul Vest? Să faci bombe pentru noi, în loc să le faci pentru comunişti?

– Nu sînt specialist în armament, dar, da, vreau să rămîn.

– Cîţi sînteţi din Germania de Est la conferinţa asta?

– Doi. Nu ieşim din ţară decît pereche.

– Mda, tipule. Pare logic.

Ajunseseră pe platou, unde vîntul bătea tăios peste întinderea de beton ce separa puşcăria de turnul alb al unui far. Printr-un gol în ceaţă vedeau zgîrie-norii din oraş şi pînza roşie de metal a podului Golden Gate. O sirenă de ceaţă sparse tăcerea ce se aşternuse peste golf.

– Ai familie, Peter?

– Nu. Sînt divorţat.

– Asta uşurează lucrurile. Cînd trebuie să te întorci la Berlin?

– Peste cinci zile. Am permisiunea să mă opresc două zile la Bruxelles, ca să fac o vizită unei prietene care locuieşte acolo de un an de zile împreună cu soţul ei. El lucrează cu noi.

– Aşadar vrei să dezertezi în Bruxelles?

– Corect, dar apoi vreau să locuiesc în America. Prietena mea vrea să-şi părăsească soţul şi să vină şi ea împreună cu familia.

– Cu familia?

– Are doi copii.

Americanul pufni.

– Iisuse Hristoase, mai e şi altcineva?

Ceilalţi turişti intrau pe porţile închisorii abandonate.

– Mulţi oameni cer azil, Peter, dar nu pentru un autobuz de persoane. Ar putea dura ceva să facem toate aranjamentele.

Făcu o mică pauză. Ai ceva special să ne oferi, dacă nu te ocupi de armament? Spionaj? Probleme de securitate? întrebă el, ridicînd din sprîncene şi rîzînd.

– Am spus că sînt un om de ştiinţă. Dar, da, am ceva să vă ofer informaţii pentru care CIA şi serviciile britanice de spionaj şi-ar da o mînă şi un picior ca să le obţină.

– Da? Americanul părea sceptic. Ploaia se oprise şi femeia care servea drept ghid le făcea semne din poartă pentru a se grăbi. Razele soarelui de iarnă străluciră pe faţada crăpată a închisorii, pe care se mai vedeau două rînduri de ferestre şi vulturul american ce străjuia de deasupra porţii.

Neamţul îl apucă brusc de mînă.

– Ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă! Vocea căpăta tonalităţi mai înalte. Promit să vă ofer informaţii despre spioni care au penetrat pînă în structurile de vîrf ale spionajului britanic – informaţii de mare folos pentru guvernul tău.

Americanul o ignoră pe femeie şi privi fix în ochii neamţului, foarte sceptic.

– Mai spune, amice.

– Mai am informaţii despre agentul sovietic – un foarte puternic şi bine plasat agent sovietic – care este responsabil de această penetrare.

Americanul căscă de parcă ar mai fi auzit lucrurile astea înainte.

– Dacă asta-i ce ai de spus, ar fi bine ca totul să fie adevărat, Peter. Unde te pot suna diseară?

– Dar mă vei ajuta? Aproape că striga. *Vreau să dezertez.* M-am expus unui pericol foarte mare discutînd cu tine.

Dintr-o dată, americanul rînji încurajator.

– Dacă nu ai minţit te vom ajuta, o facem întotdeauna. Îmi pare rău dacă ţi s-a părut deplasat, dar trebuie să fim siguri. Voi trimite un raport la Washington şi voi primi răspuns în această seară. S-ar putea să nu fie răspunsul definitiv. Unde te pot suna?

– Nu mă poţi suna! replică neamţul tăios, fricii luîndu-i locul mînia. Împart aceeaşi cameră cu colegul meu – din motive de securitate. Nu ştiai asta? Spune-mi un număr unde te pot suna eu *pe tine.*

– Prea bine. Scormoni în buzunar, scoase un pachet gol de ţigări şi mîzgăli un număr de telefon. Sună după ora opt.

Neamţul rupse pachetul în două şi scrise şi el ceva; apoi îl dădu agentului FBI.

– Am scris numele de cod al agentului sovietic. Transmite acest nume la cartierul general de la Washington. Va însemna mult pentru ei.

Celălalt bărbat ridică din umeri şi apoi rînji din nou.

– Sigur, sigur, aşa voi face. Sună-mă diseară. Se întoarse şi plecă grăbit pe alee, alunecînd pe pietrişul ud.

2

Londra

Sir James Simon se ridică şi zîmbi cînd Nairn intră în birou.

– David, îţi mulţumesc că ai venit. Mă bucur să văd că arăţi din nou bine. Probabil că se datorează glandelor de maimuţă.

– A fost o operaţie de by-pass, dar se pare că a reuşit.

Accentul scoţian nu se schimbase, la fel cum nu se schimbase nici aspectul lui slăbănog. Nairn se aşeză într-unul din fotoliile de piele şi aruncă o privire împrejur, în timp ce Simon turna sherry în două pahare. Camera era zugrăvită într-un crem murdar, nu era îmbrăcată în lemn precum cea de la Cabinet Office –, dar în încăpere se găsea un birou frumos, procurat de la antichităţi, şi o masă de conferinţe, aşa cum dorise coordonatorul serviciilor de spionaj, omul căruia îi dădeau raportul şefii serviciilor MI5 şi MI6, sau căruia ar fi trebuit să-i dea raportul. Simon se descurcase destul de bine, se gîndi Nairn cu ranchiună, în ciuda ratării comune ce se terminase în curtea bisericii din Somerset, în urmă cu treisprezece ani. Cu toate astea, acel birou şi acel sherry erau prea bune ca să fie puse la dispoziţie de stat şi probabil că erau ale lui. Ferestrele dădeau spre Whitehall,

unde demonstrau cîteva mii de persoane, împotriva rachetelor Cruise, scandînd lozinci şi huiduind poliţia care bara intrarea spre Downing Street, unde se afla locuinţa primului-ministru.

– De cît timp te-ai întors la serviciu, David?

– Cam de şase luni.

– Şi eşti în formă? Nu mai ai de gînd să ieşi la pensie mai repede?

– Nici n-am avut de gînd vreodată. Walker a fost cel care dorea ca eu să plec.

– Da, cred că dorea.

Simon zîmbi şi privirea lui Nairn întîlni ochii lui blînzi, căprui. Ascundeau o mare înţelepciune şi experienţa de viaţă a unui băiat născut în districtul Ottakringer din Viena, în 1927, predestinat să rămînă orfan într-un lagăr de concentrare şi care ajunsese fără un sfanţ în Southampton, în 1946. Iar acum era foarte, foarte englez!

– Rămîn în oraş în seara asta, spuse el. Rachel merge la o întrunire. Vrei să cinăm împreună la Athenaeum?

– Bucuros. Nairn locuia singur într-un apartament amărît din Chiswick. Presupun că vrei să discutăm despre ceva.

– Sigur, dar mai întîi sînt anumite probleme pe care nu le putem discuta decît în acest birou. Se ridică şi închise fereastra, ca şi cum mulţimea gălăgioasă de afară ar fi putut auzi ce discutau ei. Am de gînd să fiu puţin indiscret – nu mă vei dezamăgi?

Nairn dădu din cap şi zîmbi în sinea lui. Lucrau împreună, sporadic, de mai bine de douăzeci de ani, dar încă îl mai amuza să-l vadă pe prietenul său devenind dramatic şi avînd un aer conspirativ, de parcă ar fi copiat un personaj din cărţi poliţiste.

– Primul-ministru se gîndeşte pe cine să numească în locul lui Alexander pentru şefia Serviciului de Securitate, atunci cînd acesta se va retrage, peste cîteva luni.

– Mă gîndeam că adjunctul lui va prelua funcţia.

– Nu şi de data asta, prietene. Doamnei prim-ministru i-a ajuns. Serviciul 5 trebuie pus la punct. A fost în degringoladă prea mult timp. Pe vremea mea, toţi parcă aveau paranoia, se ocupau doar de imaginea lor, încercînd să acopere scandalul Carteret. Ar trebui să se ocupe cu descoperirea spionilor, cu supravegherea sovieticilor infiltraţi şi cu alte chestii din astea. Pentru Dumnezeu, s-a ajuns la punctul unde IRA poate arunca în aer jumătate dintre membrii guvernului fără a fi suspectaţi înainte sau descoperiţi după.

– Bomba aia nu a fost vina celor de la 5.

– Nu? De ce dracu' nu? Cu ochii scăpărînd, nasul coroiat şi părul argintiu, Simon semăna perfect cu neguţătorii din Levant, al căror urmaş mai mult ca sigur că era. Treaba lor este asigurarea securităţii teritoriului. Dar ei sînt neputincioşi de ani de zile. Penetraţi de Moscova, dar nefiind capabili să găsească trădătorii şi să extirpe cancerul. Carteret a fost trădător acum douăzeci de ani şi dacă da, atunci pe cine a lăsat în urma sa? Cine este trădătorul de *acum?* De ce produce sistemul eşec după eşec, an după an?

– Poate a fost penetrat, dar eu nu am fost niciodată sigur de asta. Poate că moralul lor a fost aşa de distrus după acei ani de vînătoare de vrăjitoare, că acum Serviciul nu mai poate funcţiona eficient.

– Dar, David, prietene, vorbim de Serviciul de Securitate naţională! Celebrul MI 5. Trebuie să fie eficient. Inamicii nu mai vin călare pe tancuri, ci prin podea.

– Ai spus că primul-ministru va numi un nou director. Cine e?

– Ah, da, noul şef de la MI5. Păi, sînt mai multe nume propuse şi nu ar trebui să-ţi spun asta, David, dar în capul listei este cineva pe care-l cunoşti foarte bine.

– Tu, Jim?

Simon negă.

– Nu, nu eu. Făcu un gest teatral şi zîmbi ca un prestidigitator, care scoate un iepure din pălărie. De fapt, tu eşti acela, *mon vieux.*

Nairn nu avu nici o reacţie. Ieşirile impulsive ale lui Simon îl făceau mereu să se comporte mai rezervat decît era în realitate. În cele din urmă, îşi goli paharul.

– Ce ciudat! Nu am lucrat niciodată pentru 5. Nu am idee nici măcar despre jumătate din activităţile lor... nu le va plăcea să li se impună cineva din afară...şi nici eu nu mai vreau această responsabilitate. Peste cîţiva ani împlinesc şaizeci. Cred că a luat-o razna doamna prim-ministru.

– De fapt, a fost ideea mea.

– Atunci tu ai înnebunit.

– Ba deloc. Ea vrea pe cineva bun şi în care poate avea încredere. Doar cîţiva ani vor trece pînă cînd locul ăla se pune din nou pe picioare. O să o faci, David, ştii asta.

– O s-o fac?

– Da, dacă ţi-o va cere ea. Nu vrei să ieşi la pensie, nu-i aşa? Şi ce vei face în fiecare zi acolo în Chiswick? Desigur, adăugă el, răsfoind hîrtiile pe care le avea în faţă, nu s-a luat nici o decizie încă. Mai sînt şi alte propuneri... şi e cam greu de ales. Nu vom cunoaşte rezultatele pentru un timp. Dar m-am gîndit că trebuie să ştii. Şi acum uită că ţi-am spus.

– Bineînțeles.

Simon se ridică în picioare şi mai turnă puțin sherry.

– Mai este un lucru pe care vreau să-l discutăm.

Nairn se uită la el îngrijorat.

– Nu am încredere în tine cînd vii cu daruri, Jim. Nu cred că vreau să mai aud nimic.

– E în legătură cu Carteret... Comisia Sanctuarului.

– Oh, Doamne, nu! spuse Nairn, după care izbucni în rîs. M-am săturat de mult de chestia asta. Sînt sigur că această comisie a fost dezafectată după ce a murit Carteret.

– Nu s-au mai întîlnit, dar încă mai există. Cazul nu a fost niciodată închis pentru că nu am reuşit să ajungem la nici o concluzie. Ştiai că lui Fell i se mai fac vizite lunare? I s-a oferit imunitate dacă mărturiseşte.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Vrei să spui că i-au stat pe cap mai mult de douăzeci de ani? Este inuman. Era complet nevinovat. Carteret l-a folosi pe post de momeală.

Simon ridică din umeri.

– O necesitate neplăcută. Din nefericire, Carteret este mort, dar Fell este în viață. Îți garantez însă că totul este făcut cu foarte mare discreție. Dar nu despre asta vreau să vorbim.

Îi întinse o telegramă pe care Nairn o citi atent.

– Este adevărată chestia asta? Expresia de pe fața lui Nairn se schimbă brusc. Un dezertor care o poate acuza pe Sonia? După atîta timp şi chin, chiar am putea termina acest caz? Dumnezeule!...

– Exact, băiete. Bărbatul pretinde că este fiul ei, nici mai mult, nici mai puțin. S-ar putea ca, în cele din urmă, să aflăm adevărul, exact în momentul în care tu vei prelua frîiele

şi vei curăţa grajdul. Să mergem pînă la club. Se ridică în picioare şi puse toate hîrtiile de pe biroul său într-un seif. Apropo, spuse el uitîndu-se peste umăr, vreau să te ocupi de asta, fără să mai fie implicate şi MI5 şi 6. Şi vreau să te întîlneşti cu tipul ăsta. În Belgia, mîine. Închise uşa subţire de oţel şi umblă la combinaţie, pînă cînd se auzi declicul de închidere.

– Bine, presupun că sînt multe zboruri zilnice.

– Secretara mea a rezervat deja două bilete spre Bruxelles, la ora zece şi cinci. Îmi închipui că vrei să iei pe cineva cu tine ca să te acopere!

– Nu iroseşti deloc timpul, nu-i aşa, Jim? Şi cam ce-ar trebui să-i spun tipului ăstuia, atunci cînd îl voi întîlni?

PARTEA A DOUA

1930 – 1946

3

Shanghai – 1930

Unul dintre capetele tăiate încă mai sîngera. Era înfipt într-un par pe care se scurgeau două firişoare roşietice de sînge. Faţa contorsionată, ochii deschişi în care se citea teroarea erau ale unei femei cu părul negru, cam de vîrsta lui Ruth. Cîţiva metri mai încolo erau şi cele două corpuri decapitate, în jurul cărora roiau muştele. Caracterele chinezeşti scrijelite pe o pancartă anunţau că bandiţii, doi la număr, erau comunişti.

Lui Ruth îi veni să vomite, dar strînse mai tare poşeta în mînă şi reuşi să-şi ţină capul sus în timp ce trecea prin mijlocul mulţimii de chinezi. Dacă erai confuz, aproape leşinat de căldură şi gata de a izbucni în lacrimi, cel mai bun lucru pe care-l puteai face era să procedezi exact ca un european. Un chinez cu o ricşă aştepta la colţul străzii. Împotriva tuturor principiilor pe care le avea, ea se urcă în ricşă şi ceru să fie dusă în cartierul internaţional, încercînd să uite acea oribilă imagine a morţii. Bătrînul chinez apucă

mînerele ricşei. Era îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni scurţi albaştri, sub care picioarele lui osoase dar pline de muşchi începuseră deja să tropăie pe stradă.

O jumătate de oră mai tîrziu, Ruth se afla pe veranda umbrită a micii căsuţe de cărămidă, de unde se vedeau în depărtare zgîrie-norii de pe malul rîului. Copacii care se unduiau în bătaia vîntului miroseau mai mereu a zahăr ars din port. Luă o înghiţitură de ceai verde şi încercă să-şi pună gîndurile în ordine. Două lumi diferite, la distanţă de o călătorie cu ricşa una de alta, iar ea nu aparţinea nici uneia din aceste lumi. De şase luni locuia în confortul pe care-l oferea acest cartier european, jucînd tenis zi de zi cu alte soţii plictisite, iar seara luînd cina cu Rolf la club. O tînără evreică din pătura superioară a societăţii berlineze, acum căsătorită cu un arhitect cunoscut care-şi continua cariera lucrînd pentru consiliul oraşului Shanghai. Şi totuşi, la doar cîţiva kilometri depărtare, o ţară uriaşă se dezintegra datorită războiului şi revoluţiei. Războiul civil dintre comunişti şi Kuomintang făcea ravagii în China de peste trei ani. Shanghai era un oraş naţionalist, dar executase atîţia comunişti încît era de aşteptat ca aceştia să aibă o reţea subterană foarte mare.

Ruth se lăsă uşor pe spate în balansoar şi îşi întinse picioarele. Erau lungi şi subţiri şi încheieturile îi trosniră. Aerul fierbinte şi umed o moleşea, dar nu mai avea nici o urmă de îndoială în care dintre lumi se potrivea cel mai bine. În sufletul ei ştiuse lucrul ăsta de cel puţin zece ani.

Se trezi brusc. Era semiîntuneric şi îi trebuiră cîteva secunde pentru a se obişnui cu lumina slabă. Apoi îl văzu –

un bărbat de înălțime medie, îmbrăcat cu un costum de in și cu o pălărie panama. Îi zîmbi din afara verandei: avea un chip cu puternice trăsături slave, păr negru, scurt și des și o privire pătrunzătoare. Ea se ridică încet, neștiind ce să facă.

– Pot să intru? întrebă el în germană.

– Sigur, dar cine sînteți? Ce doriți? Soțul meu va veni în curînd.

– Știu. Răspunsul era ciudat și o tulbură. Urcă scările și apoi o urmă în camera de zi. La lumină, observă că ochii îi erau zîmbitori și pătrunzători; și mai era și incredibil de arătos. Îndepărtă ciudata senzație pe care o simțea în tot corpul și deveni serioasă precum o adevărată *hausfrau* nemțoaică.

– Doriți ceva de băut?

– Mulțumesc, poate o bere?

Se așezară în scaunele de nuiele care scîrțîiau și Ruth întrerupse tăcerea:

– Cine sînteți? Ce doriți?

El zîmbi.

– Avem o prietenă comună, Agnes Smedley. Nu v-a spus că voi veni?

– Agnes? Nu.

– O cunosc pe Agnes de ceva timp și mi-a spus că e posibil să mă puteți ajuta.

– Dar cine sînteți?

– Pe moment, nu contează cine sînt.

Ea roși.

– Și atunci cum aș putea să vă ajut? Vocea îi era calmă, în ciuda nesiguranței pe care o resimțea. El se uită la ea gînditor, iar ea luă o poziție marțială, cu călcîiele lipite.

– Sînteți Ruth Kuczynski. Era o afirmație, nu o întrebare.

– Sînt doamna Ursula Friedmann.

– Născută Kuczynski, în Berlin, acum douăzeci și patru de ani și preferați să vi se spună Ruth. Ea se foi stînjenită. Și v-ați înscris în Liga Tineretului Comunist la șaptesprezece ani.

– Da, tata ne-a crescut pe toți în spirit marxist, dar noi am fost cei care am decis să intrăm în partid.

El încuviință.

– Știu.

– Dar cum se face că știți atîtea despre mine? Puterea animalică pe care o radia era deranjantă, aproape înspăimîntătoare.

– Nu am timp acum să vă explic, soțul dumneavoastră chiar se va întoarce în scurt timp. Agnes mi-a spus că sînteți pregătită să fiți mai activă și v-am urmărit o vreme. Chiar cred că mă așteptați.

– Serios? Noțiunea de a fi fost urmărită o înfuria, nu o înspăimînta.

– Și eu sînt german. Și tovarăș. Și am nevoie de ajutor. Privirile li se întîlniră brusc. Ești de acord să lucrezi cu mine, Ruth?

– Să lucrez cu tine? Îmi cer scuze, spuse ea șoptit. Chiar nu înțeleg ce vrei să spui.

– Ai acceptat disciplina partidului, știi chiar foarte bine ce vreau să spun.

Simțea un amestec de excitare și teamă. Era atît de diferit de întîlnirile în camerele prăfuite din cafenelele berlineze! Era real. Tot nu-i aflase numele și nici nu avea să-l mai întrebe încă o dată, dar simțea că prezența lui acolo era

normală, iar el părea atît de încrezător şi de puternic. Apoi îşi aminti de cei doi chinezi decapitaţi şi avu un moment de ezitare, dar el deja se ridicase.

– Pot să revin mîine, la zece dimineaţa?

– Da. Nu era complet decisă şi i se părea că altcineva vorbise. Da, la zece este foarte bine.

4

Shanghai – 1931

Motocicleta ţîşni pe drumul prăfuit şi apoi încetini şi făcu o întoarcere scurtă la vreun sfert de kilometru depărtare. Se lăsă periculos de mult pe o parte, dar motociclistul reuşi să păstreze echilibrul şi să se întoarcă într-o linie dreaptă, ca să oprească răscolind pietrişul, cu braţele perfect întinse şi cu picioarele atingînd pămîntul pentru a ţine motocicleta drept.

Apăru din umbra copacilor rîzînd din toată inima.

– Bravo, Ruth, foarte bine! Ţi-a fost frică?

Zîmbi şi ea la rîndul ei.

– Nu. Hmm, poate doar puţin la început.

El ţinea motocicleta în vreme ce femeia se dădea jos, apoi urcară amîndoi, de data aceasta, Ruth în spate. Ambală motorul şi porni în sus spre culme, trecînd prin locuri însorite sau prin zonele şoselei umbrite de palmierii ce creşteau pe marginea drumului.

Trecuse mai mult de un an de cînd se întîlniseră. După ce se văzuseră prima dată, el revenise şi o rugase să livreze un colet, noaptea, la o casă din cartierul chinezesc. Ştia că era un test şi toată după-amiaza şi-o petrecuse într-o stare de teroare, enumerînd toate posibilele pericole: furt, viol,

arestare de către cămăşile albastre, ca fiind agent străin, tortură, execuţie. În cele din urmă, începuse să rîdă de ea însăşi. Se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni pentru a semăna cît mai mult cu o chinezoaică şi plecase pe bicicletă. După ce teama îi dispăruse, totul devenise ciudat de plăcut şi apoi se întorsese triumfătoare, în mai puţin de o oră.

După aceea avură loc o serie de alte teste. A trecut mai mult de o lună pînă cînd, în cele din urmă, i-a spus cum îl cheamă – Richard Sorge – şi că lucrau amîndoi pentru Biroul Patru al Armatei Roşii. Părea natural, ca şi cum o forţă superioară o adusese în China tocmai în acest scop. După două luni, Richard se întîlnea în secret cu comunişti chinezi şi tovarăşi de la Moscova, într-o cameră la etaj, în casa ei, în vreme ce Rolf era la lucru. În aceste luni, deveniseră amanţi şi acum i se întîmpla să stea adesea lungită în pat lîngă Rolf, cu ochii deschişi, minunîndu-se de bucuriile ei secrete deoarece, dintr-o dată, la vîrsta de douăzeci şi patru de ani, Ruth Kuczynski descoperise cele două mari angajamente ce aveau să-i dicteze felul în care urma să-şi ducă viaţa.

După o jumătate de oră, se opriră într-un sat micuţ, despre care Sorge îi spusese că se numea Ming-on. În faţa unei clădiri lungi din lemn, acoperită cu ţiglă roşie, şase femei stăteau aplecate la nişte măsuţe, muncind ca nişte maşini automate. Feţele lor nu aveau nici o expresie, ochii le erau adînciţi în orbite, iar mînecile zdrenţuite şi suflecate lăsau să se vadă braţele subţiri, urîţite de muşchi noduroşi. Degetele li se mişcau atît de repede, încît era imposibil să-ţi dai seama ce făceau, putînd doar să vezi că activitatea lor implica lemn

şi cuţite. Un supraveghetor se învîrtea prin preajmă, cu un bici lung în mînă.

– Fac chibrituri, îi spuse Sorge. O mie pe zi şi nu sînt biciuite.

– Cu cît sînt plătite?

– Echivalentul a cincisprezece pfenigi pentru paisprezece ore de muncă.

– Dar asta înseamnă aproape nimic – e barbar!

Sorge încuviinţă.

– Cam aşa ceva. Şi deşi par bătrîne, sînt toate fete tinere, de mai puţin de douăzeci de ani, unele-s chiar copile. Acesta este unul din motivele pentru care partidul are aşa de mulţi susţinători în Shanghai.

Merseră pe o stradă prăfuită pînă ajunseră la o ceainărie, o cocioabă unde nişte amărîţi îmbrăcaţi doar cu veste şi pantaloni scurţi, albaştri stăteau chirciţi pe scaune, cu cîte o ceaşcă de ceai în faţă, fiecare. Cîţiva dintre ei devorau orez, cu bolul într-o mînă şi cu beţigaşele în cealaltă, înghiţind rapid, de parcă ar fi fost ultima mîncare de pe pămînt.

Chinezii se uitau la cuplul european cu multă curiozitate. Mînă-n mînă, săriră peste şanţul de scurgere de la intrare, prin care curgea o apă maronie, iar ea rîse cînd simţi că parcă nasul i-o lua din loc din cauza mirosului. Se aşezară la umbră. O pereche frumoasă. El avea trăsături puternice şi un aer autoritar. Chipul ei era vesel, mai degrabă rotund decît oval, cu un surîs larg şi păr scurt, negru şi în neorînduială. Avea un trup subţire şi delicat. Cînd chelnerul le aduse ceştile cu ceai şi o farfurioară de nuci, toate pe o tavă, ea se aşeză picior peste picior, iar bumbacul albastru al fustei se ridică lăsînd să se vadă picioarele-i lungi şi elegante,

arse de soarele Chinei. Mişcările ei erau aproape orientale, senzuale şi lascive.

– Ai citit raportul meu şi pe cel de la IG-Farben? se interesă el.

– Citesc tot ceea ce-mi dai tu, Richard, adesea acasă, în pat, cînd Rolf e plecat. Patul este universitatea mea.

Sorge izbucni în rîs, iar ea roşi, apoi se uită ţintă la el, provocator, dar brusc chipul lui deveni foarte serios.

– Este foarte important să continui să citeşti în acelaşi ritm. Într-o bună zi, vei fi pe cont propriu, şi Centrul îţi va da însărcinări importante.

Ea tresări şi el zîmbi, aplecîndu-se şi mîngîind-o pe coapsă.

– Ţi s-au înecat corăbiile?

Ea îi îndepărtă uşor mîna, aruncînd o privire plină de înţeles chinezilor ce se uitau la ei.

– Nu pot să suport ideea că vom fi despărţiţi. De fiecare dată cînd mă atingi îmi spun că este pentru totdeauna. Se uită în altă parte, melancolică. Proverbul acela rusesc este foarte adevărat: „unde este dragostea mea, acolo este şi viaţa mea".

– Dar sîntem în armată, Ruth. În curînd, Centrul ne va trimite pe drumuri separate. Şi noi ne vom supune.

– Atunci ar trebui să fim împreună cînd vom fi bătrîni, mult prea bătrîni pentru a mai lupta... în Moscova sau într-o Germanie socialistă.

– Ar fi bine.

Glasul lui suna ciudat şi era gata să mai spună ceva, dar tocmai atunci se auziră strigăte ascuţite. Se ridicară în

picioare, iar chinezii dispărură în fugă din ceainărie. Din celelalte colibe ieşeau oameni. Doi bărbaţi tîrau o tînără în mijlocul străzii.

– Probabil că este o neînţelegere de muncă la fabrica de chibrituri, spuse Sorge apucînd-o pe Ruth de braţ. Orice ai simţi, nu poţi să faci nimic pentru a o ajuta. Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură şi învaţă.

Fata tot mai ţipa, înspăimîntată, atunci cînd căzu cu faţa în praf. Unul dintre bărbaţi se aplecă şi-i ţinu braţele în vreme ce altul îi dădu jos pantalonii negri. Ea lovea zdravăn, dar acesta o apucă de glezne, în vreme ce mulţimea, din ce în ce mai mare, se uita cu gura căscată la coapsele ei goale şi la picioarele îndoite. Un al treilea bărbat îmbrăcat într-o haină cu modele, lungă pînă la pămînt, se apropie şi puse mari bucăţi de cîrpă ude pe fesele dezgolite ale fetei. Se dădu înapoi şi ridică nuiaua de bambus pe care o avea la el. Mulţimea amuţi.

– Femeile nu ar trebui să fie tratate în acest fel! şopti Sorge.

Nuiaua lungă vîjîi prin aer şi apoi căzu cu putere pe şoldul fetei. Şocul o făcu să se oprească din ţipat şi un firicel subţire de sînge îi apăru pe haină. Mulţimea murmură. Cînd băţul se abătu asupra ei a doua oară, victima scoase un icnet scurt care se transformă într-un sunet şters. Ruth tremura şi se ţinea strîns de Sorge.

– Este atît de *crud*. Nu putem face nimic pentru a-i opri?

El o scoase de acolo şi se îndreptară spre motocicletă.

– Mi-aş dori să fie ceva ce-am putea face. Taci din gură sau te vor trata la fel ca pe ea. Îmi pare rău, dar acest loc nu este pentru europeni.

Zgomotul loviturilor îi urmări, însoţit de strigăte animalice de durere.

Ajunseră pe înserate pe un deal mic din preajma Shanghai-ului. Oraşul se întindea tăcut de-a lungul rîului Whangpoo, iar soarele palid scălda cu ultimele raze sîngerii zgîrie-norii de pe mal. Sorge opri şi ridică motocicleta pe suport. Se aflau la umbra unor copaci şi el o luă în braţe.

– Rolf este tot la Pekin?

Ea îşi ridică brusc privirea spre el.

– Da, poţi să rămîi peste noapte. Servitoarea s-a obişnuit. Se desprinse din îmbrăţişare, dar continuă să-i ţină mîna în a sa. Mai tîrziu, iubitule. Nu pot să mi-o scot din minte pe acea biată fată.

El încuviinţă cu blîndeţe.

– Înţeleg. Atunci, ne vom folosi de acest moment pentru a discuta nişte probleme, Sonia.

Ea zîmbi atunci cînd îl auzi pronunţînd numele de cod pe care i-l dăduse Centrul.

– E un englez în Shanghai care lucrează pentru o companie de tutun, dar care în trecut a fost jurnalist. Ne-ar putea fi util şi vreau să aflu totul despre el. Încearcă să intri în legătură cu el dacă poţi.

– De ce eu?

– Pentru că frecventează cluburi internaţionale ca şi tine şi Rolf, şi cred că trăieşte în cartierul european.

– Cum îl cheamă?

– Carteret. Jack Carteret. Vezi ce poţi să faci, s-ar putea să nu iasă nimic, spuse el ridicînd din umeri, dar, cine ştie?!...

Se auzi un zgomot puternic în aer şi se întoarseră instantaneu cu faţa spre oraş.

– Dumnezeule, strigă Sorge. Un raid aerian. Japonezii sînt mai la sud decît credeam.

Ruth se lipi strîns de el. Un grup mic de avioane se învîrtea pe cer şi se auzea bine zgomotul exploziilor. În cîteva secunde, o linie galbenă de flăcări se întinse de la un capăt la celălalt al oraşului, luminînd linia orizontului, pînă cînd aceasta fu înghiţită de valurile înecăcioase de fum. Armata imperială a Japoniei invadase Manciuria în urmă cu şase luni. Acum, japonezii se îndreptau spre sud, eficienţi şi brutali, zdrobind acest popor amărît şi divizat. Pînă în acea seară, Shanghaiul fusese cruţat.

5

Shanghai – 1932

Ruth își dorea să se poată opri din tremurat. Zîmbi spre bebeluș și mișcă leagănul de lemn, revenind la realitate. Michael – Mișa – avea să împlinească un an în februarie, peste doar două săptămîni. Orașul era extrem de agitat. Cămășile Albastre ale lui Chiang colindau orașul împușcînd oameni suspectați de a fi comuniști, chiar dacă japonezii erau doar la cîțiva kilometri depărtare. Mîncare nu se prea găsea și în fiecare zi mai murea cîte un cerșetor pe stradă.

Pe fereastră putea vedea că era în plină desfășurare un alt raid aerian. Bombardierele japoneze erau la așa mare depărtare, că nici nu prea auzea bombele căzînd sau zgomotele exploziilor. Parcă era un film mut. Dar în acea dimineață văzuse clădirile în ruină și corpurile ce putrezeau pe stradă. Era pe bicicletă și grupuri ale armatei naționaliste o întorseseră din drum lîngă Chiapei, pentru că la doar șase sute de metri mai încolo soldații erau angajați într-o luptă cu japonezii. Pentru prima dată în viața ei auzise bubuiturile artileriei, simțise pămîntul zgîlțîindu-se și fumul acru care-i invada plămînii. Și văzuse și bărbați ce sîngerau, luați pe tărgi din linia întîi.

Richard era sus, într-o întîlnire secretă cu cîțiva agenți

chinezi, Ozaki, japonezul, şi doi europeni pe care nu-i mai văzuse niciodată. Era datoria ei să stea de pază şi asta o agita foarte tare. Într-un oraş în pragul războiului, toată lumea era nervoasă şi prea mulţi inamicii la care trebuia să fii atent: poliţia municipală, gorilele lui Chiang, soldaţii naţionalişti. Europenii se aflau într-un în pericol la fel de mare ca şi chinezii. Doar cu cîteva luni în urmă, un alt agent al Cominternului, Hilaire Noulens, fusese arestat şi condamnat la moarte împreună cu soţia sa. În cele din urmă, Centrul trimisese douăzeci de mii de dolari pentru a mitui judecătorii chinezi şi sentinţele lor fuseseră comutate în închisoare pe viaţă, lăsînd să se înţeleagă că în scurt timp aveau să fie eliberaţi şi deportaţi la Moscova. Dar avuseseră noroc. Acum, cu japonezii la marginea oraşului, nu avea să fie deloc uşor pentru cineva care va fi prins.

Privise ceva vreme bebeluşul care dormea, aplecîndu-se pentru a atinge perfecţiunea mînuţei sale care se agăţase de marginea leagănului. Soniei nu-i mai era frică de moarte, dacă ar fi fost necesar, dar Ruth avea motive serioase de a rămîne în viaţă. Făcu din nou vînt leagănului şi apoi ieşi în curte pentru o scurtă patrulare de recunoaştere.

Afară era frig şi-şi puse o haină pe umeri, pentru a se mai încălzi. Strada mărginită de copaci era tăcută ca de obicei, cu excepţia unui grup de oameni, la vreo optzeci de metri depărtare. Erau vreo opt, fiecare cu cîte o puşcă cu baionetă, strigînd şi vociferînd, de parcă erau beţi. Doi dintre ei loviră uşa unei case europene, pînă cînd aceasta cedă şi căzu. Intrară în interior şi Ruth auzi zgomot de lemn rupt şi sticlă spartă.

Îngheţă de spaimă. Cămăşile Albastre veneau doar

rareori în cartierul internațional. Probabil că era un grup care se îmbătase și plecase la jefuit. Dar nu erau atît de beți, încît să nu aresteze un grup de chinezi și europeni comuniști ce aveau o întîlnire conspirativă sau, mai degrabă, să-i împuște. Nici nu avu timp să gîndească înainte ca ei să intre toți pe poartă, în grădină. Nu se lăsă intimidată și li se adresă în puțina chineză pe care o știa.

– Nu aveți dreptul să intrați aici. Arătați actele. Ce vreți?

Liderul bandei era bine făcut și ținea în mînă o carabină. Cămașa îi era desfăcută pînă la talie și era legat în jurul capului cu un steag naționalist. Se apropie, iar ea se dădu înapoi din fața ochilor vicioși și a mirosului cumplit de bere și dinți stricați.

– Dă-te la o parte, spuse el, agitînd carabina amenințător.

– Nu, nu ai dreptul să intri aici! Această casă aparține unui diplomat german. Nu era adevărat, dar merita să încerce. El nu se dădu dus, așa că femeia țipă din nou la el. Ai auzit ce-am spus! Ieșiți de aici! Brațul bărbatului se smuci din umăr și o clipă mai tîrziu simți o palmă pe obraz. Înnăbușindu-și lacrimile, se întoarse din nou cu fața la el. Cum îndrăznești?! Ieși afară, pînă nu chem poliția! El răspunse culcînd-o la pămînt dintr-o lovitură. Își ascunse capul între brațe, în vreme ce ei treceau pe lîngă ea. O cizmă o lovi tare în umăr. Apoi se auzi o împușcătură și se așternu o liniște de moarte.

Ridicîndu-se în genunchi, îl văzu pe Richard pe verandă ținînd în mînă un pistol. Simți mirosul de praf de pușcă, după ce el trase din nou. Acum avea pistolul îndreptat spre lider, dar nici unul dintre chinezi nu ripostă. Coborî în viteză

treptele şi agită pistolul, în vreme ce vorbea repede într-un dialect local. Spre marea ei uimire, Cămăşile Albastre se întoarseră imediat, se buluciră către poartă şi apoi o luară la sănătoasa. Richard trase două focuri în pămînt pentru a le grăbi goana.

Îi căzu în braţe şi-l sărută, simţind căldura metalului pistolului pe spatele ei.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că ai venit!

– Eşti rănită?

– Nu, doar cîteva vînătăi.

– Sigur?

– Absolut.

Zîmbi.

– Sînt mîndru de tine, Ruth. Ai fost foarte curajoasă.

– Dar cum de nu au tras în tine?

– Ori erau prea beţi, ori nu aveau gloanţe. Cămăşile Albastre nu prea mai au muniţie de săptămîni întregi şi am riscat, gîndind că armele lor erau doar pentru a impresiona. Pînă la urmă, s-au dovedit doar nişte bandiţi, probabil dezertori.

– Dar ai fi putut fi ucis.

– Am fi putut fi ucişi amîndoi, spuse el solemn. Şi acum trebuie să scap de ceilalţi. Ticăloşii ăia nu se mai întorc, dar s-ar putea să apară poliţia pentru a investiga.

Zece minute mai tîrziu, oftă uşurată cînd îi auzi părăsind casa la intervale regulate, pe uşa din spate. Urcă treptele pentru a i se alătura lui Sorge, rămas singur. Se aşezară pe perne, lîngă fereastră, uitîndu-se spre rîu, acolo unde raidul se terminase, lăsînd în urmă obişnuiţii nori de fum negru.

– Este cineva afară?

– Nici poliție, nici altcineva suspicios. Cred că sîntem în siguranță.

Băură ceai verde și tensiunea ultimei jumătăți de oră începu să se evapore.

– Dacă ești sigură că nu ești deloc rănită, crezi că putem vorbi puțin despre domnul Carteret?

– Sigur.

– Spune-mi ce știi despre el. Poate că e momentul să trimitem un raport la Moscova. Cîți ani are?

– Cam douăzeci și șase.

– Necăsătorit?

– Spune că e singur. Împarte apartamentul cu un alt bărbat.

– Homosexual?

– Nu, spuse ea rîzînd. Sînt sigură că nu e.

– De unde știi?

– Richard! Am dansat împreună la petreceri, și-ți pot spune după felul în care mă ținea și după felul în care se uită la mine cînd jucăm tenis. E cu an mai mare decît mine și cred că-i plac. O femeie simte lucrurile astea.

– Te-ai culcat cu el?

– Bineînțeles că nu.

Sorge o mîngîie pe obraz cu blîndețe.

– Mă întrebam, doar. Ești atît de atrăgătoare în fustița aia de tenis.

– Carteret este perfect normal, dar nu am de gînd să mă culc cu el, spuse ea chicotind. Bea prea mult și tot timpul miroase a alcool și a țigări.

– Dar poți confirma că nu mai este jurnalist? Că lucrează pentru British American Tobacco?

– Exact.

– Ați vorbit de Oxford?

– Da, nu e prea entuziasmat de asta, dar îi place golful și a jucat în echipa universității.

– Ba nu. Am primit un raport de la tovarășii din Londra. Cred că se laudă doar, ca să te impresioneze pe tine. La Oxford a stat mai puțin de doi ani și a plecat de acolo fără nici o diplomă. Asta sugerează fie că e leneș, fie că e prost. Totuși, a făcut efortul de a veni în China și pare a se strădui să-și construiască un viitor aici. Cum îți explici asta?

– Spune că a venit în China, la celălalt capăt al lumii, ca să scape de părinți și de Biserică.

– Biserică?

– Tatăl lui este episcop anglican, într-un loc care se numește Taunton.

– Uimitor, dar, totuși, nu prea se leagă. Care sînt opțiunile lui politice?

– Nu este socialist.

– Dar e ceva?

Sonia reflectă asupra întrebării, uitîndu-se pe fereastră, în vreme ce Sorge îi mîngîia copsa prin materialul subțire al fustei. Se întoarse spre el amuzată:

– În Anglia ar fi mai mult ca sigur conservator.

– Cît de lipsit de originalitate! Dar are slăbiciuni? E vulnerabil?

– Poate, dar nu văd de ce ar fi interesant pentru Biroul Patru.

– Nu ai de unde să știi care sînt scopurile Centrului, Ruth. Dintr-o dată, o fixă cu o privire dură. Mîine vei scrie și codifica un raport complet.

Se ridică brusc în picioare.

– Sigur, doctore Sorge. Se uită la el provocator şi rîsetele ei îi smulseră un surîs, după care o luă în braţe şi o purtă pînă la canapea.

Sorge era pe jumătate adormit şi ea îl mîngîia pe piept, încercînd să-şi ia privirea de pe cicatricele de pe picioare. Îi fuseseră amîndouă rupte de şrapnele, pe cînd avea douăzeci şi unu de ani, servind în armata Germaniei, în primul război mondial. Îi dăduseră Crucea de Fier pentru rănile sale dar, uneori, bietul ei Richard, atît de viril, de încrezător, de autoritar, şchiopăta precum un bătrînel sau ţipa de durere precum un băieţel. Îl sărută pe ochi cu tandreţe.

În baie era o oglindă lungă, care reflecta imaginea trupului ei, fără cicatrice, puternic şi suplu, chiar prea subţire, după cum credeau unii dintre prietenii lui Rolf, cărora le plăceau femeile tip matroană bovină. Pe braţe şi picioare i se reliefau muşchii puternici; era bronzată peste tot, cu excepţia unei benzi mici pe fese şi în zona pubiană, atît de albă încît părea obscenă. Zîmbi cu subînţeles. Faţa ei era prea rotundă şi şi-ar fi dorit să fie frumoasă. Dar Richard îi spusese că devenise căpitan în Armata Roşie şi avea un corp numai bun pentru un soldat. Era de ajutor.

6

Caux-sur-Montreux – 1940

Sonia şi Len s-au căsătorit pe 23 februarie 1940, cu ocazia celei de-a douăzeci şi doua aniversări a Armatei Roşii. A fost doar o formalitate pentru că Centrul avea nevoie de actul de căsătorie. Au cumpărat un inel ieftin dintr-un magazin, în drum spre primărie, iar apoi au luat un taxi pînă la cabana Soniei din Caux.

Len deschise o sticlă de şampanie, în timp ce Olga Muth, doica Soniei, pe care o aduse din Berlin pe post de menajeră, pregătea prînzul, nemulţumirea citindu-i-se-n priviri. Copiii plecaseră şi se jucau în camera lui Mişa. Cînd Olga le aruncă în cele din urmă două omlete spaniole pe masă, Len părea stingher, dar Sonia rîdea.

– Biata Ollo, chicoti ea după ce rămaseră singuri. Îl plăcea pe Rolf şi crede că sînt o uşuratică şi o neruşinată.

– Nu i-ai spus că te-ai căsătorit cu mine doar pentru că sînt britanic şi ai nevoie de un paşaport britanic?

– Ba da, dar nu cred că m-a crezut. Sonia îl luă de mînă şi ieşiră pe balcon, cu paharele de şampanie în mînă. Aerul de munte era rece, iar respiraţia lor forma mici norişori de ceaţă. Nici eu nu sînt sigură că mai cred asta.

Lemnul din care era făcut balconul scîrțîi cînd se apropiară de balustradă, pentru a vedea colina ce se întindea spre apele înghețate ale lacului. Sonia închiriase *La Taupinière* pentru că se afla la înălțime și avea o trasmisie radio clară chiar și pînă la șapte sute de kilometri. Îi recrutase pe Len Beurtong și pe Alexander Foote, dintre comuniștii britanici care luptaseră în războiul civil din Spania. Atît Len cît și cabana erau parte din echipamentul ei de spionaj, dar acea zi era una de vacanță. Măcar o dată putea și ea să se relaxeze și să se bucure puțin.

Len își trecu mîna pe după mijlocul ei. Era un tînăr destul de arătos, foarte britanic și cu șapte ani mai tînăr decît ea. La început, Sonia, care avea acum treizeci și trei de ani, nutrise chiar instincte materne față de el. Totul era diferit de China, unde ea fusese cea tînără, năucită de masculinitatea lui Sorge, de încrederea în sine și de autoritatea acestuia. De atunci trecuseră zece ani și ea servise în Polonia, în Germania nazistă și în Elveția. Avusese alți amanți și un alt copil, dar nu mai fusese în stare niciodată să redobîndească fericirea de care se bucurase în Shanghai. Oftă, și chiar simți lacrimile care stăteau să izbucnească.

Len nu observase schimbările de pe chipul plăcut și plin de viață, nici opacitatea ochilor. Își termină băutura și încercă să o sărute. De la primul contact din Geneva o găsise atrăgătoare: o extrovertită veselă, care avea un corp mortal, picioare trăsnet și părul negru, coafat cu măiestrie. Chiar dacă era locotenent-colonel și superiorul lui în cadrul Armatei Roșii, azi îi devenise și soție. Ea se crispă puțin atunci cînd buzele li se atinseră, iar el se dădu un pas înapoi.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, Len, nimic. Doar că nu mă căsătoresc în fiecare zi şi asta m-a pus puţin pe gînduri, asta-i tot.

Zîmbi timid şi oftă. Curînd, mult prea curînd, va fi din nou pe drumuri pentru o altă însărcinare şi mai grea decît cele avute pînă atunci. Nu ştia detalii, dar trebuia să plece în Anglia, care era în război cu Germania din septembrie anul trecut. Din acest motiv, divorţase de Rolf, trebuise să înfrunte ostilitatea lui Ollo şi făcuse acest *mariage blanc* cu tînărul englez, care nici măcar nu ştia cum o chema, darămite dacă era sau nu bună în pat. Brusc, îi simţi braţul pe umerii ei şi-şi dădu seama că îi spunea ceva.

– Scuze, ce spuneai, Len?

– Spuneam că mîine trebuie să mergi la Consulatul Britanic şi să faci cerere pentru un paşaport englez, doamnă Beurton.

„Şi apoi, se gîndi ea cu ciudă, va trebui să plec cu copiii, cu trenul, pînă în Spania, o călătorie îngrozitoare, iar apoi voi merge la Lisabona pentru a găsi un vapor, lăsîndu-te pe tine să continui aici." Hotărîtă, lăsă trecutul şi viitorul deoparte şi-i zîmbi, cu ochii-i căprui clipind provocator.

– Dar, din fericire, mai e mult pînă mîine.

Călătoria cu vaporul de la Lisabona a durat mai mult decît se aşteptase, pentru că mai întîi a fost nevoie să aştepte formarea unui convoi de douăsprezece vase care se îndreptau spre Gibraltar. Vasul avea lumini slabe, albastre şi în toate cabinele hublourile fuseseră astupate de frica submarinelor nemţeşti. Tuturor pasagerilor li se dădu o centură de salvare din plută, care trebuia în permanenţă purtată.

Ultima parte a călătoriei, din Golful Biscaia mai

departe, a fost dură şi suferinţa fizică a fost îndeajuns de mare pentru a distrage atenţia de la orice alte preocupări. Cei doi copii călătoreau împreună cu Sonia într-o cabină mică în care era foarte cald, făcînd cu schimbul între a avea rău de mare şi a cere afecţiune din partea mamei lor. În ultimele ore, vîntul scăzuse în intensitate şi au reuşit să adoarmă, amîndoi înveliţi cu aceeaşi pătură, în acelaşi pat. Sonia a ieşit singură pe punte, în vreme ce vasul se apropia de Liverpool. Era în 1941, o dimineaţă rece de ianuarie, şi oraşul nu părea foarte primitor în acea lumină gri a zorilor. După ce vasul a tras la chei, o mulţime de funcţionari au urcat la bord; erau la fel de neprietenoşi ca şi cele două duzini de pasageri aliniaţi în salon. Doi bărbaţi în haine civile şedeau la o masă de jocuri de noroc şi doi soldaţi cu baionetele la armă se aflau în spatele lor.

Un al treilea militar, un caporal, striga pasagerii pe măsură ce aceştia erau chemaţi în faţa mesei. Pentru cei mai mulţi, formalităţile nu durau mult, dar Sonia simţi un puseu de spaimă lovind-o în stomac atunci cînd îi veni rîndul. Mişa stătea lîngă ea încrezător, dar Nina i se agăţă de fustă şi începu să plîngă.

– Fă-l pe copil să tacă din gură, se răsti la ea unul dintre cei doi funcţionari; avea ochii sticloşi, o mustaţă mare şi faţa roşiatică.

– Îmi cer scuze, dar are doar cinci ani, spuse Sonia liniştind-o pe fetiţă. Căută în buzunarul hainei paşaportul, în timp ce o ridica pe Nina în braţe.

– Încearcă să o faci să tacă. Nu avem timp de pierdut – e un război în desfăşurare pe aici şi mai avem încă patru nave de verificat. Se uită la noul ei paşaport. Văd că sînteţi

născută în Berlin, doamnă Beurton. Ochii lui o priveau suspicioşi. Sînteţi străină, din tabăra inamicului.

– Nu, sînt cetăţean britanic. Soţul meu este britanic.

– Şi unde este acest soţ?

– A mai rămas în Elveţia şi va veni peste puţin timp.

– În Elveţia? Şi va veni mai tîrziu, deci? Nu prea înţeleg! De ce nu a venit o dată cu dumneavoastră?

– Pentru că are o slujbă şi trebuie să-şi termine contractul. Apoi, vrea să se întoarcă şi să se înroleze.

– Vrea să se înroleze? Omul părea a fi sincer neîncrezător. Şi dumneavoastră de ce aţi venit acum? De ce nu aţi rămas cu el pînă cînd putea şi el să plece?

„Acest individ nu ştie nimic, îşi spuse în sinea ei, doar încearcă să mă facă să mă pierd cu firea, să vadă dacă am ceva de ascuns."

– Am venit să caut o locuinţă pentru noi, răspunse ea hotărîtă. Şi să-mi văd părinţii, care sînt evrei refugiaţi din Germania.

– Serios? Şi cine sînt aceşti părinţi? Care este adresa lor?

– Domnul şi doamna René Kuczynski. Locuiesc pe Upper Park Road, nr. 25a, Londra NW3.

– Înţeleg. Scria fără să se grăbească într-un caiet kaki. Şi cum vă veţi întreţine, dacă soţul dumneavoastră nu este aici?

– Am destui bani să mă descurc pînă cînd va veni el.

– Să văd. Fără să-i ceară voie, îi deschise geanta, luă toate bancnotele şi începu să le numere. O sută de lire nu vă vor ajunge prea mult timp.

– Părinţii mei vor avea grijă de noi.

– Hmm. Părea a fi pe punctul de a pune o nouă întrebare, cînd Sonia o lăsă pe Nina din brațe. Aceasta își îngropă fața în fusta mamei sale și începu să se tînguiască. Ofițerul de la imigrări părea a suferi foarte tare și Sonia îi zîmbi.

– Îmi cer scuze. Este speriată și i-a fost foarte rău toată călătoria.

– Oh, Doamne, chiar? Atunci ar fi mai bine să coborîți pe mal, nu? Îi puse viza pe pașaport și apoi îi întinse o hîrtie tipărită. Aveți aici explicații despre cum se călătorește pe timpul războiului. Pedepsele pentru încălcarea regulamentelor sînt foarte severe. Presupun că mergeți la Londra. Ea încuviință și el îi zîmbi. Cînd ajungeți acolo, mergeți la poliție pentru a primi măști de gaze. Pînă atunci, călătorie plăcută.

Zece minute mai tîrziu, era pe chei. Nu exista nici un taxi, așa că porni către gară, trecînd de depozitele păzite de militari înarmați cu mitraliere. Sonia ducea cele două valize, cu Nina agățată de o mînecă. Mișa mergea singur, cărîndu-și propria-i valijoară.

Nu au găsit tren în direcția Oxford decît în ziua următoare, iar compartimentul lor era plin de soldați și ranițe ce ocupau tot locul. Nina l-a cucerit pe unul dintre ei, care i-a făcut, din plastilină, o mitralieră ca și a lui. Cînd își dădu jos vestonul, copiii fură uimiți de tatuajele de pe corpul lui. Nina vru să aibă și ea un tatuaj, așa că soldatul o desenă cu un creion pe mînă, apoi îi oferi Soniei numărul din *Daily Express* pe care-l avea și jucă cărți cu Mișa.

Ziarul era tipărit pe o hîrtie îngrozitoare și avea doar patru pagini. Sonia citi titlurile și se schimbă la față: *SPIONUL*

GERMAN CARE S-A PARAŞUTAT A FOST ÎMPUŞCAT. Privirea i se încețoșa pe măsură ce citea articolul. *Un agent german din serviciile secrete a fost executat ieri dimineață la închisoarea Penronville...* Era o relatare scurtă despre un german sudet incompetent ce fusese paraşutat în Hertfordshire şi care a fost capturat după cîteva zile – o poveste slăbuță şi tristă, dar ceea ce părea important era că neamțul se afla acum într-o groapă, cu gîtul rupt.

Cînd îşi reveni, nu se mai putea opri din cititul şi răscititul articolului. Şi pe trădători îi spînzurau... iar ea era acum cetățean britanic. Aşa reuşise să intre în țară. Faptul că era femeie nu avea să o ajute cu nimic, pentru că a fi trădător era mai rău decît a fi spion. Dacă o prindeau, aveau să o spînzure cu siguranță. Bineînțeles că ştiuse acest lucru dintotdeauna, Centrul o avertizase cu luni de zile în urmă, dar dintr-o dată totul părea îngrozitor de real. Şi ce avea să se întîmple cu aceşti doi copii nevinovați, Nina care dormea alături de ea şi Mişa care juca cărți cu englezul, ca doi bătrîni într-o cafenea berlineză? Încercă să-şi domolească înțepăturile fricii şi privi extrem de concentrată la cîmpurile verzi pe lîngă care treceau.

7

Oxford – 1941

În primele săptămîni, Sonia a locuit la familia reverendului Charles Cox, din Glympton, un sat de lîngă Oxford, iar apoi a găsit un apartament mobilat în Kidlington, la cinci kilometri de oraş. Primise detalii despre primele sale contacte încă din Elveţia şi ştia că ordinele trebuia să le ia din Londra de la o casă de pe lîngă Hyde Park. Acolo însă, nu era nimeni. Plină de conştiinciozitate, ea reveni după o săptămînă, dar avu parte de acelaşi rezultat.

La fel trecură şi următoarele patru luni, pînă cînd ajunse la o stare de disperare, atît din pricina lipsei instrucţiunilor, cît şi a banilor, şi temîndu-se de faptul că Centrul o abandonase. În mai, luă trenul pînă la Paddington şi făcu aceeaşi plimbare deprimantă pînă la locul de întîlnire. De această dată, un bărbat îi vorbi, folosind codurile prestabilite, şi ea merse două străzi mai departe pentru a se întîlni cu un alt bărbat care se prezentă cu numele Serghei. S-au dus pînă la un salon de ceai, la Lyons, şi el îi dădu un plic cu trei sute de lire.

– Îmi cer scuze, spuse el în engleză. Am avut un accident de maşină. Să bem puţin ceai şi apoi să mergem la o plimbare prin Hyde Park. Avem multe de discutat şi am o treabă foarte importantă pentru tine. Şi asta, spuse el şi-i

întinse un pachet lung de treizeci de centimetri şi şaisprezece centimetri pătraţi. Era destul de greu şi îşi dădu seama că hîrtia maro ascundea un transmiţător radio. Un model nou, spuse el zîmbind. Mic, dar foarte puternic. Cel mai bun model de pe piaţă.

Abia din luna august, călătoriile cu trenul ale Soniei au început să-şi schimbe direcţia. Într-o duminică dimineaţă, lăsă copiii acasă cu mama sa, care rămăsese peste noapte la ei, şi apoi plecă cu bicicleta la Oxford. Nu departe de gară, o mulţime nervoasă striga în faţa unei case cu ferestre sparte. Doi poliţişti conduceau un bărbat, o femeie şi doi băieţi, cam de şase, şapte ani. Se auzea un cor de huiduieli şi se aruncară cîteva cărămizi. Unul dintre băieţi căzu, lovit la cap şi un firicel de sînge i se prelinse pe faţă.

– Încetaţi! strigă unul din poliţişti, scoţînd bastonul. Nu v-au făcut nimic.

– Friţi nenorociţi! Atmosfera de frică şi ură era electrizantă.

– Ce se întîmplă? întrebă Sonia o femeie din spatele mulţimii.

– Un raid aerian din Cowley de azi-noapte s-a terminat rău. Au murit o mulţime de oameni.

– Dar mai mult ca sigur că aceşti oameni s-au refugiat aici din cauza lui Hitler.

Femeia ridică din umeri.

– Sînt tot friţi, nu-i aşa? Din punctul meu de vedere, singurul neamţ bun este unul mort.

Unul dintre poliţişti, mai solid, nu mai striga şi îl luase pe băiat în braţe. Chipul băiatului era alb ca varul şi membrele lui micuţe atîrnau inerte. Femeia sughiţa de plîns în braţele soţului

ei. Se făcu puțină liniște, așa că celălalt agent ridică brațul:

– Lăsați-ne să trecem în liniște, spuse el, vocea părînd doar un ecou în tăcere. Micuțul a murit.

La Banbury, Sonia a ieșit din gară și a mers mai mulți kilometri spre Chilterns, uitîndu-se din cînd în cînd la harta pe care urma să o distrugă după ce nu mai avea nevoie de ea. Era foarte cald afară și transpirase tare pînă cînd a ajuns la *Treffpunkt,* dar persoana de contact o aștepta acolo, exact așa cum îi spusese Serghei.

Bărbatul părea de vreo treizeci de ani, cu o figură greu de descris și era îmbrăcat cu o jachetă de tweed. Avea fruntea bombată, un început de chelie și ochii lui albaștri erau ascunși în spatele ramelor ochelarilor. Ea îi zîmbi și apoi i se adresă în germană:

– Înlocuirea statului burghez cu unul proletar este imposibilă.

– Fără a face o revoluție. Bărbatul nu zîmbea și părea chiar agitat.

– E un citat din Engels.

– Nu, e un citat din Lenin.

– Așa e. Cine te-a trimis?

– Serghei, dar ar trebui să știi deja asta. Presupun că este un nume de cod – nu știu care este numele lui real.

– Nu ar trebui să te îndepărtezi de la cuvintele-cheie prestabilite, dar bine ai venit!

Ea îi strînse mîna cu căldură.

– *Wie geht's Ihnen, Genosse Klaus?**

---

* – Cum vă merge, tovarășe Klaus?
– Bine, mulțumesc. Dar dumneavoastră? (lb. germ. în original n. red.).

– *Gut, danke! Und Ihnen?*

Se plimbară de-a lungul şoselei pînă cînd ajunseră la o strungă. Ea trecu de partea cealaltă şi el o urmă. De acolo porenea o potecă îngustă care trecea printr-o vale înconjurată de copaci spre un pîrîu.

– De cînd eşti în Anglia?

– Din 1933. Gestapoul era pe urmele mele şi mă ascundeam deja de cinci luni în Germania, dar am reuşit să fug în septembrie. Am locuit la o familie în Bristol.

– Şi ai lucrat în domeniul teoriei fizicii, în universități, de atunci?

– Da. Înainte de venirea la putere a naziştilor, am studiat fizica la Kőln. În Marea Britanie, am lucrat la Bristol şi la Edinburgh, pînă anul trecut cînd m-au deportat în Canada. Dar apoi m-au eliberat şi am fost trimis înapoi în ianuarie.

– Şi ați fost invitat să vă alăturați echipei de la Universitatea din Bristol?

– Exact. Azi am venit de la Birmingham cu trenul.

Pînă în acea clipă, Sonia îi pusese doar întrebări ale căror răspunsuri le ştia. Nu avea nici un motiv să creadă că bărbatul nu era Klaus Fuchs, dar era mai sigur să verifice. Se aşezară lîngă pîrîu.

– Am adus nişte sandvişuri cu brînză, spuse ea. Doriți?

– Mulțumesc. N-am avut timp să iau micul dejun.

– Vorbiți-mi despre acest proiect Birmingham.

– I-am dat detaliile lui Serghei, ştiți – pentru că v-am adus cópii ale dosarelor, ca să le trimiteți la Centru.

– Spuneți-mi totuşi.

El ridică din umeri.

– Nu e prea mult de spus... este secret, are numele de cod Metal Tubular, este condus de o agenție guvernamentală... va dura ceva timp.

– Dar care e scopul?

– Este aplicarea principiilor fisiunii nucleare în realizarea unei arme.

– Nu înțeleg.

– Ați auzit de teoria atomică?

– Puțin. Sonia muşcă dintr-un sandviş, privind oile de pe celălalt mal, care se aplecau pentru a bea apă. Lumini şi umbre se împleteau pe iarbă.

– Aceeaşi teorie va fi utilizată pentru a produce un explozibil – o bombă. O bombă bazată pe uraniu, nu pe TNT. Îi spune bomba atomică.

Sonia căscă; începea să resimtă oboseala.

– Este o chestiune importantă? Ce pagube ar putea produce o astfel de bombă?

– O singură bombă ar putea distruge o suprafață foarte mare – poate un întreg oraş – prin suflu şi foc.

– Un întreg oraş? Ochii i se deschiseră mari. Vorbiți serios? O singură bombă să distrugă un întreg oraş? Atunci, zece sau douăzeci ar putea distruge o țară?

– Corect.

– Dumnezeule! Dați-mi hîrtiile să mă uit pe ele.

Fuchs scoase un plic dintr-un buzunar interior, i-l întinse şi ea aruncă o privire înăuntru. Hîrtiile erau oficiale, fiecare marcată cu antetul regal în albastru, fiind pline de formule matematice. Erau şi cîteva pagini cu notițe scrise cu o ortografie ordonată.

– Le-ați copiat dumneavoastră?

– Majoritatea chiar le-am *calculat* eu, dar şi notițele sînt ale mele.

Ea rîse, complet trează acum.

– Bineînțeles. Ştii, Klaus, cred că ar trebui să ne mai plimbăm puțin. Cred că trebuie să facem nişte planuri.

3

Oxford – 1942

Biroul lor era o construcție Nissen de pe terenurile palatului Blenheim. Înăuntru, clădirea era compartimentată prin pereți de lemn, sprijiniți direct pe podeaua de cărămidă. Erau parte a diviziei F; la un capăt al clădirii era amenajat un mic spațiu ocupat de Jack Carteret, șeful secțiunii F1(a), iar la celălalt se găsea Richard Fell, șeful F1(b). Carteret se ocupa cu acțiunile subversive ale comuniștilor, iar Fell cu cele ale fasciștilor. O dactilografă și șase funcționari împărțeau spațiul din mijloc.

În ciuda raționalizării benzinei, din cauza crizei provocate de război, cei doi bărbați aveau dreptul de folosință a cîte unui autovehicul, care să-i aducă la serviciu de la casele pe care le închiriaseră în Oxford. Amîndoi erau mai retrași și gura lumii spunea că se aflau într-o permanentă competiție dar, din cînd în cînd, mergeau împreună la barul Marlborough Arms pentru a bea o bere. Fell era înalt și slab, Carteret puțin cocoșat și rotunjor.

Într-o astfel de seară, fuseseră însoțiți de alți doi colegi de muncă și întîlnirea a luat sfîrșit pe la opt. Trei mașini părăsiră barul din Woodstock, una apucînd-o pe drumul spre Oxford. Șoferul era singur în mașină. Conduse mașina Austin Ten pe șoseaua șerpuită pînă ajunse la ruinele unui hambar, aflat aproape de șosea; acoperișul dispăruse și

tencuiala crăpase pe alocuri. Coborî din maşină şi căută ceva într-o spărtură de la baza zidului. Era toamnă şi aproape întuneric, aşa că nu exista vreun pericol prea mare de a fi văzut dar, ca măsură de precauţie, nu deschise plicul pînă ce nu ajunse la vreo cinci kilometri depărtare. Mesajul era scurt: detalii ale unei noi locaţii unde avea să lase documentele secrete pe care le copia în fiecare noapte şi ale unui loc unde urma să întîlnească peste cîteva zile o femeie agent.

Sonia aduna materialele lui Fuchs la intervale regulate, cel mai adesea din împrejurimile localităţii Banbury: o dată pe lună sau chiar mai des, dacă proiectul avansa mai repede. Era mult prea stufos şi conţinutul prea tehnic pentru a-l transmite prin radio, aşa că-l ducea la Londra cu trenul pentru a-l transporta cu valiza diplomat. Se întîlnea cu Serghei în locuri deschise, unde se putea ajunge de la gara Paddington. Uneori în Hyde Park, alteori în cimitirul Wormwood Scrubs sau altul care convenea mai bine, dar niciodată în acelaşi loc de două ori la rînd.

Se mutase la Oxford şi închiriase o casă ce se numea Avenue Cottage de pe George Street. Len se întorsese în Anglia şi intrase în armată. Era singură cu copiii, atunci cînd veni poliţia, bătînd puternic la uşa din faţă.

Era ora nouă, într-o sîmbătă dimineaţa, şi doi bărbaţi în uniforme albastre, cu chipiuri de poliţişti pe cap se postară la intrare. Le zîmbi, dar ei se uitau la ea încruntaţi, aşa că resimţi o uşoară nelinişte. Unul dintre ei avea galoane de sergent.

– Putem intra? întrebă el, trecînd pragul fără a mai aştepta un răspuns.

– Cu ce vă pot ajuta? spuse ea încercînd să pară cît mai casnică cu putință, prinzîndu-și pe sub șorț mîinile care-i tremurau puternic.

– Mi se pare că de-abia v-ați mutat.

– Așa este. Am locuit aproape de Oxford înainte.

– Și aveți naționalitate germană?

– Nu. Sînt născută în Germania, dar m-am căsătorit cu un englez care acum este în armată, așadar sînt cetățean britanic.

– Aveți o carte de identitate?

– Bineînțeles! Am și certificat de căsătorie și pașaport, dacă doriți să le vedeți.

– Aduceți-le. Nici măcar nu încerca să fie prietenos și, brusc, își aminti cu groază că uitase transmițătorul pe birou, la vedere, în dormitor. Din fericire, antena nu era scoasă.

– Vă rog să așteptați în bucătărie pînă cînd le aduc, spuse ea pornind pe scări în grabă. Ajunse în dormitor și închise ușa, blestemînd că nu are și o încuietoare. Îi luă un minut să desprindă cîteva bucăți de lemn din podea, din care scosese cuiele cu o zi înainte, și apoi introduse radioul în spațiul gol. Avea de gînd să bată cuiele bine, dacă era pericol de percheziție, dar în acea zi nu mai putea decît să acopere podeaua cu un covor și să spere că nu avea să se întîmple nimic.

Luă documentele din birou și se întoarse în bucătărie. Polițistul examină fiecare document în detaliu, în special documentul de căsătorie elvețian, care era în franceză și din care el nu înțelegea nimic, și apoi și pașaportul. Sergentul scoase un carnețel din buzunarul de la piept și luă cîteva notițe.

– În ce unitate se află soțul dumneavoastră?

– Batalionul I, Coldstream Guards.

– Unde e staționat?

– Nu sînt sigură. Se antrenează într-o locație secretă și nu l-am mai văzut de o lună. Îi trimit scrisorile la o cutie poștală a forțelor terestre.

– Scrieți adresa, cu numele complet, gradul și numărul său de înregistrare.

După ce ea făcu ceea ce i se ceruse, sergentul își puse casca pe cap. Sonia aproape leșină de ușurare cînd îl văzu că se întoarce ca să plece.

– Vă mulțumesc, doamnă. E doar o verificare de rutină, știți, ca străin trebuia să anunțați schimbarea domiciliului la postul de poliție.

Sonia se opri din tremurat și se întoarse la copii, care nici nu băgaseră de seamă ce se petrecuse, continuîndu-și joaca în camera de zi. Tocmai primise o lecție importantă de securitate; nu avea să mai fie niciodată la fel de neglijentă cu transmițătorul. În acea noapte, raportă la Moscova controlul și trei zile mai tîrziu primi răspuns. După ce îl decodă, citi indicațiile: *Pentru cazul în care vei fi arestată trebuie să pregătești o altă persoană care să te înlocuiască. Numele de cod al operatorului este Steve, din Cowley, care lucrează la fabrica de vehicule blindate. Ascunde radioul de rezervă într-un loc sigur, de unde să-l poată lua, și apoi raportează la Centru aranjamentul făcut.*

Îl aștepta pe bărbatul care lucra în cadrul MI5, la o ieșire de pe Woodstock Road. El parcă mașina la adăpostul copacilor, acolo unde îi spusese ea, și o camuflă cu crengi,

iar apoi se îndreptă încet spre ea. Sonia îi întinse mîna pe care el i-o strînse cu nerăbdare. Bărbatul avea un aer de om îngrijorat sau, poate, era doar obosit.

– Sînt Alec.

– Eu sînt Sonia, spuse ea trecîndu-şi braţul pe sub al lui, astfel încît să pară doi îndrăgostiţi, în cazul în care cineva i-ar fi văzut, şi apoi îl conduse spre o potecă ce trecea prin pădure. După cîteva întrebări legate de serviciul lui, despre care ea deja ştia destule lucruri, intră direct în subiect. Spune-mi, Alec, divizia F, unde lucrezi, ar afla ceva despre un bărbat sau o femeie care lucrează pentru guvern, dacă ar fi suspectaţi de ceva? Să spunem că este vorba de un om de ştiinţă.

– Nu neapărat. Alte divizii, B, pentru contraspionaj, şi C, de securitate, sînt cele care s-ar ocupa de asta. F are mai mult legătură cu partidele politice şi cu agitatorii.

– Dar pentru un om de ştiinţă, foarte important pentru noi, care ar lucra, să spunem, la dezvoltarea unui proiect secret pentru o armă, ai putea aranja să fii informat în momentul în care ar deveni suspect?

– Ar fi destul de dificil, dar dacă aş avea numele şi restul detaliilor... atunci, da, aş putea face ceva.

– Foarte bine. S-ar putea să fie important să protejăm o sursă în anul care vine, aşa că spune-mi, cum ai face asta?

Nu intenţiona să-i spună numele lui Fuchs chiar atunci. Pentru a o face, avea nevoie de aprobarea Centrului.

Stătuse trează toată noaptea, aşteptînd zorii zilei, dar era încă întuneric afară cînd se auzi zdrăngănitul cheilor. Uşa temniţei se deschise şi intră un bărbat mic de statură, îmbrăcat cu un costum albastru, flancat de doi gardieni.

Se ridică în picioare, tremurînd, cu gîtlejul uscat din cauza fricii. Refuzase oferta pe care i-o făcuse preotul, de a sta cu ea toată noaptea, dar acum îl vedea în pragul uşii şi ar fi fugit la el ca un copil speriat. Dar nu o făcu, ci încercă să se deplaseze, deşi îşi simţea membrele paralizate de spaimă, şi nu opuse nici un fel de rezistenţă atunci cînd îi legară mîinile la spate. Ca un automat, se îndreptă spre uşă, susţinută de cei doi gardieni. Camera de execuţie era văruită într-un verde murdar şi cîteva becuri dădeau o lumină chioară. Văzu ca prin ceaţă mai multe siluete albe la faţă.

Nu se putea mişca, simţindu-se copleşită de neîncredere şi teamă, dar era împinsă înainte cu brutalitate. Cînd văzu ştreangul legănîndu-se la nivelul privirii sale, vru să ţipe, dar nu fu capabilă. Hipnotizată de funie, realiză doar într-un tîrziu că se afla deja pe trapa din podea şi că cineva îi lega picioarele. Dintr-o dată, capul îi fu acoperit cu o pînză albă şi nu mai văzu nimic, doar simţi ştreangul în jurul gîtului.

Se trezi urlînd, leoarcă de sudoare şi avu nevoie de cîteva minute pentru a-şi da seama că era încă în casa ei şi copiii dormeau în camera de alături. Îşi schimbă cămaşa de noapte şi coborî în bucătărie pentru a bea un pahar cu apă. Stinse lumina, fiindcă aşa era regula, apoi deschise uşa şi se uită lung pe stradă. Casele albe dormeau liniştit în lumina lunii, la fel de paşnice ca întotdeauna, şi doar un gardian public patrula agale pe stradă.

9

Oxford – 1945

8 mai 1945, Ziua Victoriei. Războiul se terminase în Europa şi pe George Street era organizată, în grabă, o petrecere. Cîteva mese fuseseră dispuse în faţa garajelor, decorate cu stegulețe ale Regatului Unit şi cu trandafiri de grădină. În ciuda raţionalizării şi a faptului că oamenii aveau dreptul la doar un ou pe săptămînă, mesele erau pline de prăjituri şi ceainice cu ceai. Cei doi băieți şi Nina se jucau împreună cu alţi copii, iar Sonia stătea de vorbă cu nişte necunoscuţi. Len se afla încă în Germania.

La scurt timp după aceea, proprietarul căsuţei se întoarse din război şi Sonia trebui să se mute. Găsi o casă de închiriat în satul Great Rollright, lîngă Chipping Norton, în Cotswolds. Aşezarea era ideală: la doar treizeci de kilometri de Oxford şi nu prea departe de centrul de cercetări atomice de la Harwell, dar departe de drumurile circulate. Căsuța era o fostă fermă, construită în formă de L, laturile sale ascunzînd o curte interioară mică. Avea pereţii din piatră şi acoperişul din ardezie. Era înconjurată de conifere mari şi se numea Brazi.

În august veni vestea că o bombă atomică fusese

aruncată asupra Hiroşimei, iar cîteva zile mai tîrziu, o alta asupra oraşului Nagasaki. Sonia îşi dădu seama că acesta era rezultatul muncii lui Klaus Fuchs, deşi nu-l mai văzuse de doi ani. Fusese trimis să-şi continue cercetările în Statele Unite şi ultima ei însărcinare în ceea ce-l privea fusese să-i comunice instrucţiuni cu privire la contactul din SUA, la un colţ de stradă din New York.

Trecuse mai mult de o săptămînă de la capitularea Japoniei, cînd ieşi la cumpărături, în Oxford. Avea cîteva ore de pierdut înainte de plecarea trenului spre Great Rollright, aşa că se duse la cinema. Nu mai văzuse un film de ani de zile.

Jurnalul de ştiri o surprinse. După filmul capitulării japonezilor în faţa generalului MacArthur, pe o navă în Golful Tokio, se făcu o trecere rapidă la un nor ce se ridica deasupra orşului Nagasaki, filmat dintr-un avion de observare. Apoi urmară imagini filmate de echipele de salvare la cîteva ore după explozie. Era îngrozitor: bărbaţi şi femei dezbrăcaţi, acoperiţi de arsuri; unii aveau bucăţi înnegrite de piele ce le atîrnau de corp, alţii încercînd să protejeze copiii, intrînd în rîu pentru a încerca să scape de durerea agonizantă. Figuri inumane, adevărate măşti ale ororii...urme de oameni arşi pe pereţii clădirilor...ruinele unei catedrale care fusese aproape de epicentrul exploziei. Alte imagini filmate de armata americană arătau devastarea totală: explozia şi ploaia de foc araseră locul unde fusese un oraş întreg, kilometri şi kilometri de pietriş, fum şi schelete contorsionate ale clădirilor. Un şir de prizonieri de război chinezi ce se stingeau, apoi aparatul de filmat trecu rapid peste imaginea unor australieni ce stăteau sub arşiţa sorelui, cu rănile

deschise, în fața a ceea ce înainte fusese o școală. Așadar, despre asta fusese vorba. Plecă înainte de începerea filmului, pentru că se simțea rău.

Alec se întorsese la Londra, dar o parte din personalul din subordinea sa rămăsese în același loc, în Blenheim, și trecea pe la ei în fiecare săptămînă, lăsînd și documentele pentru Sonia într-o cutie poștală abandonată. Ea întinsese un fir de antenă între ramurile unor copaci din apropiere, iar radioul îl ascundea sub niște trepte ce duceau în pivniță. Transmitea de două ori pe săptămînă, de obicei în primele ore ale dimineții, la lumina unui bec pe care-l agățase de bîrnele mîncate de cari.

Sonia primea instrucțiunile prin radio sau într-un loc secret de pe drumul ce lega Oxford de Banbury. Cînd mergea pe bicicletă, pornind de la Great Rollright, se oprea după un pod de cale ferată, la rădăcina celui de-al patrulea copac pe stînga. Vara, tîrziu, primi ordin să se întîlnească cu Serghei, la Londra. Identitatea lui Serghei se schimbase în timpul războiului, dar numele de cod nu. De la acesta află că trebuia să se întîlnească cu Alec față-n față, pentru a doua oară în doi ani.

– Te vei întîlni cu el în secret, îi spuse Serghei, în timp ce se plimbau. Trebuie să faci un raport asupra stării lui mentale. Mai este dedicat cauzei, hotărît, sigur?

I-au fost necesare cîteva săptămîni pentru a aranja întîlnirea dar, pînă la urmă o avură, într-o pădure, la cîțiva kilometri de Blenheim. Sonia fu șocată de felul în care arăta Alec: ca un om hărțuit și agitat, mai bătrîn decît cei patruzeci de ani pe care-i avea, părînd a bea constant și mult prea mult. Găsiră un luminiș unde se așezară pentru a discuta.

– Arăţi ca un om foarte obosit, Alec.

– Încă lucrăm foarte mult, deşi războiul s-a terminat; prea multe informaţii şi prea puţin timp pentru a le procesa.

– Dar pari şi foarte stresat.

– Da?! făcu el enervat. Bineînţeles că sînt. De patru ani de zile îţi dau informaţii secrete şi riscul începe să mă apese. Cînd reuşesc să mă gîndesc cu calm, îmi spun că probabil sînt în siguranţă, dar nu am pe nimeni cu care să pot vorbi despre asta. Nu pot să discut cu soţia mea, nu că i-ar păsa, şi nici cu prietenii mei. Cu nimeni. Mă simt atît de singur, că uneori am impresia că voi înnebuni. Îmi vine să strig pe stradă: „Sînt un trădător, sînt un nenorocit de trădător comunist!" Înţelegi?

Îi zîmbi stingher şi ea văzu că mîinile îi tremurau. Îşi dădu seama de ce i se ceruse de la Centru să se întîlnească cu el şi îi luă mîinile în ale ei, aplecîndu-se pentru a-l săruta pe frunte.

– Eşti curajos, Alec, şi avem mare nevoie de tine. Cred că este îngrozitor! Pot să fiu eu prietena căreia să i te destăinui?

Îşi dădu drumul, povestindu-i speranţele şi temerile lui, iar ea ascultă atent, dorindu-şi să fie mai înţelegătoare cu acest englez nefericit. Bineînţeles că-şi asumase riscuri mari şi că era un tovarăş de nădejde, dar era iritată de accentul lui de castă şi de hainele lui scumpe. Totul era atît de diferit de China sau de ceea ce văzuse în Rusia. Îi era scîrbă să asculte temerile acestui bărbat care avea aşa de puţin curaj în comparaţie cu iubitul ei, Sorge, dar trebuia să găsească modalitatea de a-i insufla încredere şi forţă. Orice ar fi, nu

trebuia să-l piardă. Succesul celei mai importante operațiuni a Centrului din Anglia depindea de asta.

Două săptămîni mai tîrziu, arăta mai bine. Era mai puțin agitat și nu mirosea a alcool. Încă mai vorbea despre teama de a fi descoperit, dar era mai rațional și nu-și mai plîngea de milă. Ea își reținu sentimentele contrarii care o încercau, în vreme ce se plimbau pe cîmp spre un hambar părăsit pe care-l descoperise în cursul acelei săptămîni. Îl luă de mînă, iar el o ținu strîns, pentru că-i dădea un sentiment de siguranță. Era aproape întuneric cînd ajunseră la clădirea de piatră, acolo unde ea, lăsase o pătură cu o zi înainte.

Nu era sigură de ceea ce avea să se întîmple, dar cînd el se întoarse spre ea în hambar, știu.

– Îți mulțumesc, spuse el trăgînd-o mai aproape. Cred că de acum îmi va fi mai bine.

Nu spuse nimic atunci cînd ea se lăsă pe pătura așezată pe paie, într-un colț al hambarului, aranjînd-o cu o mînă, iar cu cealaltă ținîndu-le pe ale sale. Îl trase ușor și el se așeză lîngă ea, zîmbind în timp ce ea se ridică în genunchi pentru a se descheia la bluză și a-și scoate pantofii.

– Ești curajos, Alec, murmură ea, întinzîndu-se lîngă el și sărutîndu-i trupul. În mintea ei își spunea că, probabil, el nu-și mai scosese niciodată pantalonii în fața unei femei în afara dormitorului și acest gînd aproape o făcu să rîdă, dar continuă să îl mîngîie, pînă cînd el îi răspunse și începu să o mîngîie la rîndul său.

Intenționat, lăsă la o parte gîndul că el nici măcar nu știa cum o cheamă, că nu știa nici unde locuia, nici că era căsătorită, că-l disprețuia, că nu avea încredere în el și că, la

început, ceva în legătură cu el o făcuse să fie rigidă. Își încolăci picioarele în jurul lui și făcu dragoste cu el cu toată feminitatea și vigoarea pe care reuși să le adune, mișcîndu-și și rotindu-și șoldurile și murmurînd cuvinte dulci, în vreme ce mîinile lui îi mîngîiau umerii, spatele și apoi îi strînseră fesele pentru a o trage spre el.

După nouă luni de la acea întîlnire, într-o zi fierbinte de vară, lovitura pică din senin. Întîlnirile cu Serghei erau rare și bine venite, așa că luă trenul spre Paddington extrem de încîntată. Părăsi gara și luă un alt mijloc de transport spre West Brompton, îndreptîndu-se spre *Treffpunkt*, în cimitirul supradimensionat. Serghei o aștepta. Nu știa că în cîteva secunde el avea să-i distrugă universul pentru totdeauna.

PARTEA A TREIA

VIITORUL APROPIAT

10

Bruxelles

Sarah Cable ieşi cu maşina, un Renault 5, închiriat, din traficul de pe Rue de la Loi, cotind pe o stradă lăturalnică. Urmînd indicaţiile vagi ale lui Nairn, acceleră pe strada dintre clădirile înalte, făcând cauciucurile să scrâşnească pe pietriş, întorcînd şi cotind, pînă cînd nu mai ştiu unde se afla. Cunoştinţele pe care le avea el despre străzile lăturalnice ale tuturor capitalelor europene nu încetau să o uimească.

– Întoarce în capăt, spuse bărbatul, uitîndu-se la ea, după ce trecură de Square de Meeus. Sarah intrase în acest serviciu de doi ani, după o întîlnire cu Nairn într-un spital din Austria. Corpul bine întreţinut şi părul lung încă o făceau să arate tînără, dar el îi remarcă liniile dure ale bărbiei. Învăţase să aprecieze intelingenţa ascuţită care se citea în ochii ei căprui, uneori amuzaţi, dar acum serioşi pentru că se concentra. Cu şase luni în urmă, ea venise în echipa care se ocupa de misiuni speciale, pentru el, ca o primă slujbă înainte de a fi trimisă la un post în străinătate.

– Ia-o la dreapta, Sarah, spuse el închizînd ochii atunci cînd trecură foarte aproape de un tramvai galben, şi parchează în piaţeta aceea.

– Unde sîntem? Nu mai ştiu unde sîntem de cînd am intrat pe autostradă, de la aeroport.

– Place de Londres. Ne întîlnim cu el la barul ăla mic din colţ, acela care are reclama pe care scrie Musée de la Bière.

– Muzeul berii? Nu pot să cred.

Nairn rîse.

– E doar un bar, dar proprietarul are simţul umorului. Intră şi caută o masă liberă. Pe omul nostru îl vei recunoşte, atunci cînd va apărea, după fotografia pe care ne-a dat-o FBI-ul. Eu voi sta în maşină, pentru a mă asigura că nu e urmărit. E o formă primitivă de securitate, dar alta nu avem.

Sarah încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Ce fac atunci cînd apare?

– Ai transmiţătorul în geantă?

– Bineînţeles.

– Voi asculta ce veţi discuta. Cînd vei fi sigură că e serios, cît de sigură poţi să fii în zece minute de conversaţie, du-l pe partea cealaltă a străzii, în blocul care are ieşire la stradă, spuse el dîndu-i o cheie. Oamenii noştri au închiriat apartametul 207. Aşteaptă-mă acolo. Cheia deschide şi uşa de la stradă.

– Şi dacă ne va opri portăreasa?

– Nu vă va opri. De obicei, la ora asta e moartă de beată, iar dacă din întîmplare e trează, oricum locul e cam sordid, aşa că-şi va închipui că ai agăţat un client.

– Mulţumesc frumos! Sarah scoase picioarele afară din

maşină şi apoi se ridică lăsînd să se vadă că avea cam un metru şaizeci şi cinci. Multe perechi de ochi se întoarseră după ea cînd intră în bar.

Musée de la Bière avea pereţii îmbrăcaţi cu lambriuri, înnegrite de fum de-a lungul anilor. Lămpile atîrnau din tavan, iar mobila, deşi nu era bătută-n cuie de podea, părea exact genul pe care te aştepţi să-l găseşti în închisori de maximă securitate. Localul era aglomerat şi prin norii de fum Sarah văzu că est-germanul era deja acolo, într-un colţ, aşezat pe o canapea de piele.

– Pot să mă aşez? întrebă ea în germană. O vorbea fluent încă de pe vremea în care locuia la Viena, dar de cînd se angajase aici, lucrase intens la accent şi pronunţie, pentru a trece drept nemţoaică. Sînteţi doctorul Werner? Numele meu este Ingrid.

Faţa bărbatului avea o culoare rozalie şi ochii lui o priveau scrutător. Părea cam de patruzeci de ani, dar avea un început de chelie şi părul îi era deja argintiu.

– Sînteţi londoneză? Aveţi accent de berlineză.

– Vă mulţumesc, dar nu vă faceţi griji, sînt din Londra. Mai doriţi o bere?

– Dacă m-ar servi cineva.

Zîmbi şi arătă spre barmaniţa congoleză, care plutea prin aer cu o graţie fluidă aproape, ignorînd clienţii care o strigau, mai luînd din cînd în cînd cîte o scrumieră prea plină şi uitînd să o mai aducă înapoi. Dar fără a fi strigat, bărbatul care servea la bar turnă două beri şi le aduse. Era neras, purta un pulover albastru plin de găuri şi se uita la Sarah cu o privire care nu încerca să ascundă dorinţa. Ea îi zîmbi din nou neamţului.

– Ce local vesel, ai fost inspirat cînd l-ai ales. Pot să-ţi spun Peter?

– Te rog.

– Eu mă gîndesc tot timpul că belgienii arată de parcă ar avea un soi de disperare mută, nu crezi? Probabil din cauză că totul este bilingv şi miros permanent a cartofi prăjiţi.

– Te rog, nu avem timp de conversaţii de curtoazie. Ce dracu' se întîmplă?

– Ce vrei să spui?

– Pentru numele lui Dumnezeu! Tonul vocii se ridică brusc, dar era acoperit de hărmălaia din bar. Mă duc la FBI în San Francisco şi spun că vreau să dezertez, şi ce se întîmplă?! Nu fac nimic şi-mi spun că mă vei contacta în Bruxelles. Aşa că aştept trei zile în apartamentul lui Geli, şi ce se întîmplă?! Nimic.

– Dar acum am venit.

– Dar sînt în pericol, în mare pericol şi am irosit o săptămînă întreagă. Dacă nu aranjăm nimic în seara asta, mîine trebuie să mă întorc la Berlin. Ne veţi ajuta sau nu? Trebuie să ştiu.

Cam în acelaşi timp, un Vauxhall verde parcă în faţa unui bungalou dintr-un sat pe lîngă Milton Keynes, în Buckinghamshire. Era la capătul unui drum pe care se mai aflau şi alte bungalouri cu acoperişuri de cărămidă roşie, îngrămădite între hanul din sat şi turnul din secolul XIV. Un bărbat trecut de prima tinereţe, îmbrăcat în costum, coborî din maşină şi o apucă pe cărarea ce trecea prin grădină. Sună la uşa care fu deschisă de un bărbat înalt ce-l privi neprietenos.

– Bună seara, Richard, spuse vizitatorul zîmbind. A mai trecut o lună. Pot să intru?

– Dacă tu crezi că este necesar. Dar nu am nimic să-ți spun.

– Cred că este necesar. Nu ai nimic nou să-mi spui? E dezamăgitor, dar nu contează, îmi plac micile noastre discuții.

– Ce dracu' mai vrei de la mine acum, după douăzeci de ani? Nu ai făcut deja destul rău?

– Dar ei insistă să ținem legătura, bătrîne. Și după cum ți-am mai spus, aș vrea să mă privești ca pe un prieten de familie.

Sarah trase draperiile. Nairn stătea într-un colț al camerei, cu fața ascunsă în întuneric. Sarah îl așezase pe est-german astfel încît acesta să fie în lumina lămpii. Nairn se uita la trăsăturile bărbatului în timp ce vorbea. Părea cinstit, dar speriat.

– Chiar era necesar să mă aduceți aici? Am fi putut discuta în cafenea. Trebuie să mă întorc la prietena mea în mai puțin de o oră, știți asta. Am fost invitați toți la cină, la șeful biroului comercial.

– Poți lua un taxi de jos, îi tăie scurt vorba Nairn. Ești sigur că prietena ta vrea să-și părăsească soțul și să treacă la noi împreună cu cei doi copii?

– Sigur.

– Dar tu ești divorțat! Vei veni singur?

– Vom veni împreună.

Nairn se lăsă pe spate.

– Mi se pare foarte ciudat ca doi cetățeni privilegiați ai Republicii Democrate Germane – unul cu o mamă care a făcut mari servicii statului și a fost apreciată pentru asta – să dorească dintr-o dată să-și asume riscurile unei trădări.

Neamțul tresări.

– Atunci se vede că nu ați trăit niciodată în Germania sau aveți probleme cu vederea.

– Serios? Tonul lui Nairn era rece, chiar neprietenos.

Sarah le turnă amîndurora bere.

– Am crescut toți în Anglia. Eu m-am născut acolo și am trăit în țara dumneavoastră pînă la vîrsta de șase ani. Știu ce pierdem.

– Dar sînteți privilegiați, aveți bani, acces la valută, magazine speciale și vile de vacanță pentru weekend-uri.

– Da, avem toate astea, dar vrem libertatea de a spune ceea ce gîndim. Nici nu știi cît de important este acest lucru...

– Un lux, trebuia să mă gîndesc. Presupun că vreți și să vă ajutăm financiar după ce veniți la noi.

– Sperăm să ne ajutați puțin la început, pînă cînd ne vom găsi slujbe, spuse el și o urmă de teamă i se citi în priviri. Și datorită poziției noastre, vom avea nevoie de protecție. Vom fi condamnați ca trădători, știți asta.

– Ah, da, protecție. Aici avem o problemă. Trădătorii care au nevoie de protecție au de obicei ceva de valoare de oferit, pentru a justifica cheltuielile; nu este deloc ieftin să protejezi viața cuiva, an după an.

– Dar nu am nimic de oferit în afară de știința mea, spuse el și disperarea i se simțea în glas. Doar nu aveți de gînd să fim refuzați?!

– Probabil că nu. Presupun că, după ce veți face o cerere, veți primi permisiunea să stați în Marea Britanie, – deși nu vă pot garanta asta – dacă așa vă doriți.

– Aș vrea să fie așa dar, din nefericire, am conexiuni

familiale dificile. Nu ne vor lăsa pe Geli şi pe mine să trăim liniştiţi. Dacă nu vom fi protejaţi, cred că… sincer, cred că ne vor ucide. Ca pe Georgi Markov şi pe atîţia alţii.

Nairn pufăi din pipă şi se uită fix la bărbatul mai tînăr din faţa sa.

– După două întîlniri cu servicii secrete din Vest, este foarte posibil să vă împuşte oricum după ce vă veţi întoarce. Mai ales dacă le spunem şi noi o vorbă. Aveţi vreo problemă, doctore Werner? îl întrebă Nairn văzîndu-l că păleşte.

– Dar vă rog, vă rog, spuse neamţul rugător. De ce îmi faceţi asta? Tot ceea ce vreau este să trăiesc în Vest. Pot să lucrez pentru a-mi cîştiga existenţa.

– De ce vă spuneţi Werner?

– Este un nume utilizat adesea de mama după ce ne-am întors în Germania. Mi s-a părut preferabil să am un nume german acum că sînt cetăţean german.

– Şi ce mai face mama dumneavoastră?

Această întrebare venită de niciunde păru să-l dea gata pe Werner. Ezită, dar îşi reveni repede.

– Are mult peste şaptezeci de ani, dar e în formă.

– Nu mai are nici o funcţie oficială?

– Nu, e la pensie.

– Este tratată bine de autorităţi?

– A primit Ordinul Steagul Roşu de două ori.

– Asta e o decoraţie sovietică, nu est-germană – şi a primit-o cu mult timp în urmă. Cum se poartă cu ea acum?

– Nu atît de bine pe cît ar trebui.

– Aţi putea fi puţin mai onest cu mine, doctore Werner? Am auzit că este aproape o paria, datorită mediului social

înalt din care provine, din cauză că este evreică şi pentru că a criticat represiunile.

– Nu aş spune-o chiar aşa.

– Dar cum, doctore Werner? întrebă Nairn aproape strigînd. Este cumva în pericol să fie internată într-un azil de criminali?

– Cu siguranţă că nu. Cum îndrăzniţi să sugeraţi aşa ceva? A avut poziţii importante în partid şi în stat, le-a dăruit întreaga viaţă.

– A fost spion.

– Le-am spus asta în San Francisco. Nu le-am ascuns nimic.

– Dar ai promis informaţii importante, doctore Werner, şi nu pari a avea nimic... Şi dă-mi voie să-ţi pun doar o întrebare: Cît de realist eşti cînd spui că mama dumitale nu va păţi nimic dacă treci în Vest? Nu are inamici, deloc? Ar putea fi tratată foarte, foarte rău.

Peter nu se uită în ochii lui Nairn.

– Da, ştiu asta. Şi mi-aş dori să nu fie.

– Totuşi, eşti gata să o trădezi! explodă Nairn dezgustat. Mă bucur că nu eşti fiul meu. Adevărul este că, în ciuda trecutului strălucit, acum este în pericol, nu-i aşa?

– Da, cred că da.

– Prostii. Ştii bine că aşa este! Pentru a fi în siguranţă ar trebui să plece şi ea. Va pleca?

Werner arăta de parcă fusese lovit între ochi.

– N... nu i-am spus niciodată. Nu ştiu.

– Atunci, ar fi bine să o faci. Ne ceri foarte mult, Herr Doktor. Vreţi să plecaţi patru, să vă protejăm şi să vă susţinem financiar pentru tot restul vieţii. Salarii, case, totul.

– Nu am cerut asta.

– Cu legăturile pe care le aveți, la asta se va ajunge. O vom face, dar cu o singură condiție.

– Ce condiție?

– Să o aduceți și pe mama dumneavoastră și ea să vorbească despre trecutul ei. I-o datorezi și ne-o datorezi.

– Dar nu pot să vă garantez asta!

– Atunci, va trebui să te străduiești, nu-i așa? Al dracului de mult. Vă ajunge o săptămînă pentru a discuta cu mama dumneavoastră?

Werner se luă cu mîinile de cap.

– Dar nu vreau să mă întorc la Berlin. Mama nu face parte din planul nostru. Nu va pleca niciodată din Germania și, dacă îi spun ce planuri am, e posibil să mă trădeze.

– Nu cred. Este totuși mamă. Nu cred că va fi la fel de ușor pentru ea să vă vîndă, cum este pentru dumneavoastră. Și dacă s-ar duce la autorități, s-ar expune și ea unor riscuri.

– Dumnezeule, nu m-am gîndit că se va întîmpla așa.

– Trăim vremuri grele, doctore Werner. După ce vă veți întoarce la Berlin, știți cumva vreun loc retras unde ne putem întîlni? Preferabil undeva la țară.

Peter ezită. Avea nevoie de timp să se gîndească, dar era presat.

– Cred că da. Am o casă de vacanță în sud, lîngă granița cu Cehia.

– Este foarte izolată?

– Foarte. Se află într-o pădure, fără nici o altă casă împrejur.

– Atunci vă veți întîlni cu colega mea acolo peste zece

zile, spuse Nairn arătînd spre Sarah. Ingrid va fi curiera. Bună seara, mai spuse, apoi se ridică şi plecă.

Werner se uita descumpănit la uşa închisă. Se întoarse apoi spre Sarah.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cine-i ticălosul ăla? Am crezut că voi fi bine primit. Sînt în mare pericol şi am nevoie de ajutorul vostru.

Ea rămase în fotoliu şi îl privea gînditoare, aşa cum era rolul ei în scenariul scris de Nairn.

– Nu-ţi face griji, e dur, dar *eu* ştiu ce simţi. Trebuie să fim precauţi şi cred că vrea să vadă că spui adevărul. Sînt sigură că o vom rezolva.

11

Londra

Nairn şi Simon urcară scările ce duceau către intrarea în Athenaeum. Nairn nu fusese niciodată membru al unui astfel de club, o trăsătură pe care o moştenise de la strămoşii lui, quakeri, şi care-l făcea să fie econom, nelăsîndu-l să cheltuiască cîteva sute de lire pe an doar pentru a fi membru al ceva, orice ar fi acel ceva. Oricum, se simţea flatat că Simon îl adusese aici. Traversară holul susţinut de coloane şi apoi urcară la primul etaj.

Intrară într-o cameră goală şi se aşezară în două fotolii verzi de piele, lîngă unul din şemineele placate cu marmură; focul era întreţinut de cărbuni artificiali alimentaţi cu gaz şi încălzea puţin. Un chelner îşi făcu apariţia discret şi Simon comandă două pahare de gin tonic.

– Îţi mulţumesc pentru raport, îi spuse el lui Nairn, după ce rămaseră singuri. Sînt foarte satisfăcut pînă acum. Am doar o singură problemă: putem avea încredere în fata asta?

– Bineînţeles că putem şi, oricum, pînă acum m-am ocupat eu de majoritatea problemelor, fără a-i spune nici măcar lui Walker.

– Aşa e cel mai bine, dar cred că trebuie să-l informăm şi pe el. Va trebui să interceptezi telefoane şi vei avea nevoie

de supraveghere electronică, poate şi de oameni care să facă filaj.

Chelnerul le aduse băuturile şi, spre surprinderea lui Nairn, Simon plăti cu bani gheaţă. Îşi aprinse pipa şi se întoarse către Simon.

– Nu cred că voi avea nevoie de toate chestiile astea.

– Nu? E fantastic.

– Adică, acum că am stabilit primul contact aşa cum mi-ai cerut, vreau să ies din asta. Să termine altcineva treaba, în regulă?

Simon se uită la el cu ochii întredeschişi.

– Nu e un aranjament foarte practic, David. Ce Dumnezeu te-a apucat?!

– Nu-mi place chestia asta. Tipul ăsta, Werner, pare a fi de treabă, aşa că nu văd de ce nu putem să-l lăsăm să vină aşa cum îi lăsăm pe toţi. Nu-mi pasă atît de mult de Carteret încît să-l şantajez pe Werner, forţîndu-l să ne pună în legătură cu mama lui, încercînd să o determinăm pe ea să dezerteze. E al dracului de lipsit de bun-simţ şi s-ar putea termina rău.

– Dar Sonia e cheia, bătrîne. Şi trebuie să găsim o soluţie acestei probleme. Au fost spioni în eşaloanele superioare şi trebuie să descoperim cine este trădătorul sau trădătorii.

– Da, ar fi bine dacă am şti, dar merită să riscăm atît? Carteret a murit acum treisprezece ani. Dacă a trădat, oricum nu mai poate provoca nici un fel de probleme acum.

– Chiar aşa, David?! Nu trece nici măcar o lună fără ca numele lui să nu fie menţionat în presă – „a fost şeful MI5, trădător pentru mai bine de un sfert de veac?" Au fost scrise cărţi bune, foarte convingătoare despre el. Un serviciu de securitate în care nu mai are nimeni încredere este un dezastru

național. Nici cazul Bettaney nu ne-a făcut servicii prea mari, dar pe mine mă preocupă cine este acum, acolo.

– Poate că nu mai e nimeni.

– Dar chiar dacă locul a fost curățat de spioni, nu poate funcționa într-o atmosferă de suspiciuni permanente, în care nimeni nu are încredere în nimeni.

– Oricum, trebuie să fii puțin sărit să intri în Serviciu.

Simon rîse.

– Da, e posibil, dar nu putem lăsa lucrurile așa, David. În fiecare an o nouă persoană este suspectată, de obicei cineva care a fost dedicat toată viața Biroului. Vezi cazul lui Brown. A fost anchetat vreme de un an.

– Dar a supraviețuit fiind numit director general.

– Dar nu este o atitudine sănătoasă. E *imposibil*. Cum dracu' să mai funcționeze Serviciul, dacă în permanență se crede că cineva de la vîrf lucrează pentru Moscova? Și cînd asta se întîmplă de patruzeci de ani?

Nairn își bău ginul.

– E o problemă, Jim, dar e a ta, nu a mea.

– Dar ai putea să o rezolvi. Trebuie să o rezolvi, dacă vei conduce MI5.

– Dar n-o voi face. Nimeni în afară de tine nu mi-a cerut-o.

– Doamna prim-ministru te vrea în acest post.

– Chiar mă vrea, Jim? Mă îndoiesc. Oricum, am deja cincizeci și opt de ani, am avut niște ani de tot rahatul, cu problemele mele de inimă și, acum, în mod miraculos, sînt bine. Vreau să o las mai moale, să mă distrez puțin înainte de a muri.

Simon se ridică și se duse la fereastră, privind mașinile parcate în Waterloo Place. Începuse să plouă și un taxi se

opri în fața clădirilor. Doi oameni coborîră, înghesuiți sub o umbrelă. Încă nu intrase nimeni în cameră dar, în curînd, urmau să vină ceilalți membri pentru a bea un pahar înainte de cină.

– David, de cînd a murit Carteret, cîți oameni importanți au mai fost suspectați?

– Dumnezeu știe! Cred că vreo șase, șapte.

– A mai apărut unul nou.

– Serios? Cine?

– Știi că nu-ți pot spune.

– Atunci de ce ai deschis subiectul?

– Pentru că sînt îngrijorat. Sînt sigur că de data asta nu este chiar deloc posibil, dar cîțiva foști ofițeri au ieșit de la naftalină și au vorbit. Au fost la primul secretar al primului-ministru și... vor veni la mine săptămîna viitoare. Oficial, încă nu știu nimic.

– Pare dificil, Jim, dar tu ești mai bine plătit decît mine tocmai pentru că trebuie să te ocupi și de astfel de probleme.

Nairn arătă cu degetul spre paharul lui gol, gestul fiind destul de elocvent, dar își dădu seama după privirea lui Simon că nu mai primea a doua băutură dacă nu coopera. Tăcerea era apăsătoare, dar el luă o carte groasă, cu coperte roșii, care stătea pe masa pentru vinuri. Era *Almanahul Celebrităților* din 1968 și el îl deschise la o pagină anume, citind: *Carteret, Sir Jack KBE CB.* În cele din urmă, îi aruncă o privire lui Simon.

– Asta e tot, așadar? Pot să mă întorc acasă, în Chiswick?

– Nu am de gînd să las totul așa, David. Vocea frumos modulată, cu un vag accent de Viena, era lentă, ușor

amenințătoare. Vreau să termin cu chestia asta. Este absolut vital să închid acest dosar o dată pentru totdeauna și doar tu poți face asta. Este și în interesul tău.

– Prostii. În interesul meu ar fi să fac o croazieră lungă însoțit de o blondă languroasă. Sînt o mulțime de tineri care ar putea să mă înlocuiască imediat. Merită salariul și un titlu de Sir.

– Dar ei nu vor avea aceleași beneficii, spuse Simon pe un ton rece. Astea erau doar pentru tine și acum mă întreb de ce am făcut-o. Să o lăsăm așa pentru moment, dar te sun mîine. Vreau să te ocupi de asta, așa că mai gîndește-te la noapte. Bine?

La ieșirea din club, Nairn își ridică gulerul pardesiului pentru a se proteja împotriva ploii și apoi se îndreptă spre stația de metrou Piccadilly Circus. Acolo petrecu zece minute în singura cabină telefonică ce nu fusese distrusă și apoi luă metroul spre Acton Town. Un tînăr îl aștepta într-un bar, la cîteva sute de metri de stație. Se ridică brusc în picioare cînd Nairn intră scuturînd picăturile de ploaie de pe rever.

– Bună seara, domnule.

– De ce nu sînteți în Hereford, domnule colonel Thorne? Nu că nu m-aș bucura să vă găsesc în Acton. M-a scutit de un drum lung.

– A trebuit să vin la o întîlnire la Ministerul Apărării. Ce să vă comand?

– Mă descurc, mulțumesc. Măcar atît pot să fac pentru că v-am tîrît aici pe vremea asta mizerabilă. Ce doriți?

– O bere, vă rog.

Se așezară într-un colț, cu cîte o halbă fiecare. Nairn

simțea că se udase la piciorul stîng. La dracu', trebuia să-și repare pantoful.

– Am o problemă, domnule colonel.

– Eu am auzit că aveți mai multe, domnule.

Nairn se uită suspicios la tînărul militar.

– Și cam ce-ați auzit?

Thorne își studie berea, de parcă ar fi fost lezat de tonul lui Nairn.

– Bîrfele obișnuite. Probabil că nu este nimic adevărat.

– Spune-mi, băiete, și apoi îți voi spune și eu ce mă preocupă.

Thorne luă o înghițitură mare de bere.

– Păi, una ar fi că veți deveni șeful Serviciului după ce iese la pensie Alexander.

– Aha. Dar asta nu e tot, nu?

– Nu chiar, domnule.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce altceva?

Thorne se fîțîi pe bancheta de lemn și apoi spuse repede:

– Am fost la guvern, la Whitehall, zilele trecute și am auzit că vi se pun bețe-n roate.

– De către cine?

– Nu știu, dar avea cumva legătură cu Carteret. Un tip care e la pensie și care s-a întors din Canada...

– Cineva ieșit la pensie din Serviciul de Securitate?

– De unde altundeva? Și spune că nu a fost Carteret spionul, sau Brown, sau vreunul din cei ce au fost bănuiți.

– Cine atunci?

– Păi, lăsa impresia – știu că pare o tîmpenie –, dar lăsa impresia că sînteți dumneavoastră.

Nairn împietri, dar apoi izbucni în rîs.

– Cîteodată mă gîndesc că slujba asta îi înnebuneşte pe toţi cei care intră în contact cu ea. Unii vor să conduc MI5, iar alţii spun că sînt trădător. Ce chestie!

Thorne zîmbi, dar nu părea foarte amuzat.

– Mă bucur că puteţi privi aşa lucrurile, domnule. Dar presupun că ştiaţi deja... credeam că veţi fi supărat. Nu e o chestie prea plăcută, chiar dacă ştim toţi că e o tîmpenie.

Nairn îşi ascunse curiozitatea şi încercă să dea un ton normal glasului său.

– E tipul de eveniment care se întîmplă mereu, Thorne. La un moment dat, te obişnuieşti şi cu asta. Sînt doar nişte nebuni care încearcă să-şi elimine frustrările, spuse el dorindu-şi să ştie cine erau cei ce-l acuzaseră. Nu o lua prea în serios – dacă MI5 ar fi fost penetrat la nivelul pe care-l spun unii, acum am avea un guvern marxist la conducere.

– Da, cred că aveţi dreptate, spuse Thorne şi se duse la bar pentru a lua alte beri, iar după ce se întoarse, Nairn schimbă subiectul.

– Lăsînd la o parte toate astea, am ceva să-ţi propun, colonele.

– Bine. Doar un singur lucru, Sir David. E ceva oficial, nu? Adică nu sînteţi investigat sau ceva de genul ăsta?

Nairn îşi înăbuşi furia şi rîse din nou.

– Linişteşte-te, Jerry, este vorba de o chestiune care vine de la coordonatorul serviciilor de securitate şi are prioritate zero. Aşa că să continuăm, bine?!

Thorne venise cu maşina, un Range Rover, şi-l lăsă pe Nairn la apartamentul de pe Hartington Road, la cincisprezece minute după ce părăsiseră barul. Bărbatul urcă treptele de beton, deschise uşa dublă de la intrare, îşi turnă

un pahar de whisky şi apoi se aşeză pe un fotoliu, lîngă fereastra care dădea spre rîu. Deşi era întuneric, lăsă perdelele trase, privind luminile verzi şi roşii ale poliţiei fluviale, iar mai apoi ridică receptorul din furcă. Nu-i plăcea deloc ceea ce se întîmpla.

Nairn vorbi mai mult de trei ore la telefon înainte de a se duce la culcare, dar se trezi la ora şapte, ca de obicei. Şoferul veni să-l ia la opt şi toată dimineaţa şi-o petrecu lucrînd la birou. La unsprezece, plecă şi o luă spre nord, traversînd podul Westminster, pentru a ajunge la o întîlnire pe care o stabilise cu o seară înainte. Pe la douăsprezece, era pe terasa Camerei Comunelor, discutînd cu un funcţionar pe care-l cunoştea de ani de zile, un bărbat încă tînăr, fără ambiţii prea mari, cel puţin aparent, în afară de aceea, sau poate tocmai de aceea, de a fi aproape de primul-ministru. Se sprijini de parapetul de piatră, uitîndu-se fix la rîu, în vreme ce Nairn îi expunea problemele sale sistematic, fără nici cea mai mică umbră de emoţie.

– Ştii că nu pot sta prea mult, David, dar ai cam înţeles. Nimeni nu crede nici măcar un cuvînt.

– Nimeni?

– Probabil că cineva face ceva verificări, pentru că ai şi tu cîţiva inamici. Chiar oameni care nu au nimic cu tine cred că a fost ciudat ajutorul pe care i l-ai dat tipului ăla în Viena. Reprezentantul ONU care avea un trecut neguros, cum îl chema?

– Cable. Fiica lui lucrează cu mine.

– Serios? Crezi că e o chestie înţeleaptă?

– Cred că da. E foarte bună la ceea ce face.

– E răspunderea ta, dar cu siguranță nu vei prelua 5-ul pînă cînd nu se clarifică totul.

– Nici nu vreau să îl conduc. I-am spus asta și lui Simon.

– Dar ei cred că vrei și asta cred și eu. E un semn de recunoaștere a meritelor tale, chiar dacă ai mai sta doar cîțiva ani, nu? Te așteptă o decorație importantă. Ascultă, eu nu cred o iotă din ceea ce se spune și nici primul-ministru nu crede, dar cineva are o problemă cu asta. Și chiar dacă nu-i vei lua locul lui Alexander, nu vrei să rămînă aceste suspiciuni în picioare, nu?

– Chiar contează puțin noroi aruncat de niște nemulțumiți?

– Știi bine că da. „Nu iese fum...", spune proverbul.

– Chiar ești sincer cu mine? Doamna prim-ministru chiar crede că totul este doar o bîrfă răuvoitoare? Sau mă voi trezi într-o dimineață chemat la secție ca un criminal, ca să aflu că un comitet a investigat toată munca mea ani de zile, fără ca eu să știu ceva?

– Și dacă ar fi așa, nu ți-aș spune. Dar nu trebuie să te superi, David. Ai fost ca o stîncă atunci cînd totul în jurul tău era format din nisipuri mișcătoare și știm că ne putem baza pe tine. Chestiile de genul ăsta sînt o rușine, dar s-au mai întîmplat și altora, la fel de nevinovați ca tine.

Se lăsă tăcerea și rămaseră unul lîngă altul, uitîndu-se la o lebădă ce aluneca pe ape. Apoi privirile li se întîlniră.

– Asta-i tot ce am de spus, dar să știi că Jim Simon a fost cel mai mare apărător al tău. S-a pus chezaș pentru tine și de aceea ar trebui să faci ceea ce te-a rugat și să rezolvi tu lucrurile. Nu ești tu, nu a fost Brown sau Fell sau nimeni ca voi. A fost Carteret și probabil că a lăsat pe cineva în locul

lui, cineva pe care noi nu l-am descoperit încă. Asta este ocazia cea mai bună pentru a afla totul, aşa că fă-o.

– Adică vrei să spui că este pielea mea sau a Soniei în joc?

– Nu chiar, David. Dar dă-le o mînă de ajutor prietenilor, pentru a putea să le spună nemulţumiţilor unde pot să-şi bage insinuările! Fă şi treaba asta!

12

Devon

Uneori, Sarah îl ura pe David Nairn; alteori, se simțea aproape îndrăgostită de el. Întotdeauna îi admira sclipirile intuitive de ofițer de informații. Crescută ca fiică a unui diplomat fără prea mult succes, în anii adolescenței se revoltase împotriva șaradelor ambasadei și, în general, împotriva a tot ceea ce avea legătură cu serviciul în slujba guvernului. Însă, pe cînd încerca să-și găsească o slujbă și să pună puțină ordine în viața ei haotică, Nairn o recrutase, într-o toamnă cînd se plimba pe malul Tamisei, prin Chiswick, lîngă barul City Barge; și dintr-o dată, la douăzeci și unu de ani, descoperi un fel de a trăi care o fascina.

Dar avea și neajunsuri. Se întoarse în casă lovind nervoasă cu piciorul pietrișul galben. Piatra gri a fațadei, în stilul epocii regelui Iacob I, era frumoasă dar, altfel, totul era în ruină. Era departe de orice formă de civilizație și ea o asocia cu umilitoarele antrenamente care o învățau cum puteai rezista cam zece minute sub acoperire în Varșovia și cu sfîrșituri de săptămînă de o neasemuită plictiseală. Și acum era tot la fel, dar o înfuria faptul că Nairn încă mai trebuia să-i spună ce plănuiau, de ce și pentru cine.

Traversă holul de la intrare şi piatra părea a radia umezeală şi frig. Îşi dori să-şi fi adus o pereche de pantaloni mai groşi, nu rochia aia stupidă, cu guler de dantelă, potrivită doar pentru întîlniri cu persoane importante. Nairn nu mai ieşise din camera de consfătuiri de ore întregi, uitîndu-se pe tot felul de hărţi, împreună cu alţi bărbaţi care păreau a fi soldaţi, în ciuda faptului că erau îmbrăcaţi în jeanşi şi pulovere. Scoase capul afară cînd îi auzii paşii pe dalele de beton.

– Bună, Sarah! S-a întîmplat ceva?

– Nu. Nu pot să vă ajut cu nimic? spuse ea zîmbind profesional, încercînd să ignore faptul că era supărată pe el.

– Îmi pare rău că nu ai avut nimic de făcut. A trebuit să aranjez mai întîi ceva cu băieţii din Poole, dar acum vreau să te pun şi pe tine la curent. Mergem la lac?

„Era şi timpul!", se gîndi ea. Îşi petrecuse ultima oră pe malul lacului, dar îi zîmbi îngheţat:

– Mi-ar plăcea.

Mergeau de-a lungul apei aproape stătătoare, pe a cărei suprafaţă pluteau frunze verzi. Măcar era mai înalt decît ea, aşa că nu trebuia să se aplece, cum făcea atunci cînd discuta cu bărbaţi mai mici de înălţime.

– Ai auzit de Carteret şi de Fell?

– Ştiu de Sir Jack Carteret şi toate zvonurile care spun că era spion sovietic pe vremea cînd conducea MI5 , în anii '60. Fell cine e?

– Richard Fell era adjunctul lui. A lucrat pentru 5 cam treizeci de ani, la fel ca şi Carteret, dar a ieşit la pensie cu cîţiva ani înaintea lui. Carteret a supravieţuit îndreptînd toate

suspiciunile spre Fell şi bietul amărît a fost crucificat. A trăit în dizgraţie vreme de douăzeci de ani.

– N-am ştiut asta, David. Îi ceruse să nu-i mai spună Sir David, de cînd venise să lucreze cu el, dar încă i se părea puţin anormal să se tutuiască cu adjunctul şefului cel mare. Şi nu ştiu nici de ce sîntem aici. Ai de gînd să-mi spui?

– Desigur. Cred că totul începe în 1917...Presupun că sovieticii au început să ne considere duşmani de cînd Reilly a organizat lovitura de la Moscova în 1918, pe care ruşii au numit-o Complotul Lockhart, deşi nu cred că Lockhart a avut vreo legătură cu asta. Totuşi, deşi acum pare o prostie, avea ca scop înăbuşirea revoluţiei şi, din păcate, a coincis cu încercare Dorei Kaplan de a-l asasina pe Lenin, care nu şi-a revenit niciodată complet în urmă rănilor.

– David, spuse ea scrîşnind din dinţi de nerăbdare. Şi ce are asta de a face cu restul?

– Am crezut întotdeauna că din cauza asta au făcut atîtea eforturi să ne penetreze sistemul de securitate şi serviciile de informaţii. Am fost mereu ţinta predilectă a sovieticilor şi se pare că am avut o mulţime de trădători printre noi. Burgess, Maclean, Philby, Blunt, Cairncross, Long şi lista ar putea continua.

– Dar totul pare a fi foarte îndepărtat şi, dacă mai facem o tură în jurul nenorocitului ăstuia de lac, o să ameţesc.

Se aşezară pe o bancă şi apoi Nairn se întoarse cu faţa spre ea, cu o sclipire bătăioasă în priviri.

– Dar încă mai continuă, asta-i partea mai interesantă. Prin anii '50-'60, toţi cei care au dezertat de la ruşi au fugit la americani, spunînd că le era frică să vină la noi, pentru că încă mai era un trădător de rang înalt în MI5 sau MI6, sau

poate în amîndouă. Şi 5 a fost un dezastru complet, înregistrînd eşec după eşec. Burgess şi Maclean au fugit şi atenţia s-a focalizat asupra lui Philby. Prin 1962 s-a făcut mare tam-tam pe seama lui şi Carteret a decis să se întîlnească cu el la Beirut şi să-i ofere imunitate pentru a face dezvăluiri, pentru a coopera astfel încît cercul să se închidă. Dar Philby ştia ce avea să se întîmple cu mult înainte. A avut destul timp să se întîlnească cu Iuri Modin, ofiţerul rus care se ocupa de cazul său şi să conceapă un plan împreună cu acesta. Philby s-a prefăcut că va coopera, dar nu a spus nimic şi apoi a dispărut, plecînd cu o fregată rusească şi a apărut apoi la Moscova. Restul îl ştii. A fost o ratare uriaşă din partea noastră.

– Bine, şi ce dacă?

– Păi, cine le-a spus ruşilor şi i-a permis lui Philby să scape? S-a făcut o analiză şi a reieşit cu certitudine că doar cinci persoane din MI5 ştiau ce avea să se întîmple: Carteret, din poziţia lui de director general, Fell, alţi doi ofiţeri şi o secretară. Părea destul de limpede că nu putea fi nici unul dintre cei cu poziţii mai mici, ofiţerii şi secretara, pentru că nici unul dintre ei nu făcuse nimic suspect vreodată în viaţa lui şi oricum nu aveau posibilitatea de a face asta. Unul dintre ofiţeri, Embling, studiase lungul şir de eşecuri ce avuseseră loc de la terminarea războiului, felul în care ruşii puseseră mîna pe programul atomic şi restul descoperirilor din domeniul armamentului, agenţii ruşi care scăpaseră şi mai ales faptul că toţi dezertorii evitaseră Londra de parcă era ciumată. Mulţi dintre dezertorii care ajunseseră în America au pretins că există o cîrtiţă în MI5 şi, după ruşinea cu Philby, Embling era convins că era vorba de Carteret sau Fell, dar

mai mult ca sigur, Carteret. A fost atît de şocat, că s-a dus la Stephen Black, cel care fusese şeful 5-ului cu trei ani înainte şi l-a întrebat ce să facă.

– Şi atunci ce s-a întîmplat?

– Scandalul a continuat ani buni şi încă mai continuă. Primii spioni, nici chiar Philby, nu au ajuns chiar în vîrful sistemului. Aveau tot felul de lipsuri de caracter, erau beţivi sau homosexuali, majoritatea studiaseră la Cambridge şi fuseseră în post doar cîţiva ani. Carteret şi Fell erau diferiţi. Nu erau homosexuali, amîndoi studiaseră la Oxford, erau doi tipi plictisitori, care lucrau în 5 din vremea războiului, de mai mult de treizeci de ani, şi ajunseseră la vîrf. Dacă unul dintre ei era spion, cu mari şanse de a lăsa un succesor, atunci Moscova chiar reuşise să ne-o tragă. Investigatorii erau traumatizaţi. Credibilitatea Biroului s-a prăbuşit şi nu a mai fost niciodată restabilită. Nici un guvern nu a mai avut încredere în ei de atunci. Şi, ce e şi mai rău, renumele nici unuia dintre ei nu a fost reabilitat şi nici unul nu a făcut mărturisiri. Carteret a dat vina pe Fell, care a ieşit la pensie mai devreme. De atunci, locuieşte restras în Buckinghamshire, înconjurat de bănuieli, de mai mult de douăzeci de ani. Dacă e nevinovat, a fost tratat rău. Dezgustător chiar. Apoi l-au investigat pe Carteret, dar el a murit, înainte să poată dovedi ceva.

– Contează?

– Contează al naibii de mult. Am putea la fel de bine să închidem 5 dacă nu rezolvăm problema asta şi avem nevoie de el sau de ceva asemănător, în aceste vremuri pline de terorism şi de atacuri subversive. Şi dacă acest Carteret a

fost agent, cîți a lăsat în urma lui? Cine este trădătorul numărul unu acum? Asta trebuie să aflăm.

– Și care este rolul Soniei în toată povestea asta?

– A fost la Oxford în timpul războiului, atunci cînd 5 avea birourile în palatul Blenheim. Credem că ea s-a ocupat de trădătorul al cărui nume de cod era Alec. Atît Carteret, cît și Fell erau la Blenheim în acea perioadă.

– Dar am citit dosarele, David. Sonia a fost toată viața ei agent sovietic, i-au dat și Ordinul Steagul Roșu și acum are aproape optzeci de ani! De ce crezi că ar vrea să ne ajute?

– Poate nu o va face, Sarah, poate nu o va face, dar unul dintre copiii ei vrea să fugă din Germania de Est și asta o face vulnerabilă. Tot ceea ce a făcut în trecut nu va mai conta, dacă Peter fuge. Va fi suspectată. Și-a făcut dușmani mulți acolo și o vor da afară din Partid, o vor lua de acasă. Va fi în mare pericol și dacă îi dăm o mînă de ajutor, respingerea venită din partea lor va fi exact ceea ce o va face să cedeze.

13

Thüringer Wald

La început, ideea de a merge în Est sub o identitate falsă o sperie pe Sarah, dar acum, după ce ajunsese, se simțea sigură pe sine, chiar extaziată de această provocare. Era într-un Volkswagen Golf care se îndrepta pe autostradă, către frontiera est- germană.

După trei zile petrecute într-o casă conspirativă, timp în care Nairn reușise să adune o mulțime de oameni din diverse departamente sau sectoare obscure ale Forțelor Speciale, plecă în cele din urmă la Roma, apoi la Istanbul și înapoi la Viena. Avea un pașaport austriac pe numele Ingrid Ruckenbauer, născută la Linz, pe 17 noiembrie 1962. Mașina o închiriase la Viena, acolo unde ceruse o viză pentru Cehoslovacia și Germania de Est. Durase cîteva zile, dar, în cele din urmă, pornise pe autostrada spre Linz, după care o luă spre nord, traversă Dunărea și apoi intră în Cehoslovacia pe la Wullowitz.

Polițiștii austrieci de frontieră îi examinaseră pașaportul la repezeală, zîmbind încîntați, în uniformele lor verzi, ciudate. Aceasta fusese partea cea mai ușoară. Cei cîteva sute de metri pînă la frontiera cehă păruseră interminabili și

se simțea foarte tensionată atunci cînd polițistul ceh de frontieră îi luă pașaportul pentru a-l verifica. Dar apoi se întoarse, cu pistolul automat încă sub braț și îi dădu pașaportul fără a-i spune nici măcar o vorbă. Condusese prin pădurile Cehoslovaciei fără probleme, oprind pentru prima dată la un hotel, la vreo șaptezeci de kilometri de Praga.

Cea de-a doua frontieră era aproape, dar nu-i mai era teamă. Începuse să plouă și Sarah nu-i credea capabili pe polițiștii de frontieră ai celor două state, membre ale Pactului de la Varșovia, de o prea mare dăruire, dacă asta ar fi însemnat să se ude. O dată trecută de frontieră, identitatea ei austriacă avea să funcționeze foarte bine. În mare parte a timpului, avea să fie confundată cu localnicii, datorită cunoștințelor de limbă germană, aspectului saxon și părului blond. Dar dacă urma să aibă probleme, va 'spune că este o austriacă venită în vacanță, pentru a nu se încurca în documente est-germane false. Cerul se înnegură și primii stropi de ploaie începură să se spargă de parbriz.

Trecerea frontierei era mai dificilă decît își imaginase. De ambele părți, bărbați îmbrăcați în pelerine de ploaie îi verificară cu atenție documentele. În partea est– germană, polițistul îi privi cu dezgust plăcuțele de înmatriculare ale mașinii.

– Care este scopul venirii dumneavoastră în Republica Democrată Germană? aproape lătră el. Probabil că se născuse la ani buni după terminarea războiului, dar părea a fi scos dintr-o unitate SS. Alți doi polițiști priveau sub mașină cu oglinzi speciale, indiferenți la ploaie.

– Vreau să vizitez orașul Karl Marx și apoi să fac un tur prin Thüringer Wald.

– Şi care este scopul acestei călătorii, domnişoară Ruckenbauer?

– Sînt în vacanţă.

– Atunci aveţi grijă să respectaţi toate semnele de circulaţie şi să nu faceţi mizerie pe marginea şoselei sau în locurile de campare!

Conduse spre vest, mai întîi pe autostradă, iar apoi pe nişte drumuri prăfuite, care păreau a fi rămas neschimbate din anii '30. Trecu pe lîngă ferme lungi, cu acoperişuri ţuguiate şi, din cînd în cînd, pe lîngă cîte o clădire stingheră, un oficiu poştal sau o mică staţie de electricitate, construite toate din beton, în stil pur nazist. Era în mijlocul Europei, dar nu mai exista nici un semn al armatelor care trecuseră înainte şi înapoi pe acolo, în urmă cu patruzeci, cincizeci de ani.

Aproape de amiază, găsi drumul greu accesibil de care-i spusese Peter şi maşina reuşi să salte aproape doi kilometri peste toate denivelările, cu pădurea deasă de o parte şi de alta a drumului. Cabana apăru într-un luminiş din care se zăreau munţii la mare distanţă. Arăta mai mult a cabană turistică, decît de vînătoare, cu balconul ei mic, deasupra intrării. Un Mercedes era parcat puţin mai departe de clădire şi un pîrîiaş din care ieşeau aburi curgea pînă la locul unde se formase un mic iaz.

Sarah se temuse puţin că Peter avea să-şi piardă sîngele rece şi nu va veni, sau chiar o va trăda. Dar nu era nici picior de sticlete prin preajmă atunci cînd se deschise uşa şi îi ieşi în întîmpinare. În curînd urma să afle dacă Sonia avea să vină fără tam-tam, cu scandal sau deloc.

*

Mansarda blocului din Berlinul de Est era plină de praf şi bărbatul îmbrăcat în salopetă strănută atunci cînd se aplecă la fereastră. Maşina de la serviciile municipale de întreţinere, pe care o avea, şi cele cîteva bancnote vest-germane făcuseră minuni în privinţa administratorului, care credea că o persoană care are valută forte trebuie să fie de la securitate. Scoase cu precauţie geanta cu unelte şi apoi alese o gaură prin care se vedea lumina zilei, acolo unde acoperişul se îmbina cu zidul. O mări şi apoi aşeză transmiţătorul în spaţiul astfel creeat. Microfonul era aidoma unei andrele şi îl introduse în gaură folosind o oglindă pentru a-l poziţiona paralel cu fereastra apartamentului din faţă, iar apoi îl fixă cu o bucată de lemn. Verifică dacă funcţionează printr-o pereche de căşti şi reglă transmiţătorul pînă cînd fu satisfăcut de rezultat. De acum înainte tot ceea ce se vorbea era înregistrat pe un casetofon, la ambasadă.

Cînd ajunse înapoi la scări, se scutură de praf şi apoi se duse în apartamentul gol al profesorului de drept care, îi spusese el administratorului, era o persoană suspectă, obiectul investigaţiei sale.

Sarah parcă maşina în hambar şi apoi intră în cabană. Se aşezară în bucătărie, care avea o veche sobă de fier ce scotea fum pe sub portiţă. Peter turnă şnaps în două pahare.

– Se va opri curînd din fumegat. Coşul se udă cînd nu mai e folosit săptămîni la rînd.

– E foarte frumoasă zona. Cabana îţi aparţine?

– Nu, am o casă de vacanţă, lîngă Berlin, dar asta este

a unui prieten. Eu vin aici din cînd în cînd. E un loc izolat, aşa că sper că vom fi în siguranţă aici.

– Ştie cineva unde eşti?

– Nimeni. Le-am spus cîtorva prieteni că merg la ţară în week-end, pentru a-mi justifica absenţa, dar nu le-am spus unde.

– Bine. Spune-mi, pe mama ta ai văzut-o?

– Da, răspunse supărat. Am făcut tot ceea ce mi-a spus nenorocitul ăla de prieten al tău.

– Şi care e rezultatul?

– A fost foarte nervoasă. Nervoasă şi speriată. A spus că ar fi dezonorant şi nebunesc să dezertăm, eu şi Geli, şi că nu va veni cu noi.

Sarah zîmbi încurajator.

– Oricine s-ar fi aşteptat la asta din partea ei.

– Cred că era foarte sigură. L-am avertizat pe prietenul tău scoţian, la Bruxelles. M-aţi făcut să arăt ce cărţi aveam. De ce? Acum sînt într-un mare pericol şi oamenii ca tine nu au nici cea mai mică idee de suferinţa pe care statul ţi-o poate produce într-un loc precum acesta. Aşa că, scoateţi-mă, pentru numele lui Dumnezeu, şi repede. Îmi datoraţi măcar asta.

– Sigur că o vom face... dar eşti sigur de hotărîrea ei? Ştiu că mama ta a fost comunistă toată viaţa, dar probabil că-şi dă seama de pericolul la care se expune dacă voi doi fugiţi. Loialitatea şi serviciile trecute nu vor mai conta. Nu înţelege lucrul ăsta?

– De unde dracu' să ştiu eu? Fruntea lui Peter se umpluse de broboane de sudoare şi aproape striga. Încetaţi să vă mă mai jucaţi cu mine şi scoateţi-mă odată de aici.

Dacă ai adus documentele false pe care ai promis că le aduci pot ajunge la graniță într-o oră.

Sarah începu să simtă o urmă de dispreț. Combinația de autocompătimire și indiferență față de Sonia îi făcea greață, dar nu-și trădă sentimentele.

– Fii realist, Peter. Nu sîntem amatori și nu am trecut frontiera cărînd după mine acte false cu poza ta pe ele. Aș fi putut să fiu percheziționată și gîndește-te în ce încurcătură ai fi fost. Au fost trimise la ambasada din Berlin în valiză diplomatică și am aranjat să ți le lăsăm undeva. Își mai turnă șnaps și se uită gînditoare pe fereastră. Ieșise soarele și apa argintie a lacului părea mult mai îmbietoare decît bucătăria înghesuită. Totul este în regulă, așa că, te rog, calmează-te. Dar o vrem și pe mama ta. Nu crezi că este poate nehotărîtă?

– N-am nici o idee. A fost dezamăgită de felul în care s-a schimbat politica în ultimii zece, douăzeci de ani și și-a făcut mulți dușmani în partid. A luat poziție împotriva represiunii – e evreică, știi doar – și toți au uitat ce a făcut ea în timpul războiului. A fost atacată în diverse feluri, care mai de care mai murdare: i-au interzis accesul la magazinele speciale, a trebuit să se mute din zona rezidențială într-un apartament mult mai mic și multe altele asemenea...

– A fost o femeie curajoasă, merită mai mult. Dar, după ce vei pleca, inamicii ei se vor dezlănțui. Poți să stai confortabil, în casa din Europa sau din SUA, și să privești lucrul ăsta?

– Nu, aș prefera să vină și ea, împreună cu tatăl meu, dar n-o pot convinge. Va trebui să faci tu asta.

„Ești un mare rahat!", gîndi în sinea ei, dar își dădu seama că era timpul să adopte o altă abordare.

– Vreau să înot puțin, vii și tu?

– Nu, mulțumesc. Apa e prea rece.

Sarah se dezbrăcă în bucătărie și se acoperi cu un prosop. Era îndeajuns de lung pentru a-i ascunde fesele. Coapsele lungi și zvelte și părul blond îi dădeau aerul unei zeițe wagneriene sau a unei ariene din SS. Merse desculță pe iarbă și lăsă prosopul să cadă după doar cîțiva metri, astfel încît el să-i poată vedea goliciunea. La mal se întoarse, expunîndu-și sînii și făcîndu-i cu mîna. El se uita spre munți, pierdut în gînduri.

La dracu' se gîndi ea, poate că era homosexual sau prea speriat pentru a-i păsa. Se aplecă și apoi sări în apă; era atît de rece încît șocul o ameți. Dădu de cîteva ori din brațe, dar renunță și ieși la soare. Apoi, cu coada ochiului, văzu că se îndreaptă spre ea.

După-amiaza tîrziu, se plimbară prin pădure, pînă la un platou plin de tufișuri galbene și mușchi. În vale se vedea un drum ce șerpuia. Brusc, Peter se aruncă la pămînt, trăgînd-o pe Sarah după el. Ridicară capetele cu grijă și se uitară peste tufișuri.

– Privește, spuse el, strîngînd-o tare de mînă, vizibil speriat. Mașina aceea gri. Era parcată pe marginea drumului și se vedeau clar însemnele pe care scria *Volkspolizei*, precum și girofarul albastru. Ce dracu' fac aici?

Și Sarah era puțin speriată, dar hotărî să rămînă calmă.

– Cu siguranță că sînt într-o misiune de patrulare. Mai vin pe aici din cînd în cînd, nu?

– Nu prea des. Nu-mi place chestia asta. Crezi că a spus cineva din Londra ceva?

– Nu cred! răspuse ea cu mai multă convingere decît simțea. Dar ar fi mai bine să ne retragem în pădure, ca să nu ne vadă, adăugă și începu să se tîrască, încercînd să nu se zgîrie în tufișuri.

La cabană, toate erau așa cum le lăsaseră. Găsi niște șnițele de porc și niște cartofi în congelator și mîncară în fața sobei, cu o sticlă de vin bulgăresc în față.

– Nu te mai gîndi la polițiști, Peter. Nu facem nimic suspect, spuse, ridicîndu-se și mîngîindu-l.

– Am comis deja o crimă de înaltă trădare și cum dracu' o să le explic prezența ta, dacă apar să verifice cabana?

– Ușor. Sînt o turistă austriacă și m-ai agățat ca să mi-o tragi. E atît de anormal?

– Presupun că nu.

– Să ne întoarcem la mama ta. Știi ceva care m-ar putea ajuta?

– Nu prea mult. Dar mă gîndeam, în vreme ce ne plimbam în pădure, încercam să-mi amintesc... nu cred că este atît de convinsă pe cît pare. Nu o cunosc pe mama chiar atît de bine și mă îndoiesc că a cunoscut-o cineva vreodată, cel puțin după ce a trecut de treizeci de ani, dar știu că au fost două ocazii cînd s-a simțit trădată de partid.

– Cum așa?

– Nu mă înțelege greșit. De fiecare dată și-a regăsit credința, dar au afectat-o și a fost foarte nefericită.

– Spune-mi cum s-a întîmplat.

– Prima dată a fost în Shanghai, în 1932...

14

Shanghai – 1932

Era 17 decembrie, o zi întunecată şi umedă. Ruth îşi petrecu toată dimineaţa în casă jucîndu-se cu Mişa, dar se simţea deprimată. Nu-l mai văzuse pe Richard de cîteva zile şi nu-i răspunsese nimeni, atunci cînd sunase la el la apartament. Apoi, Grişa, un neamţ pe care-l cunoştea vag, sunase, spunîndu-i că Richard era la el acasă şi că voia să vorbească cu ea acolo. Ignorase deliberat acest apel: Richard nu avea decît să sune el însuşi, doar nu-i era concubină.

După-amiază, se întîlni cu Rolf în oraş şi se duse la o întîlnire plictisitoare la Societatea Asia de Est ce se desfăşura într-o încăpere din Institutul Chinez. Fiul unui misionar german vorbise despre China, aşa cum era cu trei mii de ani în urmă, uitînd aparent de revoluţia care era în plină desfăşurare. După aceea, un profesor pe nume Kuck le arătase imagini realizate de el în provinciile Shansi şi Kansu. După ce se termină totul, Rolf îi invită pe toţi la cină şi acum erau în camera de zi, făcînd conversaţie, în timp ce ea nu mai prididea cu adusul mîncărurilor şi al băuturilor.

Sună telefonul şi toată lumea amuţi. Era aşezat pe un birou în spatele unei perdele din lemn de bambus, pe care

Ruth le dădu la o parte pentru a răspunde. Pe perete era o imagine cu un lac, Schlachter See, de la marginea Berlinului.

– Sînt eu, Richard! spuse vocea atît de familiară și vibrantă, plină de viață. Am așteptat toată după-amiaza telefonul tău.

Ruth se întoarse cu spatele spre musafirii încă tăcuți, jenată de prezența lor, și spuse șoptit:

– Îmi cer scuze, iubitule. A trebuit să merg la o întîlnire și apoi au venit toți să mănînce aici.

– Mai sînt încă acolo?

– Da.

– Nu contează. Ruth, am ceva important să-ți spun. Mi s-a ordonat să plec într-o călătorie. În noaptea asta. A venit pe neașteptate. Îmi pare rău.

Se așeză în scaunul de la birou, scaunul lui Richard, tremurînd din cauza șocului, încercînd să înțeleagă.

– Cît timp? Știa că nu trebuia să întrebe unde. Cînd te întorci?

– Nu mă mai întorc.

– Dar, Richard, trebuie *să te văd*. Unde ești? Pot veni acum?...Te rog! Vocea îi tremura și, pe neașteptate, începu să plîngă, dîndu-și seama instinctiv că ceva teribil și hotărîtor avea să se întîmple. Te rog, Richard! Aruncă o privire în cameră dar, din fericire, conversația părea a se fi reluat.

– Ruth, iubita mea, trebuie să rămîi acolo unde ești, altfel poți trezi suspiciuni. Nu poți să le spui tuturor: „Mă duc să-mi văd iubitul care este și...“, chicoti el. Stai pe scaunul meu de la birou?

– Da, iubitule.

– Bine. Să-i transmiți tu la revedere din partea mea.

– Dar, Richard... Ar fi vrut să-și șteargă lacrimile de

pe obraji, dar amîndouă mîinile îi erau ocupate cu receptorul şi cu suportul telefonului. Nu mai gîndea clar. Dar ce Dumnezeu se întîmplă? Cîndva *te vei întoarce* totuşi. Nu? *Vom fi* din nou împreună... nu, Richard?

– Sper, dar deocamdată trebuie să plec. Ruth – vocea i se schimbă şi ea-şi dădu seama care era adevărul –, îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc pentru tot. Ai fost minunată, *te iubesc* şi niciodată, niciodată nu te voi uita. De acum înainte, vei fi Sonia şi vei avea mari responsabilităţi. Vei avea veşti în curînd. Păstrează-ţi speranţa, iubita mea... *alles, alles Gute, Ruth, und Auf Wiedersehen.* *

Închise, iar ea îşi şterse lacrimile, sperînd că nimeni nu va observa că plînsese. Cu două minute în urmă, fusese fericită. Richard, iubitul ei secret, atît de special, în ciuda – sau poate tocmai de aceea – faptului că nu avea să danseze cu el în public vreodată şi nu avea să-i dăruiască niciodată un copil. Doi ani scurţi de fericire şi acum pleca departe şi ea simţea că era vorba de Moscova. Visul fusese spulberat şi avea o presimţire cumplită că nu o să-l mai vadă niciodată. Rămase aplecată, pe scaun, acolo unde el stătuse adesea, şi se strădui să-şi compună o figură calmă. Avea să plîngă mîine, sau restul vieţii, dar acum trebuia să se prefacă a fi o gospodină prostuţă, o *hausfrau* nemţoaică. Ieşi de după perdeaua de bambus şi se duse să aducă vin din bucătărie.

Sarah se culcă într-unul din cele trei dormitoare, trezindu-se des din cauza zgomotului făcut de Peter, care se tot mişca prin cabană şi trăgea apa la toaleta învechită. Se

---

* Toate, toate cele bune, Ruth, şi la revedere! (lb.germ. în original) (n. red.).

gîndea la Sonia şi la ceea ce-i spuse el. Dimineaţă, Peter rămase morocănos şi încordat în vreme ce-şi luau micul dejun, cafea cu pîine de secară, dar, în curînd, ieşiră la pîrîu şi continuară discuţia din ajun.

– Ce s-a întîmplat după ce Richard Sorge a plecat din Shanghai?

Peter îşi aprinse o ţigară şi expiră primul fum în aerul curat de munte.

– După ceva timp, mama a fost chemată la Moscova pentru prima dată, ca să fie pregătită. Primul ei soţ, Rolf, devenise şi el agent, aşa că aranjă ca Michael să stea la bunici, în Cehoslovacia. Nu putea să-l ia pe Michael cu ea la Moscova, pentru că, la vîrsta lui, ar fi învăţat ceva ruseşte şi ar fi putut vorbi din neatenţie în altă ţară, stîrnind astfel bănuieli. Apoi, Sonia s-a întors în Est, pentru a ţine legătura cu comuniştii care se luptau cu japonezii în Manciuria. Sora mea, Nina, acolo s-a născut, în Mukden. După alţi doi ani, mama s-a întors la Moscova, trecînd prin Germania, condusă deja de Hitler, şi s-a îngrozit văzînd evrei care curăţau străzile, fiind puşi la respect de Cămăşile Brune, cu lovituri de bici. Geamurile magazinelor evreieşti fuseseră distruse şi primii evrei erau deja trimişi în lagăre de muncă, la Dachau, în nordul München-ului. Chiar dacă avea o identitate falsă, şi-ar fi dorit să aibă mai puţine trăsături evreieşti şi se simţea în pericol. Toate rudele ei, bunic, bunică, cele patru surori, fratele său împreună cu soţia lui, toţi fugiseră din Berlin la Londra. După doi ani petrecuţi în Polonia, mama a primit Steagul Roşu, cea mai înaltă decoraţie a Armatei Roşii, a fost promovată la gradul de maior şi trimisă în Elveţia. Era foarte mîndră de decoraţia ei, deşi i se ordonase să o lase la

Moscova, pentru a nu fi descoperită întîmplător. În Montreux, a fost făcută locotenent-colonel şi, în 1940, i s-a ordonat să se căsătorească cu Len, pentru a obţine paşaport britanic şi a pleca în Anglia.

O oră mai tîrziu, Sarah încă mai asculta povestea Soniei din cel de-al doilea război mondial.

– Dar, Peter, cînd a fost *cea de-a doua* trădare?

– Ah, aia? Ca şi prima, a avut de-a face cu Richard Sorge. El e singura slăbiciune a mamei mele, ştiai? Doar prin el mai e vulnerabilă, pentru că a fost singurul pe care l-a iubit mai mult decît marxismul.

– Povesteşte-mi!

– Era în vara anului 1946. S-a dus să se întîlnească cu omul de legătură de la ambasada Uniunii Sovietice, în cimitirul Brompton, la Londra.

La sfîrşitul discuţiei lor, Serghei ezită, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a încălca regulile.

– Sonia? Ea-i zîmbi şi el continuă abrupt: Ştiai că Sorge a murit?

Parcă primise o lovitură în stomac, aşa că se agăţă de braţul lui şi se aşeză pe un mormînt.

– Nu, oh, Doamne, *nu!* Credeam că e tot în Est. Nu-i trecu prin cap să-l întrebe pe Serghei de ce a crezut că acest subiect ar fi interesat-o.

– L-au arestat în Japonia, în 1942. Serghei o luase de după umeri şi-i vorbea foarte repede. A fost trădat. Nu cred că l-au tratat rău, dar a fost spînzurat în închisoarea Sugamo,

pe 7 noiembrie 1944. Cu ocazia celei de-a douăzeci şi şaptea aniversări a revoluţiei bolşevice. Îmi pare rău.

Nu plînse, dar rămase nemişcată, uitîndu-se fix la copaci. Aproape tot timpul cît ea locuise la Oxford, bietul Richard zăcuse în închisoare. Murise singur şi mai mult de doi ani ea nu ştiuse nimic.

– Îţi mulţumesc pentru că mi-ai spus, zise ea, privindu-l apoi pe rus care se îndepărta pe Brompton Road. Cînd dispăru din cîmpul ei vizual, dădu drumul lacrimilor şi alergă pînă la un pîlc de copaci unde plînse cu sughiţuri, ţinînd un trunchi de copac în braţe, cu capul plecat, ca al unui alergător la finalul maratonului.

După ce lacrimile secară, mai rămase în cimitir, suspinînd încetişor, plimbîndu-se pe alei, simţind că o durea tot corpul din cauza deznădejdii. O năpădeau valuri de furie, poate avuseseră dreptate să nu-i spună că fusese arestat, atunci cînd trebuise să lucreze cu Fuchs, pentru că era sub presiune, dar ei îi ascunseseră asta vreme de doi ani. Era inuman şi nu mai simţise niciodată o astfel de furie împotriva Centrului.

După o vreme, plecă şi se opri în faţa porţilor. Un vînzător de flori avea marfa întinsă pe asfalt, aşa că luă cîţiva trandafiri. Se întoarse în cimitir, ţinîndu-i în mînă ca o somnambulă, pînă cînd îşi dădu seama că nu exista nici un mormînt pe care să îi pună.

O săptămînă mai tîrziu, plecase cu bicicleta să ridice corespondenţa de la agentul ei, pe şoseaua Oxford – Banbury. Îşi lăsă bicicleta lîngă un copac, se asigură că nu era nimeni în apropiere şi apoi îngenunche la rădăcina copacului. Nu

găsi nimic acolo. Se ridică extrem de descumpănită. Era posibil să nu aibă nimic pentru ea săptămîna aceasta, dar acest lucru nu se mai întîmplase niciodată.

Situația se repetă și luna următoare, așa că se hotărî să folosească numărul de urgență pe care i-l dăduse Serghei. La ceva mai mult de un kilometru de locul unde se făcea livrarea era o cabină telefonică roșie, pe care se hotărî să o folosească. Sună la centrală și ceru operatoarei numărul din Kensington.

– Puneți un șiling în telefon și apăsați butonul A, cînd vi se va răspunde. Dar nu sună deloc și operatoarea îi spuse că era o defecțiune .

– Dar este foarte urgent, o chestiune de viață sau de moarte. Ați putea încerca din nou, vă rog?!

– Sigur. Două sau trei minute, ascultă aceeași tăcere întreruptă de tot felul de bîzîituri, apoi se auzi din nou vocea operatoarei. Îmi pare rău, dar numărul pe care mi l-ați dat a fost deconectat. Apăsați pe B pentru a vă lua banii.

– Înțeleg. Vă mulțumesc. Așadar, asta se întîmplase: Centrul întrerupsese legătura cu ea. Nu trebuia să încerce să îi contacteze. Era o regulă inviolabilă și chiar dacă ar fi făcut-o, aveau să o ignore. Era sfîrșitul și exista o singură explicație: se afla în pericol de a fi descoperită.

Dintr-o dată, stînd în fața cabinei telefonice, se simți foarte, foarte singură și speriată. Sorge murise și Centrul nu mai avea nevoie de ea. În doar cîteva săptămîni distruseseră cele două mari puncte de reper ale vieții ei. Singurul agent de care se ocupa era Alec, iar locul în care el trebuia să lase comunicările rămînea gol. Nu trebuia să mai fie vreodată în

contact cu el. Era lăsată de una singură într-o țară ostilă, unde fiecare polițist și fiecare soldat era un inamic. Cît avea să reziste fără bani și fără ajutor de la Centru? Ce aveau să-i facă atunci cînd o vor prinde? Avea o figură obosită, dar rigidă în timp ce pedala înapoi, spre casă.

15

Londra

Nairn era contrariat. În fiecare zi primise un plic sigilat din Cheltenham cu interceptări făcute în urma aplicării unor cuvinte-cheie stabilite chiar de el, în legătură cu numărul mic de cazuri de care se ocupa personal. În acea zi de marți fuseseră cincisprezece nimicuri, din care paisprezece nu făceau decît să umple goluri acolo unde se așteptase, dar unul dintre ele nu avea nici o logică. Era un semnal de la Misiunea Sovietică la Națiunile Unite din New York, dar textul era în germană fiind adresat Ministerului de Securitate a Statului din Berlinul de Est. Era scris cu un cod nou și doar părți din el fuseseră decriptate, însă apărea de cîteva ori numele lui Peter Werner.

Nu era pentru prima dată că avea un sentiment ciudat în legătură cu neamțul cu ochi limpezi. Își făcea griji și pentru siguranța lui Sarah. Fata avea curaj și cap și el o respecta pentru munca de ofițer de informații pe care o făcea, dar nu intenționase să o pună nici o clipă în pericol. Neliniștit, o sună pe secretara sa.

– Două telefoane, Jean, te rog. Amîndouă codate. Sună-l mai întîi pe Charlton la ambasada din Berlinul de Est și apoi pe ofițerul de serviciu din Vest.

*

– Dar de ce nu a renunțat? întrebă Sarah. Trebuie să fi fost îngrozitor, să se afle singură într-o țară unde risca închisoarea sau moartea pentru spionaj, fără a mai avea vreo legătură cu oamenii care o puteau ajuta.

– Nu avea bani şi nici viză pentru Berlin. Unde altundeva ar fi putut să meargă? Germania era ocupată şi în ruină. Oricum, curînd a fost imposibil să se mai deplaseze, pentru că Anglia a avut cea mai groaznică iarnă din ultima sută de ani. A nins săptămîni întregi şi, deşi aveam doar trei ani, îmi amintesc că era foarte frig la noi. Nu se putea face cald decît în bucătărie, cu lemnul şi cărbunii pe care-i aveam. În celelalte camere era îngrozitor de frig. Nu aveam deloc curent, ci doar lămpi cu gaz şi fiindcă eram nemți, oamenii din sat nu ne ajutau.

„Să cînte viorile!“ se gîndi Sarah, iritată de autocompătimirea din vocea lui Peter.

– Şi în tot acest timp se temea că vor veni să o aresteze?

– Cred că da, dar noi nu ştiam nimic de asta.

– Dar fusese o alarmă falsă, nu? Centrul a reactivat-o după şase luni. Klaus Fuchs s-a întors la Harwell în iunie 1946 şi ea s-a ocupat de el în mai puțin de un an, nu-i aşa?!

– Nu ştiu cînd a reînceput totul.

– Dar *a reînceput?*

– Da. S-a ocupat de Fuchs pînă cînd am plecat din Anglia.

– Cînd s-a întors tatăl tău din Germania?

– În primăvara anului 1947. Viața a intrat pe un făgaş normal şi, în iunie, bunicii mei au venit să stea la noi pe perioada vacanței. Bunica a avut un atac de cord şi mama a

fugit la doctor. Singurul telefon din sat era stricat, aşa că a trebuit să meargă cu bicicleta pînă în oraş. Doctorul a venit cu maşina, dar era prea tîrziu: bunica murise. Am îngropat-o în cimitirul din sat. Bunicul a fost foarte necăjit şi a rămas să locuiască cu noi, n-a mai vrut să se întoarcă în apartamentul pe care-l avea la Londra.

– Cît timp a rămas la voi?

– Cred că pînă în octombrie. S-a îmbolnăvit şi s-a dus la Londra la spital. Mama mergea ades să-l vadă, dar n-a mai trăit decît pînă pe 25 noiembrie. Mi-au spus că a murit liniştit şi a fost îngropat în acelaşi loc cu bunica. Mama îi iubea mult pe amîndoi. A fost un an groaznic pentru ea.

– Bunicul tău mai era acolo atunci cînd cei de la MI5 au venit la Great Rollright să facă investigaţii?

Peter se uită la ea mirat.

– Ştii şi despre asta, aşadar?! Da. Au venit în august sau în septembrie 1947.

– Şi ce s-a întîmplat?

16

Great Rollright – 1947

Cam pe la amiază, se auzi un ciocănit la uşă. În curte erau trei bărbaţi, îmbrăcaţi în haine civile.

– Sînt poliţist, spuse unul dintre ei, arătîndu-i legitimaţia. Putem intra?

Sonia îşi reveni repede de pe urma şocului.

– Doriţi o ceaşcă de ceai? Îi dusese în bucătărie, acolo unde tatăl ei stătea la masă şi citea. Len era afară, săpa în grădină.

– Mulţumim, dar mai întîi aş vrea să vă pun o întrebare. Dumneavostră sînteţi Ursula Beurton?

– Da, eu sînt. Umplu un ibric şi-l puse pe aragaz.

– Atunci avem motive să vă acuzăm de bigamie.

Aproape izbucni în rîs de uşurare, dar reacţionă ca şi cum ar fi fost ofensată.

– Bineînţeles că nu-i posibil aşa ceva. Am mai fost căsătorită, dar am divorţat înainte de a mă căsători cu actualul meu soţ.

– Cînd şi unde aţi divorţat?

– În 1940, în Elveţia, unde locuiam la acea vreme.

– Aveţi şi documente care să certifice acest fapt?

– Da, dar s-ar putea să dureze ceva pînă le găsesc.

– Am dori să le vedem pînă plecăm.

– Dar pînă atunci, intră alt bărbat brusc în discuție, mai este ceva. Știm că mulți ani ați fost agent al rușilor. Sonia se întoarse simțind arsura fricii pe gîtlej, dar nu spuse nimic, punînd mîinile pe masă, pentru cazul în care ar fi început să tremure. Aceștia doi probabil că erau de la MI5. Tatăl ei continua să citească de parcă nu ar fi auzit nimic.

Bărbatul care făcuse acuzația îi studie figura atent, înainte de a vorbi din nou.

– Credem că n-ați mai spionat de cînd Uniunea Sovietică a invadat Finlanda și că nu ați avut nici un fel de acțiuni de spionaj în Anglia. De fapt, am venit să vă rugăm să ne ajutați cu anumite probleme.

Sonia se întrebă cît știau cu adevărat, gîndindu-se că probabil încercau să o păcălească. Sau încercau doar să o sperie cu acuzația de bigamie, pentru a-i cere apoi ajutorul?

– Voi face puțin ceai, spuse ieșind, și voi căuta și hîrtiile alea.

– Și chemați-l și pe soțul dumneavoastră, vă rog.

Len intră și se așeză la masă în timp ce Sonia turna ceaiul, iar tatăl ei continua să citească ziarul ca și cum nu se întîmpla nimic neobișnuit.

– Vreți să ies cît timp vorbiți cu soțul meu?

– Nu este necesar, spuse ofițerul zîmbind atotștiutor. De fapt, aș prefera să stați aici unde vă putem vedea. Se întoarse spre Len. Celălalt bărbat de la MI5 lua notițe. Domnule Beurton, ați fost prieten cu Alexander, căruia i se mai spunea și Allen, Foote?

– Footie? Da, ne cunoaștem de mult timp. Ce mai face?

Len nu pomeni nimic de Elveţia. Fuseseră avertizaţi că Foote, agentul care lucrase cu ei în Elveţia, trecuse din nou la britanici, dar nu ştiau dacă spusese ceva autorităţilor în legătură cu ei.

– L-aţi cunoscut la Montreux, cred. Ce făceaţi acolo?

– Locuiam şi munceam, răspunse Len scurt, pentru a le da de înţeles că nu avea de gînd să spună mai multe.

– Şi dumneavoastră? întrebă agentul întorcîndu-se spre Sonia.

– La fel.

– Nu eraţi agent sovietic ce lucra împotriva inamicului nostru comun, naziştii?

– Nu am fost nici un fel de agent, de cînd am devenit cetăţean britanic, după ce m-am căsătorit. Am fost loială Marii Britanii.

Discuţia continuă nebulos, Sonia făcînd un alt ceai şi repetînd faptul că era loială. Unul dintre bărbaţii de la MI5 făcu un efort pentru a fi prietenos şi le admiră casa.

– Mi-ar plăcea să locuiesc într-un sat frumos ca acesta.

– Vă pot închiria o cameră?! glumi Sonia, fără a reuşi să destindă atmosfera. Vizitatorii ridicară din nou problema cooperării, fără să spună concret la ce se refereau, dar plecară după cîteva ore, adăugînd că vor reveni peste cîteva zile.

– Şi apoi ce s-a întîmplat? întrebă Sarah, turnînd în pahare ceea ce mai rămăsese în sticla de vin bulgăresc.

– Îmi aduc aminte clar. Mama a fost speriată şi a plecat de acasă cu motocicleta tatei, cam la o oră după ce plecaseră vizitatorii.

– *Ştia* să conducă motocicleta?

– Da, învăţase în China.

– Unde s-a dus?

– Nu s-a întors decît a doua zi. Presupun că a fost la Londra.

– Şi cei de la MI5 cînd s-au întors?

– Nu s-au mai întors niciodată. De atunci nu i-am mai văzut.

– *Nu s-au mai întors?* Sarah îşi aminti de dosarele pe care le văzuse în Anglia. Ceva nu se lega.

– Nu, niciodată.

– Şi nu au încercat să percheziţioneze casa?

– Nu. Dacă ar fi făcut-o, probabil că ar fi găsit radioul. Ăsta era mereu un punct slab.

– Ce ciudat! Şi la cît timp după aceea, aţi fugit în Berlinul de Est?

– Fugit?

– Mă gîndeam că aţi plecat „în vacanţă" sau aşa ceva, toţi, la vreo lună după aceea şi nu v-aţi mai întors.

– Oh, nu! Surprinderea lui Peter era reală. Am mai stat doi ani şi jumătate.

– *Doi ani jumate?* Vrei să spui că mama ta nu a plecat şi nu a fost arestată? A devenit agent dublu?

– Ah, nu!

– Dar, Peter, n-are logică. Toate informaţiile noastre spun că Sonia a plecat în 1947. Dacă a rămas pînă în 1950, ceva nu se potriveşte. Sarah se întrebă cît de repede ar putea face să-i parvină un masaj lui Nairn, la ambasada din Berlinul de Est. Cu voce tare, continuă: Vrei să spui că a continuat să se ocupe de Fuchs şi după 1947, după vizita celor de la MI 5?

– Da, Fuchs a venit şi pe la noi de cîteva ori. Din cîte ştiu eu, s-a ocupat de el pînă în februarie 1950.

Mai discutară pînă tîrziu şi Peter mai bău o sticlă de vin. A doua zi era mahmur, aşa că Sarah făcu un ibric mare de cafea.

– Mă duc la Berlin să mă întîlnesc cu mama ta. Întinse o hartă a Berlinului pe masă şi-i arătă un parc. E o crăpătură în nişte trepte de beton, chiar lîngă lac, nu departe de o tarabă unde se vînd cîrnaţi şi care este închisă seara. Hîrtiile tale vor fi aici începînd de mîine. Ai un paşaport vest-german pe numele Weinlander, cu vizele necesare pentru Gemania de Est şi Cehoslovacia.

– De ce Cehoslovacia?

– E prea periculos să treci direct în Berlinul de Vest. Mergi cu maşina spre sud, în Cehoslovacia, şi apoi treci în Austria. Nu te va căuta nimeni pe acolo. El încuviinţă, sorbindu-şi încet cafeaua. Şi încă un lucru foarte important, Peter. Vizele sînt pentru o vizită în Germania de Est, din Berlinul de Vest, tranzitarea ţării şi apoi pentru trecere în Cehoslovacia. Nu-ţi vor permite să treci înapoi în Berlinul de Vest, aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, nu încerca!

Sarah îi spuse că va primi un mesaj codificat prin telefon, atunci cînd mama lui va pleca.

– Te va suna o femeie şi te va întreba dacă eşti doctorul Kocian, medic pediatru. Răspunde că este numărul greşit. Acesta este semnalul. Nu încerca să pleci înainte, sau vom rata totul, îi spuse Sarah şi apoi îl sărută de rămas-bun şi plecă.

La prima intersecţie, văzu o maşină care porni după

ea şi observă că era ocupată de doi bărbaţi îmbrăcaţi cu jachete de piele. Probabil că erau poliţişti, dar alungă panica şi continuă să conducă cu şaptezeci de kilometri la oră. Dacă ştiau cine era, nu avea ce să facă. Dacă aveau doar bănuieli, era sigură că putea să-i prostească. După cîţiva kilometri, maşina o luă pe un drum lateral şi Sarah conduse liniştită pînă la Berlin.

17

Great Rollright – 1950

Luna ianuarie era rece în zona de dealuri din nordul Oxfordshire-lui dar, oricum, nu se compara cu crivățul din iarna lui 1947. Casa în care locuiau devenise un cămin comod și copiii începuseră să o iubească. Mișa avea aproape 19 ani și cîștigase o bursă la Universitatea Aberdeen, unde studia filozofia. Len stătea acasă, cu piciorul în ghips, în urma unui accident de motocicletă pe care-l avusese în luna octombrie și copiii se arătau încîntați să-l aibă toată ziua lîngă ei. Era seara tîrziu și ploaia lovea cu putere în ferestre. Sonia se afla singură lîngă soba cu lemne din camera de zi, încovrigată pe un fotoliu, bucurîndu-se de căldură. Len și copiii dormeau sus.

Bărbatul veni fără să facă zgomot, din bucătărie, unde ușa dinspre grădină nu era încuiată. La început nu-l văzu, dar apoi se întoarse, zări silueta întunecată în ușă și țipă îngrozită:

– Cine ești? Cum de îndrăznești să intri în casa mea așa?!

El își scoase pălăria leoarcă din pricina ploii.

– Nu țipa, îi trezești pe ceilalți! Sînt eu, Alec. Îmi pare rău că am făcut atîta apă pe aici, dar am parcat mașina mai încolo, în pădure, și am venit pe jos.

– Dar nu ai ce căuta aici! Este interzis și periculos. De la cine ai aflat unde locuiesc?

– Scrie în dosarul tău, normal. Te-am protejat în ultimii doi ani de zile, căci altfel ai fi fost închisă. Nu ți-ai dat seama?

Uimită de această revelație, Sonia nu putu spune nimic.

– Nu ai cumva niște whisky? spuse el și strănută, în timp ce-și așeza pardesiul pe un scaun lîngă sobă. Buștenii aprinși erau roșii, înconjurați de flăcări galbene.

– Am niște brandy în bucătărie, spuse ea, aducîndu-i un pahar. Și spune-mi repede, deși este împotriva regulilor, de ce ai venit?

El luă o înghițitură de brandy.

– Mulțumesc, mi se făcuse frig de atîta umblat pe afară. Am venit pentru că ești în mare pericol. Sînt pe urmele lui Fuchs. Este suspectat de luni de zile, dar acum au reușit să descifreze niște documente rusești care-l incriminează.

– Poate ieși din țară?

– Nu, e prea tîrziu. Este sub supraveghere continuă și va fi arestat în zilele următoare, poate chiar mîine. Probabil că le va da numele tău cînd va fi interogat. Va rezista ceva timp, dar îl vor amenința că va fi spînzurat dacă nu spune tot.

Sonia se așeză simțind că picioarele nu o mai țineau.

– Presupun că așa ceva trebuia să se întîmple, mai devreme sau mai tîrziu. Și crezi că mă vor aresta?

– Bineînțeles că te vor aresta. Totul va fi dat în vileag, îi vor prinde pe toți, și pe cei din Statele Unite. Vei împărți celula cu Fuchs, dacă nu pleci.

– Dar nu pot pleca dacă Centrul nu-mi dă ordin.

– Nu fii absurdă. S-ar putea ca nici măcar Centrul să nu știe. Trebuie să pleci *imediat* sau mîine de dimineață cel mai tîrziu.

Cînd era așa de animat, părea schimbat. Pentru prima dată de cînd îl cunoștea, Sonia îl plăcu.

– Nu uita că atît tu, cît și Fuchs sînteți cetățeni britanici și vă vor acuza de înaltă trădare. Ceea ce ar putea însemna că veți fi condamnați la moarte. *Înțelegi?*

– Da, înțeleg. Îți mulțumesc că ai venit! Probabil că astfel ți-ai asumat un mare risc.

– Totul va fi bine, dacă mai găsesc mașina și nu fac pneumonie. Ai bani și vize?

Sonia oftă – era providențial! Ceruse permisiunea să viziteze Berlinul în urmă cu un an, pentru că nu-și mai văzuse orașul natal de dinainte de război. Pentru că nu primise nici un răspuns, luase legătura cu fratele ei, Jurgen, care se întorsese în Berlin împreună cu soția lui, în 1945, și-i ceru acestuia să intervină. Încă nu se convenise asupra unei date, dar în urmă cu o săptămînă se dusese la locul în care primea mesajele, pe șoseaua Banbury, și găsise acolo vizele pentru ea și pentru copii.

– Da, am vizele pentru Berlin, pentru toate sectoarele. Nu știu cîți bani îmi vor trebui, dar ce voi face cu soțul și cu copilul meu? Len are un picior rupt și Michael e la universitate, în Scoția.

– Vor fi bine. Nu există nici un fel de acuzație oficială ce le poate fi adusă, dar va trebui ca și ei să plece cît mai repede posibil. Am adus ceva bani, spuse și scoase un plic din buzunar. M-am gîndit că s-ar putea să ai nevoie. Sînt suficienți pentru biletele de avion.

Îl sărută pe obraz. Riscase totul plecînd din Londra cu maşina pe o astfel de vreme şi ar fi putut atrage şi el bănuieli. Era mai curajos decît îl crezuse.

– Îţi mulţumesc, Alec! Îţi mulţumesc pentru tot! Sper să nu fie necesar să te salvez şi eu pe tine într-o zi, dar, dacă va fi nevoie, să ştii că-ţi sînt datoare cu o viaţă. Nu voi uita! Promit că nu voi uita.

Dimineaţă, îi trezi pe copii devreme, după ce împachetase deja lucruri în patru valize.

– Plecăm în vacanţă, le spuse. Este o surpriză.

– Şi cu şcoala ce facem? spuse Nina, care devenise o adolescentă drăguţă, de paisprezece ani.

Peter căscă.

– Nu vreau să merg dacă nu-mi iau şi jucăriile cu mine.

– Vei avea o mulţime de jucării acolo unde mergem.

Len era şocat de ceea ce-i spusese. Nu putea să călătorească, atîta vreme cît era cu piciorul în ghips, dar chiar dacă nu ar fi fost aşa, nu era sigur că dorea să o facă. Gîndul de a merge în Est şi de a rămîne acolo pentru totdeauna, îl speria. Sonia îi simţea îndoielile şi-i vorbi foarte detaşat.

– Nu trebuie să vii decît dacă vrei cu adevărat. Cînd te vei decide, scrie-mi pe adresa fratelui meu. Eu îţi voi scrie după ce voi găsi o casă.

– Dar chiar trebuie să pleci acum, dimineaţă, şi să iei şi amîndoi copiii?

– Da, trebuie. Peter este şi copilul meu şi are doar şase ani. Are nevoie de mamă.

Merseră pe jos pînă la gară, care era la aproape un

kilometru distanță, și acolo cumpără bilete pentru Londra. Aștepta pe peron, dar se simțea extenuată, pentru că făcuse bagaje toată noaptea și dăduse foc tuturor hîrtiilor compromițătoare. Mintea îi era cuprinsă de gînduri negre. Amîndoi părinții era înmormîntați aici și nu avea să mai vadă mormintele niciodată și nici casa care fusese singurul cămin pe care-l avusese cu Len și cu toți copiii. În sufletul ei simțea că despărțirea de Len putea fi pentru totdeauna. Și Mișa, va fi în siguranță? Îl vor lăsa să o urmeze? Dacă ar fi fost singură și nu pe acel peron, ar fi plîns. Apoi, Peter începu să sară în sus, cînd văzu trenul, iar Nina rîse, îl luă de mînă și îl urcă într-un compartiment, în timp ce mama sa se chinuia cu bagajele.

Urmînd sfatul dat de Alec, coborî din tren la Ealind Broadway și luă metroul pînă la Hounslow West, iar apoi un autobuz supraetajat pînă la aeroport. Cumpără bilete de avion la compania British European Airflights, pînă la Berlin, la avionul care urma să decoleze peste două ore. Casierul se uită la ea ciudat, cînd plăti cu bani gheață. Cumpărase un ziar, dar nu era nici o știre despre Fuchs. Chiar și așa, se plimba nervoasă în sus și-n jos, în cabina îngrămădită în care așteptau. Nu putea să se simtă în siguranță pînă cînd avionul nu avea să fie în aer, zburînd deasupra Germaniei.

Decolară aproximativ la ora trei, iar copiii erau entuziasmați, pentru că nu mai zburaseră niciodată. Stewardesa le găsi trei locuri unul lîngă altul și-i oferi Soniei ceva de băut.

– Mulțumesc, aveți vin alb?

– Sigur, doamnă. Sec, franțuzesc sau demi-dulce nemțesc?

– Nemțesc, vă rog, și două sucuri de portocale pentru copii.

Avionul fu realimentat la Hamburg și ajunse la destinație la ora șapte. Străzile din preajma aeroportului Tempelhof erau pustii și întunecate și nu găsea nimic care să-i amintească de strălucirea din anii tinereții. Era încă în Berlinul de Vest și Sonia luă trenul spre stația Friedrichstrasse, care se afla în sectorul rusesc. Gardieni din NKVD, în uniforme verzi, îi examinară documentele și apoi căută o cabină telefonică de unde să-l poată suna pe fratele ei. Răspunse soția lui, Marguerite. Legătura era slabă, dar, printre două pîrîituri, Sonia reuși să-i explice unde se afla și auzi cînd cumnata ei îi spuse că Jürgen nu era acasă, dar că venea ea să-i ia.

Se făcu ora zece seara pînă cînd ajunse Marguerite. Copiii nu mai aveau răbdare și, înghețați, îngrămădiți pe valize, în gară, se uitau curioși la trecători avînd expresii flămînde. Marguerite îi sărută pe toți, dar apoi le spuse că nu avea unde să-i culce.

– Situația este foarte grea aici. Jürgen a plecat în Est. Casa noastră este în sectorul american și a trebuit să plece, pentru a nu fi arestat datorită legăturilor cu Fuchs. N-ar fi sigur nici pentru tine; nu trebuie să pleci din sectorul sovietic. Orașul este în ruine, dar vom găsi un loc unde să dormiți.

Traversară rîul și umblară pe străzi pentru a găsi un hotel. Sonia îl ducea pe Peter în brațe și Nina o urma obosită. Peste tot era plin, și doar pe la miezul nopții portarul de la

hotelul Sofia le spuse că erau doi bătrîni pe o stradă lîngă Rosenthaler Platz care închiriau camere. În cele din urmă, găsiră locația și Sonia sună la ușă. Proprietăreasa fu bucuroasă să primească bani englezești în schimbul unei cămăruțe murdare și înghețate de la etajul al patrulea. Copiii adormiră într-unul din paturile umede și Sonia în celălalt.

Dimineață, ieșiră pentru că Sonia voia să găsească un telefon public și să-l sune pe fratele ei. Atît Nina, cît și Sonia fură îngrozite de aspectul Berlinului la lumina zilei: zona în care erau ei arăta ca și cum ar fi fost în deșert. Rînduri întregi de case dărîmate de bombardamente mărgineau străzile. La toate magazinele de alimente erau cozi lungi și cei care stăteau la rînd se uitau cu suspiciune la hainele Soniei și ale Ninei. Bărbați îmbrăcați în zdrențe zăceau pe mormane de pietre. Pentru a scăpa de frig, îi duse pe copii într-o cafenea, dar înăuntruera la fel de frig, ca și afară.

– Nu aveți nici un fel de încălzire? îl întrebă pe bărbatul din spatele tejghelei, simțindu-se ciudat să vorbească în limba ei maternă după atîta timp.

El se uită dezgustat la mîinile ei fine.

– De unde vii, tovarășă? Nu știi că nu putem consuma cărbuni decît o dată la trei zile și chiar și atunci doar cîte puțin?! ...

– Nu, am venit doar de curînd. Îmi dați o cafea și două pahare de lapte cald pentru copii?

– Nu există nici cafea și nici lapte. Avem supă. Supă de varză.

– Asta e tot?

– Bineînțeles. Nu avem carne și nici cartofi, doar supă.

– Trei porții, vă rog.

El întinse mîna și ea se uită la el întrebător:

– Cît costă?

– Dați-mi cartele de rații și un document de identitate.

– Încă nu am cartelă.

– Cine ești tu, cu pantofii tăi noi și cu copiii tăi îmbuibați? Vreun spion capitalist? Ieși din cafenea, pînă nu mă duc să te raportez la NKVD.

Ieși din nou în stradă cu copiii după ea. Nina se uita la ea și ochii ei de ființă nevinovată erau plini de oroare.

– Mămico, ai spus că mergem în vacanță. De ce am venit în locul ăsta *îngrozitor?*

– Ai spus că au jucării! bombăni Peter, acuzator. Vreau acasă! Începu să plîngă.

18

Berlinul de Est

La primele ore ale dimineții, Sarah conducea mașina pe la periferia cenușie a Berlinului. Blocuri urîte, construite din beton în anii '50, erau despărțite de fabrici și terenuri de joacă pentru copii. În comparație cu orice altă capitală din Vest, oamenii erau mai prost îmbrăcați și erau mult mai puține mașini pe străzi, în special Fiat Polski, Skoda și Lada.

Se opri la o cabină telefonică și sună la numărul 220 2431. Răspunse un bărbat:

– Ambasada Marii Britanii.

– Aș putea vorbi cu domnișoara Richardson?

– Sigur. Se auzi o sonerie și apoi vocea unei femei de vîrstă incertă.

– Richardson.

– Mă numesc Diana Hughes și mi s-a spus că mă puteți ajuta. Se auzi un fîșîit de hîrtii și apoi un zgomot ca și cum cineva ar fi vrut să verifice dacă erau înregistrate.

– Da, îmi aduc aminte. Cum se mai simte tatăl dumneavoastră?

– Foarte bine, cu excepția faptului că nu prea aude. „Dumnezeule, se gîndi Sarah, ar fi putut să născocească niște fraze mai puțin banale pentru recunoaștere."

– Locuiește tot la Bournemouth?

– Nu, s-a mutat la Weymouth anul trecut.

– Uitasem. Bărbatul cu care doriți să vă întîlniți vă va aștepta la o cafenea pe Unter den Linden, la ora trei, la cafeneaua Luxemburg. Va sta la o masă afară, dacă nu plouă. Cafeneaua nu e departe de ambasadă.

– Vă mulțumesc. Sarah se întoarse gînditoare la mașină. Nairn îi spusese să contacteze un agent implantat de multă vreme, cu numele de cod Magda. Nu-i știa adevăratul nume, dar era un ofițer de rang inferior din Ministerul pentru Securitatea Statului. Nairn îi arătase o fotografie a unui bărbat gras, cu un început de chelie și cu un nas roșu și borcănat, ca de bețiv. Presupunea că figura lui se integra perfect în peisajul unei cafenele, dar locul i se părea mult prea expus vederii celor în trecere pe acolo.

O oră mai tîrziu, parcă autoturismul pe o stradă în apropiere de adresa indicată. Cafeneaua avea mese și umbrele întinse pe o terasă și îl recunoscu pe Magda imediat, așteptînd-o cu o bere mare în față. Îi făcu semn cu mîna, ca unei prietene vechi.

– Ingrid! *Wie geht's ?**

Se așeză și ea la masa de metal.

– *Sehr gut, danke.*** Putem vorbi în engleză?

– *Natürlich.**** Se uită după chelner și-i spuse să aducă o bere mică. Cu ce pot să vă ajut?

– Prietenul nostru comun de la Londra mi-a spus că mă veți pune la curent cu privire la poziția actuală a Soniei.

Magda era îmbrăcat cu un costum bine croit. Se apleca

* – Cum îți mai merge? (lb.germ. în original) (n. red.).

** – Foarte bine, mulțumesc! (lb. germ. în original) (n. red.).

*** – Firește! (lb. germ. în original) (n. red.).

în față, punînd cotul în puțină bere ce fusese vărsată pe masă, şi apoi, își extrase, cu un gest foarte feminin, vizibil iritat. Sarah se întreba dacă numele de cod pe care-l avea îi fusese dat din cauză că era homosexual.

– Probabil că este puțin îngrijorată. A fost vizitată de angajați ai Ministerului pentru Securitatea Statului, care i-au pus întrebări în legătură cu fiul ei, cel care tocmai s-a întors din America. Cred că este bănuit, şi ei întorc asta împotriva ei.

– Dar este în pericol?

– Voi şti mai multe într-o zi, două, după ce voi merge la o întîlnire cu directorul responsabil de acest sector. Voi trimite un mesaj pe căile obişnuite.

– Credeți că este momentul să-i fac propunerea?

– Nu, e mult prea devreme. Lăsați-mă să mă asigur că este supusă la presiuni. Nu se va speria uşor şi nici nu e proastă.

– Puteți aranja asta?

– Da. Magda își bău berea şi ceru o alta. De unde veniți?

– Thüringia.

– Ce-ați făcut acolo?

Sarah se întrebă dacă trebuia să-i spună sau nu, dar se decise să riște.

– M-am întîlnit cu fiul ei.

Chelnerul aduse berea şi Magda se uită la ea prin sticla halbei.

– Fiul? Dar este supravegheat! Eşti în pericol! Îți vor recunoaşte maşina. Las-o baltă cu bătrîna şi ieşi din țară. Poți ajunge în Vest într-o jumătate de oră.

– Mi-am dat seama că sînt urmărită. Da, voi trece Zidul.

Oricum nu mai am nimic de făcut aici. E mai sigur dacă folosesc maşina. Voi atrage atenţia dacă o abandonez.

– E închiriată?

– Da.

– Atunci mai bine o iei cu tine. Cînd ai plecat din Thüringia?

– Azi-dimineaţă.

– Ai fost urmărită?

– Puţin! Cred că era poliţia locală.

Magda îşi aprinse o ţigară şi se gîndi.

– Vor face raport scris şi asta ne dă un avans de o zi. Ştiu că pare birocratic şi ineficient, dar chiar sîntem birocratici şi ineficienţi. Dacă abandonezi maşina, vor creşte bănuielile în privinţa fiului Soniei. Să nu mergi pe acolo! spuse, arătînd spre Poarta Brandenburg. Ieşi pe la unul dintre punctele de control din sud.

– Ce se întîmplă dacă mă vor opri?

– Ai vize originale?

– Da, şi un paşaport austriac.

– Încearcă să pari nevinovată şi speră că totul va fi bine. Dacă se va întîmpla ce se poate mai rău, închisorile noastre nu sînt mai rele decît ale voastre.

– Mulţumesc foarte mult!

El îşi termină berea şi se ridică de la masă, lăsînd cîteva monede.

– Nu sînt multe astfel de cafenele în sectorul rusesc. Ia-mă de braţ şi încearcă să pari naturală, ca şi cum te-aş fi agăţat acum.

Sarah făcu ce i se ceruse şi se plimbară puţin.

– Acum te voi săruta şi după aceea îţi voi da tradiţionala

palmă peste fund şi poţi pleca, spuse el chicotind. Încearcă să pari o adevărată *Madchen** germană şi prefă-te că-ţi place. Succes, draga mea! Sper că vei fi în siguranţă.

Ceea ce-i spusese era încurajator, dar după ce dădu colţul începu să se teamă. Volkswagen-ul ei nou, cu numere de Austria, bătea la ochi faţă de prăfuitele maşini Fiat şi Skoda parcate pe stradă.

* Fată (lb. germ. în original) (n. red.).

19

Stockholm – 1962

Femeia cu părul grizonat şi cu ochi strălucitori se aşeză confortabil pe băncuţa de lemn. Apa lagunei clipocea la doar cîţiva metri depărtare, strălucind albastru în bătaia soarelui, şi un cîrd de raţe se îndrepta spre bucăţile de pîine aruncate de ea. Cu o jumătate de oră în urmă, părăsise străduţele întortocheate din Gamla Stan, oraşul vechi, şi coborîse pe un debarcader, trecînd pe lîngă vreo sută de bărci pescăreşti şi iahturi amarate, cu parîmele lovindu-se de catargele metalice, sub palele de vînt. Mersese mai departe, trecînd pe lîngă bricul alb ce era folosit ca motel, îndreptîndu-se printre copaci către colţul cel mai îndepărtat al insulei. Era septembrie, începutul toamnei suedeze, aşa că, deşi soarele strălucea, era destul de răcoare. Cu doar o lună în urmă, ţărmul Skeppsholmen-ului gemea de turişti veniţi la plajă, dar acum era pustiu.

El ajunse douăzeci de minute mai tîrziu, o silueta încovoiată, purtînd un palton negru.

– Pot să mă aşez lîngă dumneavoastră? Îşi scoase pălăria veche din fetru şi, politicos, vorbi în engleză.

Ea îşi ridică privirea şi îi zîmbi: încărunţise şi mai mult în doisprezece ani, dar privirea îi rămăseseră aceeaşi.

– Desigur.

Se așeză și el pe bancă și ea reîncepu să hrănească rațele.

– Te-a urmărit cineva?

– Nu știe nimeni că sînt în Suedia. Trebuia să ajung cu avionul la Londra de la Hong Kong, așa că am coborît la Delhi și mi-am cumpărat singură biletele de avion pînă aici. Ajung la Londra diseară, așa că nimeni nu va bănui nimic. Sîntem aproape salvați.

– Bine.

Ea îi cercetă chipul, întrebătoare:

– Ei bine, aud că ai devenit o persoană importantă. Șef în MI5. Felicitări.

– Crede-mă, am avut ceva de furcă pînă să ajung în vîrf, avînd în vedere cele cîteva serioase ... erori de calcul pe parcurs. Îi zîmbi strîmb. Și tu ai devenit bunică?

– Da, am cîțiva nepoți.

– Te bucuri că te-ai întors la Berlin?

– Mi-a fost un pic mai greu la început – tot dezastrul de după război era înfricoșător –, dar acum e bine.

– Copiii sînt fericiți că se află în țara lor?

Ea își lăsă capul pe spate și rîse.

– Uneori, nu sînt foarte sigură că este *chiar* țara lor, dar fac față destul de bine.

Privi un feribot alb ce se îndrepta pufăind către clădirile scunde de pe malul sudic și apoi se întoarse vioaie spre el:

– Am venit la solicitarea Centrului. Ai cerut o întîlnire, pe care ei au acceptat-o pentru că ești atît de valoros. Este o situație foarte neobișnuită. Încă ai un superior în Londra, nu?

– Bineînțeles, dar voiam să te mai văd și... îmi datorezi o viață.

– Nu chiar o viață. Fuchs a primit doar paisprezece ani. A făcut nouă ani de pușcărie, ca bibliotecar al închisorii. Îi zîmbi. Ar fi putut fi mai rău. Acum este directorul centrului de cercetări nucleare din Dresda și s-a căsătorit cu Greta, iubita lui din copilărie.

– A fost al naibii de norocos. Dacă îl acuzau de înaltă trădare ar fi fost executat. I-au redus pedeapsa pentru că Uniunea Sovietică era un aliat la momentul acela, cînd el spionase, și, probabil, și pentru că a fost cooperant. Îmi datorezi totuși o viață.

– Da, bineînțeles, și dacă ai nevoie de ajutor, Centrul va face tot ce-i stă în putință pentru a ți-l acorda. I-ai servit cu loialitate timp de douăzeci de ani.

– Sper!

– Deci, ce s-a întîmplat, ce nu merge? Ești bănuit? După atîta timp? Ești sigur?

– Nu chiar, dar *sînt* îngrijorat. Am de transmis un mesaj destul de complicat și m-am gîndit că tu ai putea fi garanția că mesajul meu ajunge la destinația corectă.

Îl privi încurcată, apoi îi dărui unul din zîmbetele acelea imense, călduroase, pe care el și le amintea din timpul facultății.

– Spune-mi, Alec.

– Există suspiciuni la Londra. Din cîte știu eu, nu planează asupra mea, dar circulă zvonuri despre un trădător în MI5 și au ajuns deranjant de aproape.

– De unde au apărut bănuielile astea?

– Pentru numele lui Dumnezeu, cum ar putea să *nu* apară? Atîtea probleme de la război încoace..., Burgess și Maclean au dat tonul...

– Dar astea sînt deja istorii antice, aproape comice!

– La momentul respectiv, n-a fost deloc comic, toată țara a fost șocată, toate guvernele occidentale au fost șocate! Și după aceea au urmat celelalte dezastre – Cairncross, Pribyl, Vassall, cazul Molody. O întreagă serie de trădători, care au fugit la americani, toți susținînd că nu puteau risca să se refugieze la Londra, pentru că știau că există un agent sovietic infiltrat în conducerea serviciului meu.

– Situația asta ți-a creat vreo problemă *serioasă?*

– Nu încă, urmează însă două cazuri ce ar putea să-mi creeze probleme serioase. Pericolul pîndește întotdeauna după colț. De aceea mă aflu aici.

Ea rămase tăcută, așteptînd. El aruncă o privire cercetătoare împrejur, dar constată că erau îndeajuns de singuri..

– Prima problemă îl privește pe omul care lucra în serviciile noastre de securitate....

– Philby?

– Da, Philby. Se apropie de el. Dacă îl descoperă, s-ar putea să-i conducă la mine. Cealaltă problemă îl privește pe un agent pe care îl avem infiltrat în cartierul general al GRU...

– Te referi la colonelul Penkovsky?

– Ești foarte bine informată! Nu sînt implicat direct în cazul lui – este coordonat de SIS, bineînțeles – dar cred că sunt șanse mari ca el să fie arestat în viitorul apropiat. La Londra, arestarea lui va produce un șoc puternic, și vor vrea să știe cine l-a trădat. E cea mai bună sursă situată la un nivel atît de înalt, pe care au avut-o vreodată. Demascarea lui va reprezenta un dezastru de proporții monumentale.

Privirea ei se înăspri.

– Am fost informată de detaliile acestui caz în momentul în care şi-au dat acordul pentru întîlnirea mea cu tine – a deconspirat mai multe informaţii de importanţă vitală. Strategia de înarmare nucleară, slăbiciunile poziţiilor sovietice... trebuie să fie oprit.

– Ce se va întîmpla cu el?

Ea ridică din umeri.

– Bănuiesc că va fi interogat şi trimis în judecată.

– Cei din GRU pot fi destul de duri cu trădătorii din rîndurile lor. Va fi torturat?

Îl privi, curioasă.

– N-am nici cea mai vagă idee! Banuiesc că depinde de cît de cooperant va fi. La ce altceva te poţi aştepta atunci cînd e vorba de cineva într-o poziţie atît de înaltă, care a deconspirat atît de multe informaţii vitale?!

– Nu ştiu... Chestiile astea mi se par atît de străine... În timpul războiului credeam că va fi altfel.

– La fel ca mulţi alţii dintre noi, dar acum e prea tîrziu ca să devenim scrupuloşi. Se opri, dar el rămase tăcut, cu ochii aţintiţi spre apă. Îl studie gînditoare. Dacă era îngrijorat din cauza trădătorului Penkovsky... pentru un moment, şi-l imagină într-un club din West End, în faţa unui foc mare, tolănit într-un fotoliu de piele în timp ce agenţii deconspiraţi de el îngheţau şi sfîrşeau de foame prin lagăre, îngropaţi în morminte anonime – naţionalişti ucraineni, ofiţeri KGB care-l găsiseră pe Dumnezeu, birocraţi mărunţi care aveau nevoie de bani. Oare şi lucrurile astea îl tulburau? Nelinişte asta îl cuprindea de cîte ori conştiinţa lui liberală era agresată? N-am avut niciodată timp să discutăm în linişte, doar noi doi, Alec, spuse ea, ezitant. Întotdeauna m-a intrigat un lucru.

Ai fost la Oxford, ești atît de englez... și totuși ai devenit marxist, te-ai oferit să ne ajuți, nimeni nu te-a obligat. E un lucru greu de înțeles, chiar și pentru mine.

– Ce mai contează acum? Eu nu te-am întrebat niciodată de ce te-ai înscris în KPD cînd aveai șaptesprezece ani. Îi surîse. Nimeni nu-l întreabă pe Papă de ce e creștin. E o chestie naturală, în firea lucrurilor.

– Oare?

– Revoluția mi-a schimbat lumea la fel de mult ca și pe a ta. Am simțit că trebuie să aleg... spuse el, ridicînd din umeri. Bănuiesc că am ales partea în care cred mai mult – cea care promitea să fie mai rezistentă pe termen lung.

– Și asta a fost destul pentru a te face să alegi să-ți petreci viața în umbră?

– Uneori, mă simt singur, foarte singur.

Era un răspuns tipic britanic, pe care ea îl primi cu un zîmbet.

– Oamenii care trec în fiecare zi pe trotuarul din fața biroului tău din Mayfair ar spune că-i trădezi. Chestia asta nu te tulbură?

– Nu e nevoie să pui astfel de întrebări, Sonia. De douăzeci de ani mă cert cu tine. Deveni dintr-o dată ostil. Este război și fac ceea ce trebuie să fac, știi asta la fel de bine ca și mine.

– Și într-un război, obligatoriu există și victime, spuse ea blînd.

– Știu foarte bine asta.

Era destul! Și, după douăzeci de ani, merita să fie tratat cu încredere. Își reluă atitudinea oficială.

– Și acum ce vrei să faci? Vrei să fugi în Est?

– Întotdeauna există şi opţiunea asta, dar nu. Pot să continuu – sînt mai motivat decît în timpul războiului –, dar trebuie să fiu protejat.

– Ne vei fi de mai mare ajutor dacă rămîi, dar cum putem să te protejăm?

– În MI5 există un trădător. Pentru ca eu să fiu în siguranţă, e nevoie ca suspiciunea să fie îndreptată împotriva altei persoane.

Ea dădu din cap, cu o expresie gravă.

– Altcineva de la un nivel superior?

– Exact!

Sarah trecu cu bine prin punctul de control sudic din Sonnenallee. Drumul ducea înapoi spre Berlinul de Vest printr-o pădurice şi, o jumătate de oră mai tîrziu, îşi parca maşina închiriată la Tegel. Prinse cursa de Londra, BA 775, cu plecare la şase şi jumătate seara, şi ateriză pe aeroportul Heathrow puţin după opt şi douăzeci. Îl sună pe Nairn în apartamentul din Chiswick şi stabiliră să se întîlnească o oră mai tîrziu, într-o casă sigură din Richmond.

20

Londra

O să meargă? Sir James Simon îşi studia gînditor vîrfurile degetelor.

– Dumnezeu ştie, dar e tot ce avem.

Stăteau amîndoi unul lîngă celălalt la masa lungă din biroul lui Simon din clădirea guvernului, în fața lor fiind răspîndite dosare prăfuite din anii '40. Pe Simon începuseră să-l usture ochii de la fumul albăstrui ce se răspîndea din pipa pe care o tot mesteca Nairn. Făcu un gest spre paginile dactilografiate, îngălbenite de vreme.

– Aici nu există nici o dovadă ca ea ar fi agent dublu, dar sînt siderat de aceşti doi ani dintre sfîrşitul lui '47 şi fuga ei din '50. A continuat pentru mai mult de doi ani după ce, practic, se stabilise, atît de către MI5 cît şi de către poliție că este spion. E posibil aşa ceva? Oricine ar fi fost Alec, putea el s-o fi protejat atît de bine?

– Cred că da, dar trebuie să fi existat şi la Moscova bănuieli. Ei sînt suspicioşi din fire. Sonia lucra singură în Oxfordshire, avînd mult mai multă libertate decît se obişnuia în astfel de cazuri şi asta probabil pentru că se bucura de încrederea lui Fuchs, care era o sursă foarte importantă. Apoi,

el a fost arestat, dar ea, nu. El a primit paisprezece ani, abia a scăpat de pedeapsa cu moartea, în timp ce ea se afla în siguranță, în Berlinul de Est, înainte ca el să fie măcar judecat... Nu-mi vine să cred că cineva de acolo nu a suspectat-o că a schimbat taberele şi l-a trădat pe Fuchs, ca să-şi scape pielea.

– *Tu* crezi asta?

– Nu, nu cred. Sînt sigur că a fost o femeie foarte curajoasă şi o marxistă devotată, unul dintre cei mai buni spioni din toate timpurile – dar n-a fost lăsată să facă prea multe lucruri din 1950 încoace şi nici n-a fost tratată tocmai bine. De atunci, e considerată suspectă – şi vulnerabilă.

– Îndeajuns de vulnerabilă pentru a trăda? Chiar şi acum, cînd are aproape optzeci de ani?

– Ştii, a dus-o destul de greu. Există încă resentimente privitoare la originile ei – bogată, evreică, intelectuală. Antisemitismul e destul de puternic în Germania de Est. Ea le-a dedicat întreaga ei viață, dar acum trăieşte în mizerie, abia ducîndu-şi zilele, dintr-o pensie amărîtă. Are duşmani gata să-i facă viața şi mai grea: nu e dorită, e o rămăşiță a unei alte generații. Dacă fiul ei şi prietena lui trădează şi noi lansăm cîteva aluzii fine privitoare la modul în care i-a tras pe sfoară în 1947, o să fie în pericol de moarte.

– Asta crezi că va fi destul pentru a o scoate de acolo?

– Probabil. Dar încă nu sînt sigur.

– Am putea să mărim presiunea asupra ei, ca să fim siguri?

– Asta speram să facem, dar Magda spune că fiul ei este deja bănuit, deci probabil şi Sonia este suspectată. Dacă nu ne mişcăm repede, ar putea fi prea tîrziu pentru a o scoate de acolo, chiar dacă ea ar vrea să plece.

– E periculos.

– E al dracului de periculos, iar în curînd o să fie şi imposibil.

– Şi chiar dacă îi acordăm azil politic, de ce ne-ar ajuta?

– La naiba, o să fie obligată, nu-i aşa? Dacă nu, o trimitem înapoi şi ei or s-o bage într-un lagăr de muncă pînă la moarte.

Simon tresări.

– Uneori, am impresia că ai şi o neplăcută latură crudă.

Nairn se întoarse către el.

– Nu eu, Jim. Am fost împotriva întregului plan, încă de la început, dar *tu* ai insistat. *Tu* eşti cel care vrea cu disperare să-l prindă pe Carteret.

– *Tu* nu vrei?

– Şi eu sînt un pic curios, dar nu aş fi ales niciodată să o sacrific pe Sonia pentru a afla adevărul. Tu ai decis asta, aşa că nu te mai ascunde după deget acum, cînd vezi care sînt implicaţiile. Sarah şi-a asumat nişte riscuri destul de mari pentru a ne duce planul aşa departe. Dacă iese rău, Sonia ar putea fi ucisă. La fel ar putea păţi şi Sarah, dacă am trimite-o înapoi.

Simon se strădui să zîmbească.

– Ştiu toate astea, David. Farmecul vienez îi învălui precum frişca o prăjitură. Dar nu văd o altă soluţie. Serviciul 5 trebuie repus în funcţiune, şi dacă asta implică anumite riscuri, aşa să fie.

A doua zi, Nairn ţinu un consiliu de război la vila Edge, incluzîndu-l şi pe colonelul Thorne din SAS pentru o parte a consiliului. Sarah luă toată ziua notiţe, încercînd să pară

eficientă, cu coafura ei elegantă şi cu taiorul ei de tweed. Partea cea mai dificilă s-a dovedit a fi predarea notiţelor lui Pam, pentru ca aceasta să le dactilografieze pînă în seara respectivă. Tocmai pentru acest lucru o adusese pe Pam pînă aici, nu numai pentru că era oficial sigură – fata unui sergent major din Gardă, ultraverificat –, dar şi pentru discreţia pe care o manifesta chiar şi faţă de cei mai apropiaţi colegi. La ora cinci fix se afla la locul stabilit, gătită, cu zulufii ei negri fluturînd în vînt, cu o mină ostilă: pentru un bărbat ar fi făcut orice, dar ura să primească ordine de la o fată de vîrsta ei.

– Trei cópii numerotate, te rog, Pam, spuse Sarah cu fermitate. Sir David vrea să se uite peste ele la ora opt fix.

– Voiam să ies în seara asta. Doar n-a început vreun blestemat de război, nu?

– Nu, Pam, dar *este* urgent, aşa că ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai reuşi să termini.

– Nu poate să aştepte pînă mîine dimineaţă?

– Nu, Pam. Sarah se gîndi cît de mult i-ar fi plăcut s-o pocnească. Şi ştiai foarte bine la ce să te aştepţi cînd ai acceptat să vii cu mine aici, aşa că *fă-o*. Bine?

În timp ce Pam pleca, îşi făcu apariţia Nairn.

– Hai să mergem să bem ceva, spuse el. Dinspre fata care tocmai ieşea pe uşă se auzi un sunet ce exprima indignarea, dar el nu-l luă în seamă. Mă gîndeam să mergem la Cobb Arms, la Lyme.

El venise cu maşina de serviciu, un Rover albastru şi, într-o jumătate de oră coborau dealul spre Lyme Regis. Soarele serii colora în albastru marea ce se lovea de ţărmul înceţoşat care se arcuia pînă la Portland Bill. Orăşelul se înghesuia în jurul turlei bisericii. Nairn parcă lîngă Cobb, în

apropierea țărmului. Vasele pescărești se legănau între cele două diguri de piatră care încadrau portul.

O luă pe Sarah de braț și merseră de-a lungul cheiului, pe lîngă zidul care îi ferea de briza rece. Ea își potrivi pașii după ai lui, gîndindu-se cît de tînăr îi păruse el cînd se întîlniseră prima dată. În ultimele șase luni, el își regăsise toată vigoarea unui bărbat de... ei, bine, zîmbi în sinea ei, de patruzeci de ani.

– Nu putem vorbi despre serviciu în cîrciumă, David.

– Nu.

– Înainte să ajungem acolo voiam să te întreb, ce s-a întîmplat de fapt atunci, în 1963? Vreau să spun, pe lîngă toate bănuielile, cum a început de fapt investigația?

21

Lyme Regis

Embling a dat tonul. Era director adjunct în Departamentul D, contraspionaj, şi analiza situaţia creată pe la începutul lui 1963, imediat după fuga lui Philby. Penkovski fusese arestat în octombrie şi era în închisoare la Moscova; ştiau că, înainte de a fi judecat, va spune totul, dacă va fi torturat. Bineînţeles, în mai, acel an, fusese condamnat la moarte, dar se pare că era încă în viaţă, ţinut într-un lagăr pentru a fi supus la interogatorii nesfîrşite. Pînă la urmă, se sinucisese, probabil. Dar cine îl trădase? Embling făcuse lista cu toţi care greşiseră în cei optsprezece ani ce trecuseră de la război şi ajunsese la concluzia că întregul Serviciu era plin de găuri, ca o sită. De asemenea, realizase că lucrurile se înrăutăţiseră dramatic în ultimii şapte ani, de cînd Carteret fusese numit director general şi Fell adjunctul său. Nimeni în afară de aceştia doi nu putea să aibă puterea necesară pentru a cauza un astfel de dezastru. Cu doar un an înainte, fusese trimis la Washington, la Ashford Farm, pentru a asista la mărturiile unui spion rus care dezertase, Goliţîn. Omul insistase că MI5 avea un agent în conducere. Embling nu ştia spre cine să se îndrepte. Pînă la urmă, stabilise o întîlnire cu Stephen Black, care condusese Serviciul înainte să ajungă şeful departamentului nostru. Black s-a gîndit timp

de o zi la tot ce îi spusese Embling, apoi l-a sunat şi l-a sfătuit să meargă la Carteret şi să-l denunţe pe Fell.

– De ce? Nu era Carteret suspectul principal?

– Oh, ba da, dar ce altceva puteau să facă? Amîndoi ştiau că Fell urma să fie cercetat primul, chiar dacă ei îl credeau nevinovat; dar s-au gîndit că, o dată ancheta începută, o să-i vină şi lui rîndul. Pînă la urmă, Carteret avea să fie prins, în ciuda poziţiei lui aparent invulnerabile. Embling mersese la Carteret în seara aceea cam pe la şase, şi-i adusese la cunoştinţă concluziile sale, indicîndu-l pe Fell ca ţintă a acuzaţiilor sale. I se păru ciudată reacţia lui Carteret: nu păruse deloc surprins sau şocat şi nu încercase în nici un fel să-i ia apărarea adjunctului său. Păruse chiar mulţumit şi îl invitase pe Embling la cină, la Travellers Club. Embling se gîndise că acolo urma să continue discuţia. Dar, pe tot parcursul cinei, nu vorbiră decît despre lucruri neimportante, însă Carteret îl convocă la o întîlnire secretă cîteva zile mai tîrziu la casa lui din Campden Hill Square, şi vînătoarea începu. Desigur, acest lucru era ţinut secret faţă de restul Serviciului, doar cinci sau şase oameni fiind la curent cu toată afacerea. De ceva vreme, relaţiile între Fell şi Carteret se înrăutăţiseră şi, la scurt timp după aceea, Fell anunţă că urma să se pensioneze în septembrie, ceea ce le lăsa doar cinci luni la dispoziţie, cinci luni în care trebuia să-i studieze mişcările şi să adune dovezile de care aveau nevoie, dacă acestea existau. Fell avea pregătirea tradiţională: Winchester şi Oxford. În tinereţe, avusese oarecare simpatii şi înclinaţii de stînga, pentru a se transforma mai apoi într-un conservator neclintit – tipul de cameleonism la care te aştepţi cînd vine vorba de un agent infiltrat. Intrase în MI5 în 1939, cînd avea treizeci şi patru de ani, lucrase cu extremiştii de dreapta şi se ocupase de subversiuni în timpul războiului,

apoi activase în contraspionaj pînă în 1956, cînd devenise director general adjunct. Locuia lîngă Chobham Common împreună cu soția și cei doi copii și făcea parte dintr-un club select de iahting de pe Insula Wight. Ori era cinstit sută la sută, ori își construise cu grijă imaginea unui tip din clasa medie, cu orientare de dreapta.

– Ce făcuse înainde de 1939? întrebă Sarah.

– Fusese ziarist și apoi lucrase în departamentul de cercetare al Partidului Conservator.

– Ce aveau împotriva lui?

– Totul și nimic. Erau numai chestii circumstanțiale. Îl apărase pe Philby, încurcase ițele în cazul Pontecorvo, astfel încît omul reușise să fugă la Moscova în 1950, pusese la îndoială credibilitatea unor dezertori precum Golițîn. Pentru un tip deștept, făcuse o grămadă de greșeli, care provocaseră pagube însemnate. Recrutaseră cîțiva supraveghetori din cadrul serviciului nostru și îi puseseră să îl urmărească în fiecare zi pe traseul Waterloo Station, dus, întors. Îi puseseră și casa sub supraveghere. Uneori, pleca cu mașina imediat ce ajungea acasă spre locuri singuratice – posibile locații pentru o eventuală corespondență secretă. Așa că au început să-i pună la dispoziție rapoarte de spionaj contrafăcute și informații false pentru a verifica dacă acestea apar în înregistrările transmisiilor radio emise de ambasada Rusiei.

– A mers?

– Nu. Chiar au ajuns pînă într-acolo încît i-au montat o cameră ascunsă în birou și i-au supravegheat activitatea. Nu făcea nimic suspect, dar întotdeauna arăta foarte amărît; uneori își prindea capul în mîini și se holba în gol minute în șir. O dată chiar privise disperat spre ușa ce îl despărțea de biroul lui Carteret și gemuse: *De ce îmi faci asta?*

– Pînă la urmă ce s-a întîmplat?

– Nimic. Cîţiva îl credeau vinovat. Nu au existat decît dovezi circumstanţiale, dar într-un fel parcă toate se potriveau. Era ciudat de izolat, în ciuda faptului că era director general adjunct; nimeni nu îl cunoştea foarte bine, destul de mulţi îl antipatizau sau îl suspectau. Dar nu existau dovezi concludente şi nu a fost interogat. N-ar fi trebuit să ştie că era suspectat, dar eu cred că se prinsese.

– Vrei să spui că s-a pensionat pur şi simplu?

– În septembrie 1963. Carteret a zburat imediat la Washington pentru a avertiza CIA şi FBI că poziţia lor ar fi putut fi compromisă, ceea ce, la momentul respectiv, părea foarte ciudat – în afară de situaţia în care el ar fi avut ceva de ascuns – pentru că nu exista nici o dovadă împotriva lui Fell, absolut nici o dovadă.

Ajunseră la marginea falezei şi se aşezară pe un zid scund de piatră, admirînd marea cenuşie ce se întindea spre Portland, adăpostiţi de vînt de o colibă pescărească.

– A răsuflat ceva în interiorul Serviciului?

– Dumnezeule, da. Leconfield House era înţesat de zvonuri şi toate erau preluate oficial la vîrf. Moralul era la pămînt. Fell nu fusese un personaj foarte popular, dar fusese totuşi şeful adjunct al întregului departament. Şi acum era interogat ca fiind suspect de trădare. Reuşise să îşi păstreze pensia şi gradul, dar mulţi credeau că el fusese doar un ţap ispăşitor, că cel interogat trebuia să fie Carteret şi acesta era încă şeful. Toată încrederea dispăruse din punctul de vedere al americanilor, ca să nu-i mai punem la socoteală pe australieni, canadieni, neozeelandezi şi chiar propriul nostru guvern. MI5 se ducea de rîpă.

Studiară amîndoi crestele înspumate ale valurilor.

– Vechea înţelepciune rusească, spuse Sarah într-un tîrziu.

22

Devon

Planul fu pus la punct în dimineața următoare. Nairn și Sarah erau singuri în sala de conferințe de la Edge, în fața mesei acoperite de hîrtii albastre, dactilografiate. Peste două zile, Sarah urma să se întîlnească din nou cu Magda în Berlinul de Vest și să îi aducă la cunoștință toate aspectele amenințării care planau asupra Soniei. Nairn se gîndise că era prea riscant pentru Sarah să intre din nou în Est, așa că Magda avea să fie mesagerul. El urma să se ducă neanunțat la apartamentul Soniei și să o avertizeze pe aceasta asupra pericolelor ce o pîndeau.

– E îndeajuns de curajoasă, spuse Nairn. Dar nu proastă. Își va da seama în ce poziție vulnerabilă se află acum.

Magda urma să îi ofere o cale de scăpare: „Vino în Vest și te vom trata cu respect. După o scurtă perioadă, tu și soțul tău veți trăi în confort și siguranță pentru tot restul vieții. Ești în pericol, dar vom avea noi grijă de tine". Sarah dădu din cap.

– Dar cum o vom scoate de acolo, David?

– Ca pe vremuri. Nu putem risca să trecem prin Berlin sau prin orice alt punct de pe granițele terestre ale Germaniei

de Est; ar putea fi recunoscută şi oprită, mai ales dacă e deja suspectată. Dar încă se mai poate să iei pe cineva de pe coasta Mării Baltice. E doar la vreo două sute de kilometri de Berlin, prin ţinuturi pustii. Cu maşina ajungi în mai puţin de trei ore, dacă mergi noaptea.

– Pe-acolo nu sînt zeci de posturi ale Pazei de Coastă, cu şalupele aferente?

– Ba da, bineînţeles, dar pe toată întinderea coastei sînt o grămadă de locuri sigure. Nu e prea greu să mergi cu un submarin pe sub suprafaţa apei astfel încît să nu fie detectat de radare, şi să culegi doi oameni de pe o plajă cu o barcă pneumatică. Odată, chiar s-au gîndit să-l salveze şi pe Penkovsky în felul acesta. E rapid şi de obicei merge dacă reuşesc să ajungă pe coastă fără să fie urmăriţi – dacă Magda reuşeşte să-i sperie într-atît încît să plece în chiar noaptea aceea cu maşina Soniei, o s-o avem aici în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

– Dar va fi Magda atît de convingător, David? În ciuda ameninţărilor, crezi că îşi va aduna lucrurile şi va pleca aşa brusc, la vîrsta ei?

– Să fiu sincer, nu ştiu, dar e singura şansă pe care o avem. Puse hîrtiile într-un seif, închise uşa de metal şi învîrti cele două discuri ale cifrului, încuind-o. Hai să facem o plimbare pînă la lac, şi o să-ţi povestesc sfîrşitul istoriei lui Fell.

– După ce Fell s-a retras, zvonurile despre existenţa unor agenţi infiltraţi au continuat. Carteret era obligat să facă mai multe investigaţii aşa că înfiinţă o comisie comună MI5 – MI6 pentru a continua ancheta – *ştii* cum se zice, dacă nu ştii ce să faci, înfiinţează o comisie. Următorul cuvînt

de pe lista folosită pentru coduri era Sanctuarul, aşa că i s-a spus Comisia Sanctuarului. Carteret nu i-a alocat prea multe resurse şi o numise „Gestapo", dar nici nu i-a obstrucţionat în mod direct activitatea. Embling făcea parte din comisie şi alcătuise o listă de patruzeci de evenimente despre care credea el că dovedeau faptul că MI 5 fusese penetrat şi că Fell sau Carteret erau agenţi sovietici. Totul era destul de ciudat, avînd în vedere şi faptul că toate concluziile anchetelor comisiei îi erau prezentate lui Carteret dar, şi lui Stephen Black din serviciul nostru, astfel încît Carteret, nu mai era singurul factor decisiv. Au vrut să-l interogheze pe Fell, dar Carteret s-a împotrivit. Exista presupunerea că după interogatoriu Fell ar fi scăpat de bănuieli, acest fapt fiind de natură să mărească suspiciunea care plana asupra lui Carteret. În 1965, Carteret se pensionă şi doi ani mai tîrziu – în mod incredibil urgenţa nu părea să fie una dintre priorităţile lor – lui Fell i s-a cerut, în cele din urmă, să se întoarcă în Serviciu. A fost dus într-o casă conspirativă din South Audley Street şi pus faţă în faţă cu Alan Knight, un colonel în retragere din marina regală, care era un anchetator foarte priceput.

– De unde ştii, David? Făceai şi tu parte din comisie?

– Da, eram trei persoane din cadrul SIS.

– Ce s-a întîmplat mai departe?

– Knight a trecut în revistă toate dovezile strînse împotriva lui Fell, întreg interogatoriul fiind înregistrat – am ascultat benzile de zeci de ori. Fell s-a dovedit cooperant, deşi aproape toată viaţa lui a fost luată la puricat. Cînd s-a ajuns la acuzaţiile propriu-zise, n-a recunoscut nimic. Totul avea un răspuns. Da, acţionase evaziv atunci cînd fusese

urmărit la Waterloo; de unde să știe el că urmăritorii lui erau englezi, că nu aparțineau vreunui serviciu inamic? A fost de acord că dacă toate ambasadele sovietice și celelalte ambasade ținute sub observație ar ști exact cine și cînd este urmărit ar fi un dezastru, dar spuse că nu știe nimic despre vreun sertar ascuns în masa de conferințe din camera unde în fiecare săptămînă ținea o ședință în care se fixau țintele pentru supraveghetorii din MI5, și nici despre bănuiala lor că acesta conținea un aparat ilegal de înregistrare. Da, desenase harta regiunii Chobham Common, pe care ei o găsiseră în coșul lui de hîrtii. Nu, nu era destinată unei întîlniri cu KGB-ul, era pentru o expediție de caritate la care lua parte și un nepot de-al lui. Și tot așa au fost trecute în revistă toate cazurile în care lucrurile au mers prost de cînd el fusese numit în fruntea Departamentului D, responsabil cu contraspionajul, și apoi adjunctul lui Carteret. Bineînțeles, cazurile erau reale, dar el a dat vina pe neșansă, ghinion sau mîna destinului. N-a cedat nici un moment.

– S-a ajuns la vreo concluzie?

– Nu chiar. Unii au considerat că e nevinovat, alții nu. S-a întors în obscuritatea pensiei, același om înalt, puțin adus de spate, pe care nimeni nu îl cunoștea cu adevărat. I-a fost oferită chiar și imunitatea, dar a continuat să nege totul și chiar și acum primește în fiecare lună cîte o vizită, chiar dacă au trecut aproape douăzeci de ani, doar-doar s-o răzgîndi.

– E îngrozitor, David. *Tu* crezi că era vinovat?

– Pur și simplu nu știu – ăsta e unul dintre motivele

pentru care Sonia e atît de importantă. Dacă bietul neghiob este nevinovat, atunci a fost tratat oribil.

– A mai fost interogat vreodată?

– Nu. Singura modalitate pentru comisie de a-şi continua activitatea era să-l interogheze pe Carteret, lucru aproape de neimaginat. Şeful pensionat al MI5-ului care plecase onorabil, înnobilat, omul care fusese în fruntea serviciilor de securitate timp de nouă ani! Ar fi fost un pas al dracului de mare.

– Dar l-au făcut?

– Da. Trei ani mai tîrziu, în 1970.

23

Oxford

Nairn nu se întoarse direct la Londra. Cu cîteva luni înainte, într-o zi liniştită de joi, acceptase o invitaţie la Oxford pentru seara respectivă, la cina oferită la un colegiu unde profesor universitar era un vechi căutător de talente pentru Serviciu. De obicei îi făcea plăcere să participe la astfel de evenimente unde mîncarea bună era condimentată cu o conversaţie inteligentă, chiar dacă deseori afectată, dar de data aceasta i se părea o corvoadă blestemată. Era foarte preocupat de problema cu Sonia, o mie de alte lucruri se adunaseră la Century House şi ar fi preferat să se întoarcă cu maşina la Londra împreună cu Sarah, eventual să se oprească la una dintre crîşmele ţărăneşti de pe marginea drumului.

De data aceasta, Sarah luase trenul din Taunton şi Nairn călătorise cu maşina pe M5 pînă la Bristol şi apoi spre est de-a lungul lui M4 pînă la Swindon, de unde o luă pe drumurile secundare pînă la Oxford. La şase şi jumătate parcase deja la colegiu şi un portar îl îndrumă spre camera de oaspeţi care dădea într-o curte rectangulară înconjurată de o galerie medievală. Cînd deschise fereastra de jos,

răzbătură zgomotele unor voci tinereşti. Printre ramurile copacilor, reuşi să vadă un grup de studenţi care făceau repetiţie pentru o piesă de teatru pe gazonul care arăta ca o masă de biliard. Studenţia lui, la Universitatea din Glasgow, fusese total diferită de ceea ce vedea acum.

Înainte de cină, gazda sa îl invită la un sherry în fumoar, după care, cei douăzeci şi ceva de oameni invitaţi la cină îşi puseră costumele negre şi se răspîndiră în sală. Masa înaltă se sprijinea la un capăt pe un podium, sub marile ferestre gotice. Nairn fusese aşezat în dreapta Master-lui, deşi el îşi dorea mai degrabă să se fi aflat în mijlocul sălii, care era plină de tineri, bărbaţi şi femei care arătau considerabil mai interesanţi. La masa alăturată era o fată frumoasă cu părul lung şi drept, ce amintea de Sarah.

Masa fu servită rapid şi, după patruzeci şi cinci de minute toţi se ridicară brusc, cineva îngînă o rugăciune în latină, şi cei de la masa înaltă se retraseră. Nu se întoarseră în fumoar, ci traversară galeria pentru a intra într-o încăpere comună unde o altă masă lungă fusese aşezată, acolo urmînd să se servească desertul. Aici se aşezară pentru o a doua cină care consta în fructe, nuci şi brînzeturi. Mai devreme, fusese servit claret; acum, pe masă se aflau porto şi marsala.

Nairn discutase deja despre aproape toate problemele cu cel care era Senior Tutor, chiar înainte de cină, aşa că acum îşi permise să se relaxeze şi să discute amical cu cei din jurul lui.

– Nu îmi amintesc exact unde aţi lucrat la Whitehall, Sir David, se interesă un domn mai în vîrstă, cu un puternic accent unguresc.

– Ministerul de Externe, zîmbi Nairn, sorbind din paharul de porto.

Spectacolul acesta întotdeauna reuşea să-l surprindă – ar fi putut supravieţui o săptămînă cu ceea ce mînca la o astfel de cină oferită de colegiu. Fără îndoială şi acest loc era atins de recesiune, *ca de altfel* toată ţara, dar acest lucru era pus în umbră de încrederea celor cinci sute de ani de istorie şi a celor treizeci de milioane de lire din conturi. De douăzeci de ani, Nairn sporise în mod intenţionat numărul celor recrutaţi din clasa de mijloc, din clasa muncitoare, din rîndul celor fără experienţa Oxbridge-ului; dar încă rămăsese o grămadă de materie cenuşie concentrată în acest oraş şi vizitele lui aici se dovedeau a fi neobişnuit de productive. La fel se dovedeau a fi şi vizitele lui la Leeds, dar cinele oferite acolo nu erau la fel de bune.

După un timp, gazda lui Nairn reuşi să îl scoată de acolo şi porniră să se plimbe împreună pe malul rîului. Profesorul trecu în revistă tinerii, bărbaţi şi femei, pe care îi remarcase şi Nairn fu de acord cu el, că ar trebui să îi încurajeze pentru a urma o carieră diplomatică. Abia după ce reuşeau să treacă de testele selective concepute pentru primirea în diplomaţie urmau să fie recrutaţi.

– Drăguţ din partea ta că ţi-ai mai găsit timp să ne faci o vizită, David. Eşti destul de ocupat acum, nu?

Aroma fumului ce ieşea din pipa lui Nairn plutea în întunericul ce-i înconjura.

– Problemele obişnuite, mormăi el. Nimic care să merite o atenţie deosebită.

A doua zi dimineață, îl trezi un telefon din cabina portarului, imediat după ora șapte.

– Aveți o vizită, Sir David. Un tip pe motocicletă. Spune că vine din partea Serviciului dumneavoastră.

– Cum arată?

– Tare amărît.

– Da – e unul dintre ai mei –, trimite-l aici.

Nairn își îmbrăcă halatul și îl primi pe mesagerul motociclist în capătul scărilor înguste ce urcau din galerie. Bărbatul așteptase în camera de zi cît timp Nairn se retrăsese în dormitor pentru a deschide mapa; pielea cafenie era pătată și uzată și era inscripționată EIIR, cu negru, deasupra încuietorii masive. Conținea decriptarea unei telegrame de la Berlin. Noaptea trecută, citi el, Sonia își părăsise apartamentul într-o mașină ce părea militară și fusese condusă pînă la o locație din afara orașului, în pădure, într-o clădire care aparținea autorităților publice. Nu se întorsese pînă acum și se presupunea că fusese transportată la o altă locație. La naiba! Toate operațiunile trebuia înghețate pînă la reapariția ei. *Dacă* ea ar mai fi reapărut.

După un mic dejun frugal, își aruncă geanta pe bancheta din spate a mașinii și se strecură prin mulțimea de biciclete ce împînzea străzile din Oxford. Era o zi însorită și, avînd în vedere și că operațiunea „Sonia" era pentru moment oprită, nu prea avea chef să se întoarcă direct la Londra. Un impuls de moment îl făcu să-și îndrepte mașina spre nord în loc să o ia spre sud, spre autostradă, și ieși din oraș pe Woodstock Road. La puțin timp, trecu de porțile palatului Blenheim și în aproximativ o jumătate de oră lăsă în urmă și micul orășel

de piatră Chipping Norton. Derivația pentru Great Rollright se afla la trei kilometri mai în față, pe partea dreaptă.

Era o așezare micuță, izolată într-o depresiune, și, în ciuda apropierii de Oxford, locul părea rupt de lume. În urmă cu cincisprezece ani, la prima lui vizită aici, își dăduse seama din prima clipă de ce Sonia alesese acest orășel. Casa se afla aproape de centrul așezării, o clădire din piatră, cu un acoperiș din piatră, cu zugrăveala scorojită. Parcă mașina și intră în grădina din spatele casei, făcînd pietrișul aleei să scrîșnească sub pașii lui. Ușa bucătăriei era deschisă și el ciocăni ușor în toc.

N-o cunoștea pe femeie. Avea o față deschisă, caldă și era înconjurată de opt copii. Pe fețele unora dintre ei se putea observa că frica sau foamea nu le erau străine.

– Salut, zîmbi ea. Sînteți de la primărie?

– Nu, nu sînt de la primărie.

– Oh, credeam că ați venit din cauza stricăciunilor făcute de adolescentul acela piroman pe care mi l-au trimis – aproape că a ars toată casa, știți. Vorbea repede, fără mînie, și nu trecu mult înainte ca Nairn să intre, să accepte o ceașcă de ceai și să se așeze la masa din bucătărie.

– Dumneata trebuie să fii asistent maternal.

– Da, ce repede ați ghicit. Zîmbetul ei avea ceva apropiat de puritatea dumnezeiască. Doi dintre copii începură să se încalțe și să se îmbrace, ca și cînd ar fi urmat să plece undeva.

– Autobuzul școlii urmează să sosească în curînd.

Nairn aruncă o privire prin bucătărie. Nu se schimbase prea mult în cincisprezece ani, probabil că era așa cum o lăsase Sonia. Încăperea avea podeaua pietruită, tavanul jos și în vatră se zăreau pirostriile înnegrite. Tîmplăria era vopsită

într-un roşu tern, culoare care îi dădea un aspect războinic.

– Stai de mult aici?

– Cam de şase ani.

El dădu din cap.

– Am mai fost pe aici, dar asta se întîmpla acum cincisprezece ani.

În sfîrşit, ea manifestă o scînteie de curiozitate.

– Căutaţi ceva?

– Nu caut ceva anume, dar sînt interesat să aflu amănunte despre o familie care a locuit aici în timpul războiului.

– Cred că vă referiţi la familia Beurton. Tonul vocii ei rămase unul obişnuit în timp ce cu o mînă încerca să-l pieptene pe unul dintre copii şi cu cealaltă întindea gem pe pîine, dar el îşi dădu seama că nu era primul vizitator neaşteptat pe care îl primea în casă. Ea nu era un fel de spion sau cam aşa ceva?

– Probabil.

– Asta se întîmpla cu mult timp înainte ca eu să fi cumpărat casa asta, bineînţeles, dar mie mi s-a părut o femeie destul de drăguţă.

– Da? Cum ţi-ai dat seama?

– Oh, copiii ei au stat de mai multe ori aici. Veneau de la Berlin.

– Serios? Nairn nu putu să-şi ascundă uimirea. Înseamnă că mai ţii legătura cu ea, nu?

– Dumnezeule, nu, domnule dragă. Fiul ei cel mic mi-a bătut pe neaşteptate la uşă acum cinci ani. Fără să mă anunţe în nici un fel dinainte. Spunea că părăsise locurile astea cînd avea şase ani şi că asta era prima vizită pe care o făcea aici de cînd se mutase în Germania de Est. I se aprobase plecarea

pentru a participa la un fel de întîlnire științifică în Londra și se hotărîse să dea o fugă pînă aici să-și viziteze vechea casă părintească. Atunci cînd a deschis ușa, avea ochii plini de lacrimi, atît de mult însemnase pentru el.

– Cum îl chema? Ce vîrstă avea?

– Avea puțin peste treizeci de ani și se recomandase Peter Werner.

– A stat mult?

– Nu, dar sora lui a stat o perioadă. A venit un an mai tîrziu, de asemenea fără să anunțe în prealabil, și a stat o săptămînă. A dormit în vechea ei cameră. O persoană deosebit de drăguță. Spunea că are aproape cincizeci de ani și un nepot, dar nu arăta deloc de vîrsta aceea.

Nairn nu se mai chinui să-i explice de ce venise, care era scopul vizitei lui, dar era sigur de totala ei sinceritate, de faptul că nu-i acundea nimic. Nu avea nici un gînd ascuns. Întrega ei viață se învîrtea în jurul copiilor adoptivi, care îi ocupau fiecare minut din fiecare zi istovitoare.

– Și fiica ei venea pentru prima dată aici, de cînd plecaseră după război?

– Oh, da, sînt sigură. Cred că i-a fost foarte greu să obțină toate aprobările, mai ales că era vorba de un fel de vacanță.

– A venit singură?

– Cred că da, era singură cînd a ajuns aici. A stat cu noi – nu i-am pus prea multe întrebări.

– Și celălalt fiu?

– A fost aici cam acum un an. Abia dacă l-am văzut. L-am găsit într-o zi în fața casei, într-o mașină, și am stat puțin de vorbă. Mi-a spus că urma un curs la Institutul Shakespeare în Stratsford, probabil că e actor.

– Cum s-a recomandat?

– Michael şi nu mai ştiu cum... Nu-mi amintesc.

– Friedmann?

– Da, Michael Friedmann. Femeia cu faţă angelică se încruntă uşor. Nu sînteţi de la poliţie sau ceva de genul ăsta, nu?

– Nu, nu sînt de la poliţie. Doar că mă interesează familia aceasta. În minte îi apărură o grămadă de scuze, false motive, dar nu se folosi de nici unul dintre ele. Nu voia să o mintă.

– Sînt toţi nişte oameni minunaţi, foarte de treabă. Îi trimise în curte, la joacă, pe copiii care rămăseseră acasă. Dar nu au vorbit deloc despre părinţii lor – cred că trebuie să fi murit de mult.

– Ai mai povestit cuiva despre vizita lor?

– Dacă am mai povestit cuiva? Nu, de ce s-o fi făcut? Cel mai tînăr dintre băieţi a venit în vizită înainte ca prin oraş să se răspîndească zvonurile despre mama lor, şi după aceea am considerat că nu este treaba mea. Mai doriţi ceai? Turnă ceea ce mai rămăsese în ceainicul imens în ceaşca ei. Oh, Doamne, ar trebui să mai fac un rînd.

– Mulţumesc, dar nu mai e nevoie. Spune-mi, cum arătau cei trei copii?

– Chipeşă familie. Fata, Nina, era zveltă şi frumoasă. Michael era bruneţel, şi îndesat, iar celălalt băiat era mai slab dar, de asemenea, brunet.

– Am la mine nişte fotografii, între care cred că ar putea fi şi cea a unuia dintre băieţi.

– Ce interesant! Mi-ar face plăcere să le văd şi eu.

Nairn scoase un plic din buzunarul interior al hainei şi

începu să mute farfuriile care încă mai păstrau urmele micului dejun pentru a face loc fotografiilor.

– Crezi că ai putea să-mi spui şi mie care este?

Ea aruncă o privire asupra pozelor şi se ridică în picioare.

– Cred că trebuie să-mi pun ochelarii.

Ceva mai tîrziu, în dimineaţa aceea, un Vauxhall verde opri în faţa cabanei de lîngă Milton Keynes. De după perdelele ferestrei din camera din faţă, Richard Fell îl privea cu răutate; era un bărbat înalt, cu obrajii căzuţi, arătînd mai bătrîn decît ar fi trebuit să fie unul trecut de şaptezeci de ani. Ştia că nu avea nici un rost să ignore soneria, chiar dacă era singur acasă. Dacă nu le răspundea, ar fi revenit a doua zi, şi a treia zi, şi a patra zi. Nu putea să evite întîlnirea cu ei.

Fell deschise uşa din faţă şi aproape că nu-l băgă în seamă pe omul ce aştepta afară. Acesta purta aceeaşi cravată de cavalerie şi acelaşi costum, cu vestă.

– Bună dimineaţa, Richard, spuse el zîmbind. Pot să intru?

– Dacă trebuie... la dracu'. Nu am nimic să vă spun – cred că aţi înţeles măcar atît după douăzeci de ani de hărţuială.

– Speranţa mă ţine în viaţă, Richard. Hai să mai trecem o dată în revistă anumite aspecte – poate apare ceva nou dacă te străduieşti cu adevărat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule! Mi-au distrus viaţa. Acum vor să-mi distrugă şi sănătatea mintală?

24

Berlin

Parcul Friedrich Engels era situat în Köpernick, o zonă verde, împădurită şi presărată cu lacuri, aflată la zece kilometri sud-est de centrul oraşului. Apartamentul Soniei nu era departe, dar Peter avu grijă să evite zona aceea. Îşi lăsă maşina la intrarea în parc şi merse pe jos pînă la chioşcul unde se vindeau cîrnaţi. Potecile ce şerpuiau pe sub copaci erau pustii, doar din cînd în cînd zărindu-se cîte o pereche de îndrăgostiţi mergînd mînă în mînă în lumina asfinţitului, în căutarea unui loc mai retras, departe de apartamentele lor supraaglomerate.

Chioşcul situat pe malul lacului era închis şi fără prea mare dificultate reuşi să găsească locul unde treptele aveau o crăpătură micuţă. Se aşeză pe betonul rece şi, prefăcîndu-se că studiază concentrat întinderea întunecată de apă din faţa lui, întinse mîna după hîrtiile ascunse acolo. Era un teanc destul de mare de hîrtii, băgate într-un plic lunguieţ. Introduse plicul în buzunarul interior al hainei şi se întoarse grăbit la maşină.

Sonia se reîntorsese, aşa că Sarah plecase în sfîrşit înapoi spre Berlin. Devenise din nou Ingrid Ruckenbauer şi se

înregistrase cu acest nume la hotelul modern de lîngă aeroportul Heatrow, unde își petrecuse și noaptea. La ora unsprezece, neputînd să doarmă, coborîse la barul hotelului, împodobit cu palmieri și arbuști exotici, și care avea în centru o piscină. Își comandase un Campari cu apă minerală.

Sarah stătea singură pe scaunul de plastic alb, întrebîndu-se de ce se simțea atît de atrasă de un bărbat care avea de două ori vîrsta ei. Adevărul era că și cei de vîrsta ei erau suficient de buni pentru o noapte sau două și putea să-i prindă în mrejele sale profitînd și de anumite practici sexuale, pe care la început le considerase oarecum șocante; dar, oricît de mult ar fi încercat, întotdeauna avea senzația că e prea matură pentru ei. Acest lucru se datora în parte și faptului ca ea avea aproape un metru optzeci înălțime și, în general, ei erau mai scunzi. Însă hotărîtoare era experiența acumulată în cei doi ani petrecuți în Serviciu. Cunoștințele ei aprofundate despre natura umană și despre politică, în general, o situau pe o poziție total diferită de cea a fetelor obișnuite de douăzeci și trei de ani, oricît de mult și-ar fi dorit contrariul. Tineri agenți imobiliari, întîlniți pe la petreceri, credeau că e cel mult o secretară prostuță, gata să se culce cu primul venit. În schimb, David era cu totul diferit de aceștia, era o persoană a cărui companie îi făcea plăcere, se simțea stimulată de prezența lui. Era puternic, cultivat și, în prezența ei, avea vitalitatea unui bărbat de patruzeci de ani. Se purta cu ea într-un fel care o făcea să se simtă femeie atît din punct de vedere fizic, cît și mental. Reușise să scoată la iveală tot ce era mai bun în ea.

Zîmbi ușor și ridică din umeri. Știa că se purta ridicol, dar fusese împreună cu el pînă acum trei ore într-o casă

conspirativă din Richmond, trecuseră împreună în revistă toate detaliile planului înainte ca ea să plece spre Berlin. La sfîrşit, el îi mai povestise despre investigarea lui Carteret şi ea îşi dorise să-l fi cunoscut atunci, acum douăzeci de ani, pentru că era evident că toată istoria asta îl afecta într-un mod pe care ea îşi dorea să-l înţeleagă mai bine.

– I-am cerut lui Black să mă scoată din comisia aceea blestemată după ce Fell s-a pensionat, dar m-a refuzat. Am luat chiar în considerare şi varianta demisiei, dar nu prea ştiam să fac altceva pentru a-mi cîştiga existenţa. Erau amîndoi împreună într-o cameră din care se vedea întregul Richmond Green, şi care avea ferestrele acoperite de draperii maro ce îi fereau de agitaţia străzii, unde oamenii care mergeau la teatru îşi parcau maşinile.

– De ce erai aşa pornit împotriva comisiei?

– Era o nebunie totală. După demisia lui Fell, am continuat să ne întîlnim şi să studiem probele. Stăteam în jurul unei mese într-un birou din Curzon Street, încercînd să punem cap la cap probele care să dovedească faptul că acest Carteret era spion, în timp ce el aştepta raportul nostru. A continuat să fie director general timp de încă doi ani, pînă la finele lui 1965. Era o situaţie foarte bizară. În cele din urmă, Carteret şi-a dat demisia şi s-a retras la Somerset şi Roxburgh Smith i-a luat locul ca director general. Acest lucru a înlesnit continuarea anchetei – cel puţin suspectul principal ieşise din sistem –, dar nu mai aveam aceeaşi convingere ca la început. Uneori, încercam impresia că era la fel de nevinovat ca şi Fell, şi toată situaţia căpăta un iz de paranoia. În cazul acesta, ce voiam noi să dovedim acuzîndu-i, distrugîndu-le ultimii ani din viaţă, după ce atîta vreme îşi arătaseră

loialitatea față de Serviciu? Alteori, eram sigur de vinovăția lui. În acest caz, cît de profundă ar fi trebuit să fie loialitatea lui față de ideologia marxistă, pentru a putea să îndure o viață întreagă presiunea pericolului și a trădării? Cum naiba putusem să-i permitem să ajungă în vîrful organizației care ar fi trebuit să ne asigure securitatea? Aveam prea multe întrebări cărora nu le puteam găsi răspuns. Îmi doream să mă întorc la acțiunile tradiționale de spionaj în Viena sau în Rio, sau în Singapore, înainte ca toată această mizerie să mă scoată complet din circuit. Și nu ajungeam odată la o blestemată de concluzie! Era clar că în MI5 exista un agent sovietic infiltrat – prea mulți trădători spuseseră aceeași poveste, pentru a exista vreo îndoială asupra acestui fapt. Dar puteam fi siguri că era vorba de Carteret? Era o situație tare încurcată.

– Și care-i treaba cu Sonia? întrebă Sarah.

Nairn clătină din cap.

– Nu auzise încă nimeni de Sonia atunci, astfel încît omul de legătură al lui Carteret la Shanghai nu părea atît de important cum este acum. Dar existau o grămadă de alte lucruri care puteau fi folosite împotriva lui. Trăsese o mulțime de sfori pentru a obstrucționa investigațiile cu privire la anumiți agenți suspectați de a fi trădători – dintre care mulți se dovediseră a fi pînă la urmă vinovați. Coordonase investigațiile împotriva lui Fell și, după aceea, împiedicase un interogatoriu final ce ar fi putut să-l absolve pe acesta de orice bănuială, reușind, astfel, să mențină bănuielile care planau asupra lui și să se scoată pe el din cercul suspecților. Toți acești nouă ani în care el fusese la conducerea Serviciului puteau fi considerați ca un lanț de dezastre; ori era de o

incompetență crasă, ori lucra genial în slujba unui serviciu străin... Și dacă era de o incompetență crasă, cum dracu' ajunsese să fie șeful Serviciului? Au mai ieșit la iveală și alte mărunțișuri. Avea obiceiul să rămînă la birou peste program, pînă pe la opt, și apoi să meargă pe jos acasă, traversînd Hyde Park, nefolosindu-se de mașina cu șofer ce îi era pusă la dispoziție de către Serviciu. Rămasul peste program la birou este modalitatea standard utilizată pentru copierea în secret a unor documente, parcurile sînt locurile cel mai des folosite pentru întîlniri secrete sau pentru a lăsa și a ridica diverse mesaje sau pachete, dar poate că avea un stil de lucru ce necesita mai multă vreme pentru a termina tot ce avea de făcut și poate că îi plăcea să meargă pe jos pentru a se relaxa.

– Cam neconcludente dovezile astea.

– Da, fiecare în parte poate fi considerată neconcludentă, dar, vezi tu, întregul e făcut din o mulțime de astfel de mici părți. Poate privite toate împreună... ? Nairn zîmbi și ea își dori să poată citi mesajul ce răzbătea din ochii aceia blînzi, dar în același timp pătrunzători. Acum, după douăzeci de ani, toată chestia asta nu pare deloc prea trasă de păr, și mi-ar plăcea să aflu răspunsul. Problema nu e chiar atît de gravă pe cît o consideră Jim Simon, dar a cauzat atît de multe neajunsuri, încît trebuie să-i dăm de capăt. Dacă într-adevăr Carteret a fost spion, nu-mi vine să cred că nu a făcut aranjamentele necesare pentru a-și asigura un succesor... Asta este ceea ce contează acum, trebuie să știm, așa că, te rog, Sarah, fă tot ce-ți stă în putință la Berlin.

PARTEA A PATRA

A TREIA TRĂDARE

25

Berlin

Sarah ateriză la Tegel cu cursa BA780, cu puțin înainte de ora unu, și luă un taxi pînă la hotelul unde-și rezervase prin telefon o cameră. Hotelul se afla în districtul Tiergarten, nu departe de Poarta Brandenburg, și se înregistră sub numele pe care îl purta în pașaportul austriac. În acest oraș al spionilor avea mare grijă să-și păstreze anonimatul. Nu trebuia să ia legătura în nici un fel cu biroul SIS din apropierea stadionului olimpic al lui Hitler, deși aceștia urmau să-i asigure toată protecția necesară și s-o contacteze în cazul în care Nairn i-ar fi schimbat instrucțiunile. Urma să se comporte ca un turist oarecare, să se întîlnească cu Magda, cînd acesta avea să sosească din Est în după-amiaza aceea, să-l pună la curent cu planul și să se întoarcă la Londra în douăzeci și patru de ore.

Camera de hotel era mică, dar prevăzută cu o baie, televizor color, fierbător electric și existau chiar și pliculețe de cafea. Sarah despachetă lucrurile și se îmbrăcă cu o fustă

albastru închis şi cu un pulover alb, pentru că era totuşi toamnă şi cu cîteva grade mai puţin decît la Londra. Coborî cu liftul micuţ şi se instală într-o cafenea nu departe de hotel, unde comandă o cafea mare şi o felie de tort cu nuci şi cireşe. Mînca şi bea prea mult, dar viaţa solitară a falsei Ingrid trebuia umplută într-un fel. Notiţele cifrate pe care le făcuse la Edge se aflau în poşetă şi începu să le citească încet. Magda avea o misiune foarte grea în seara aceea, aproape imposibilă, şi voia să-i acorde tot ajutorul de care era în stare.

Nairn îşi petrecu prima parte a după-amiezei la centrul de comunicaţii al Marinei în Northwood, uitîndu-se peste hărţi împreună cu un contraamiral îmbrăcat în civil. Litoralul Germaniei de Est la Marea Baltică începea la Stralsund, unde un canal îngust separa Insula Rugen de continent. Submarinul stătea la mică adîncime spre est.

– E în siguranţă acolo? Precis nu poate fi detectat? întrebă Nairn. Ştiu că radarele lor nu-l pot detecta, dar şalupele de patrulare?

– Perfect în siguranţă, spuse contraamiralul privind pe deasupra ochelarilor săi cu ramă aurită. Există submarine care stau pe fundul mării în apropierea ţărmurilor în toate zonele fierbinţi de pe glob, inclusiv submarine nucleare, ale noastre şi ale încă altor trei ţări. Dacă Paza de Coastă captează pe radar semnale care să indice vreun submarin, probabil că se gîndesc că e vorba de unul rusesc. Le-ar lua mai mult de jumătate de zi pentru a verifica şi pînă mîine dimineaţă oricum vor fi plecat deja.

– Ar putea fi nevoie să mai rămînă în locaţia respectivă pentru încă douăzeci şi patru de ore.

– Nici în situația asta nu sînt prea îngrijorat, dar cred că ar fi mai bine dacă am rezolva totul în noaptea aceasta.

Nairn făcu drumul pînă la Londra într-un Daimler aparținînd Marinei, de-a lungul lui A40, trecînd pe lîngă White City și pe lîngă Paddington. Ajunse la Century House la ora cinci.

Apartamentul lui Peter se afla în apropiere de Karlshorst. Neamțul cu început de chelie își petrecu după-amiaza uitîndu-se la televizor și fumînd țigară de la țigară. Totul urma să se termine în mai puțin de douăzeci și patru de ore și deja se simțea ușurat. Ultima lună fusese mai încordată decît se așteptase. Din cînd în cînd, mergea pînă la fereastră și arunca o privire prin perdelele ce-o acopereau. O mașină, întotdeauna alta, se afla parcată în stradă și el era sigur că putea fi vorba de un supraveghetor, cel mai probabil de la ambasada Marii Britanii. Urmau să-l vadă cum pleacă cu mașina, o oră sau două mai tîrziu, dar nu conta. Nu aștepta telefonul pe care blestemații de englezi promiseseră că-l vor da. Lucrurile s-ar fi complicat, dacă supraveghetorii aveau să-l urmărească, dar nu credea că avea să se întîmple asta. Acest *Dummkopf* îl va aștepta pe Peter să se întoarcă, pentru că Peter nu trebuia să plece încă. Ei bine, avea să-l aștepte al dracului de mult.

La ora cinci, ieși din apartament și coborî cu liftul pînă la garajul de la subsol. Puse valiza în portbagajul Mercedes-ului. Ieși cu mașina din garaj și la capătul clădirii făcu la dreapta. Supraveghetorul avea un Fiat micuț. Nu-și manifestă în nici un fel intenția de a-l urmări. Se grăbi spre sud, trecu de iahturile de pe Lacul Muggel îndreptîndu-se spre

autostrada care înconjura oraşul. Găsi un post care difuza muzică clasică la radioul maşinii. Un tenor şi un bas cîntau un duet din „Căutătorii de perle“ al lui Bizet şi el li se alătură, uşurat parcă dintr-o dată că tot chinul lui avea să se sfîrşească în curînd.

Cu aproape doi kilometri înainte de intrarea pe autostradă,îşi dădu seama că este urmărit. O Volgă neagră, înăuntrul căreia se aflau patru bărbaţi, păstra o distanţă constantă faţă de maşina lui. Cînd el spori viteza, accelerară şi ei, apoi frînară cînd el încetini la un colţ. Blestemaţi să fie englezoii ăştia idioţi! Se simţi aproape uşurat cînd văzu bariera. Pînă la urmă, era cetăţean al RDG, conducea legal maşina în ţara lui, pe cînd ei, cu puţin noroc, aveau să fie opriţi să iasă din oraş.

O barieră metalică era aşezată de-a curmezişul străzii şi două maşinii de poliţie erau parcate pe margine. Patru poliţişti înarmaţi cu pistoale automate stăteau lîngă ele. Un al cincilea tocmai îndruma un camion către capătul barierei şi se întoarse să oprească Mercedes-ul cu o mişcare a bastonului. Drumul era străjuit de pini şi el obsevă o dubă cenuşie parcată la umbra lor.

Poliţistul se apropie, în timp ce el cobora geamul maşinii.

– Actele, vă rog.

Actele false se aflau ascunse sub bancheta din spate. I le arătă poliţistului pe cele reale. Acesta se uită la fotografie şi la nume şi le făcu semn celorlalţi, care înconjuraseră maşina. Volga neagră opri în spate şi cei patru bărbaţi în costume coborîră cu pistoalele în mîini. Brusc, i se făcu frică.

– Coboară din maşină! şuieră poliţistul.

– De ce? N-am făcut nimic! Am nişte treburi foarte importante de rezolvat, afaceri oficiale şi nu aveţi nici un drept să mă opriţi!

Portiera fu deschisă cu putere şi doi poliţişti se aplecară înăuntru. Peter fu prins de braţe şi tras afară din maşină. Levierul frînei de mînă îi sfîşie pantalonii şi i se înfipse în picior, rănindu-l. Se zbătu, dar erau mult prea puternici pentru el.

– Lăsaţi-mă! strigă el. Nu ştiţi cine sînt! O să aveţi necazuri pentru chestia asta, v-o promit!

Unul dintre poliţişti îl lovi în vintre şi el se încovoie gemînd. Şoseta lui dreaptă mustea de sînge.

– Ştim cine eşti, şuieră unul dintre cei îmbrăcaţi în costum. Şi avem ordin să te arestăm.

– Dar e ridicol! Nu apucă să mai spună nimic, pentru că fu din nou lovit în vintre. Simţi că era lovit din toate direcţiile cu bocancii. Urlă de durere în timp ce ei îl apucară de picioare şi-l tîrîră spre duba gri, julindu-i pielea de pe mîini şi de pe un obraz. Îl aruncară în spatele dubei. Înainte ca ei să trîntească uşa, îl văzu pe unul dintre poliţişti în timp ce îndepărta deja bariera de metal şi dirija traficul. Un altul tăia bancheta din spate a Mercedes-ului cu un cuţit. Pe el îl aşteptaseră.

26

Londra – 1970

Se întîlniră la ora nouă dimineaţa pe South Audley Street, la numărul 41: Nairn, Simon, Kirk, Knight. Doar Knight stătea în faţa lui Carteret, la masă, timp în care ceilalţi ascultau din camera de deasupra. Urma să fie înregistrat fiecare cuvînt – asta, desigur, dacă şi Carteret urma să vorbească.

Le luase destul timp pînă îl convinseseră pe Roxburgh Smith, noul director general, că interogarea lui Carteret era necesară. La început, se împotrivise, considerînd că era grotesc ca tocmai pe omul care-l recomandase ca succesor să-l recheme deşi era pensionat şi să-l trateze „ca pe un infractor". Pînă la urmă, fusese de acord, dar insistase ca totul să se desfăşoare cît mai civilizat cu putinţă. Comisia dorise ca şi Carteret să fie ridicat de acasă fară vreo înştiinţare prealabilă şi să fie dus direct la interogatoriu. În loc să se întîmple aşa, lui Carteret i se permise să aleagă el momentul şi acum îşi bea cafeaua cu Roxburgh Simth în biroul acestuia, discutînd în linişte.

Nairn stătea în faţa ferestrei aşteptînd ca silueta adusă de spate, atît de familiară lui, să apară de după colţ şi se

gîndea că, dacă şi Carteret era controlat de sovietici, aceştia avuseseră destul timp la dispoziţie pentru a-i spune ce şi cum să facă. Şi în cazul în care Carteret se panicase şi riscase un contact neprevăzut cu superiorul său, contact ce i-ar fi dovedit vinovăţia, ei nu aflaseră nimic despre un astfel de contact, pentru simplul motiv că nu fusese pus sub urmărire, şi nici măcar convorbirile sale telefonice. Carteret ajunse cu o jumătate de oră mai tîrziu, mergînd încet dinspre Curzon Street. Fără poliţie, fără gărzi, nu exista pericolul să fie omorît ca Penkovsky, chiar dacă ar fi mărturisit că trădase timp de treizeci de ani. Alan Knight îi deschise uşa şi-l pofti înăuntru, în camera înţesată de microfoane ascunse.

Deasupra, ceilalţi trei din echipă stăteau în jurul unei mese pe care se aflau casetofoanele ce înregistrau conversaţia, fiecare dintre ei purtînd o pereche de căşti demodate. Auziră cum Carteret şi Knight se aşază. Se auzi scăpăratul unui chibrit şi cei trei se încordară pregătindu-se să fie martori ai interogatoriului fostului lor director general.

– Bună dimineaţa, Jack. Cred că noul director general ţi-a explicat că există unele acuzaţii – acuzaţii împotriva ta – pe care am vrea să le clarificăm.

– Ştiu de ce m-aţi chemat aici, Alan. N-am făcut nimic pentru care ar trebui să-mi cer scuze, dar nu mă deranjează să-ţi răspund la cîteva întrebări pentru a te ajuta, atîta vreme cît nu durează prea mult. Răceala lui era terifiantă.

Nairn îşi notă ceva, în timp ce Knight începu să-i pună lui Carteret cîteva întrebări simple despre viaţa lui din tinereţe. Ajunseră în cele din urmă şi la perioada petrecută în Shanghai şi Knight întrebă de ce Carteret a părăsit

Oxfordul, fără a-şi lua diploma, pentru a pleca în China.

– Pentru a scăpa de Biserică şi de familia mea.

Urmă un moment de linişte.

– Cam departe ţi-ai ales să pleci, comentă Knight sec. Carteret nu răspunse. Ai cunoscut-o pe Agnes Smedley în Shanghai?

Întrebarea venise brusc.

– Oh, da, era o comunistă americancă. Foarte sociabilă, dădea întotdeauna petreceri pentru protipendada internaţională – foarte greu ar fi fost să nu ajungi s-o cunoşti.

– Şi pe Richard Sorge?

– Cred că l-am întîlnit şi pe el – oricum, era un jurnalist bine cunoscut, şi de asemenea agent sovietic –, dar nu-mi amintesc nimic concret. Bineînţeles, atunci nu ştiam că e spion.

– Ai mai cunoscut şi alţi comunişti în Shanghai?

– Bănuiesc, dar nu pot să-mi amintesc numele lor.

– Condiţiile în care trăiau cei săraci în China erau destul de mizere în anii '30 şi naţionaliştii lui Chiang erau doar nişte bandiţi. Comunismul părea singura soluţie pentru foarte mulţi, nu-i aşa?

– Oare? Lucram pentru British American Tobacco în vremea aceea, nu dădeam prea multă importanţă chestiilor ăstora.

– Dar înainte de asta ai fost ziarist, cred că te gîndeai şi la asemenea lucruri, nu?

– Nu, nu neapărat.

– Vrei să spui, Jack, că tu, un om inteligent, te aflai acolo în momentul în care a început revoluţia comunistă chineză şi nici măcar n-ai observat ce se întîmpla?

– Mao n-a venit la putere decît prin 1949, știi și tu, și asta se întîmpla optsprezece ani mai tîrziu. În Shanghai, ne temeam mai degrabă de japonezi.

– Cine te-a recrutat în partidul comunist?

– Nimeni. N-am fost niciodată comunist. Aproape toată viața am luptat împotriva comuniștilor.

– Ai fost la Moscova cu transsiberianul în perioada în care ai stat în China?

– Și în Anglia am ajuns la fel în 1936, cînd am rămas definitiv aici.

– De ce?

– Eram bolnav de tuberculoză și ăsta era cel mai rapid mod de a călători.

Întrebările au continuat, acoperindu-se perioada în care Carteret nu reușise să intre în MI6, hotărîrea lui de a se alătura MI 5-ului și apoi anii ce au urmat.

– Un agent sovietic infiltrat în MI5, cu numele de cod Alec, l-a acoperit pe Klaus Fuchs cînd acesta a divulgat programul atomic de înarmare, tună Knight. Ești de acord cu această interpretare a evenimentelor petrecute între 1941 și 1950?

– Da, cred că sînt de acord.

– Ești de acord și că această trădare a pus Rusia în situația de a avea arme nucleare începînd din 1949 și, din acel moment, echilibrul terorii a dominat politica mondială?

– E un fel melodramatic de a descrie situația, dar admit că ai putea spune și așa. Carteret avea un fel sec de a vorbi, fără inflexiuni, și nu dădea semne că ar fi pus în încurcătură.

– Și atunci, pentru numele lui Dumnezeu, cine era acest Alec?

– În timpul cît am fost şeful Serviciului, am iniţiat o anchetă îndreptată împotriva lui Richard Fell.

– Vrei să spui că Fell era trădătorul?

– N-a fost niciodată dovedit.

– Dar tu asta crezi?

– Da.

– Eşti ferm convins?

– E posibil ca agentul să fi fost cineva mai în vîrstă care ar fi putut fi în Serviciu în timpul războiului, şi acum să se fi retras sau să fi murit, dar eu pariez pe Fell.

– Embling a fost destul de activ în ceea ce priveşte investigaţia împotriva lui Fell. De ce l-ai transferat la SIS?

– Aveam senzaţia că ia naştere un Gestapo care ar fi distrus Serviciul, scoţîndu-i în evidenţă fiecare slăbiciune, şi el era conducătorul întregii operaţiuni.

– Dar *au existat* o mulţime de slăbiciuni, Jack. Lista lucrurilor care au mers prost e nesfîrşită. Agenţii inamici păreau întotdeauna avertizaţi înainte să li se întîmple ceva, în mod special Philby. Şi de ce în tot acest timp nu au existat agenţi sovietici care să se refugieze la Londra, ci doar în America sau în restul Commonwealth-ului?

– N-am nici cea mai mică idee.

– Unii spun că asta s-a întîmplat din cauză că ei ştiau că în serviciul nostru este infiltrat un agent sovietic care i-ar fi trădat imediat Moscovei!

– Da, am auzit şi eu teoria asta.

La sfîrşitul zilei, Carteret luă un taxi pînă la Paddington, ca să prindă trenul spre Somerset. Simon şi Nairn merseră într-o cîrciumă ce se numea Chesterfield, din Shepherd Market.

– Ce părere ai, Jim?

Nairn aruncă o privire halbei din fața lui și trase din pipă.

– Așa nu o să reușim să dovedim nimic niciodată. Carteret știe că tot ce are de făcut e să nege totul și să continue să vorbească pentru a afla cît de multe dovezi avem împotriva lui. Nu putem să-l punem sub supraveghere, să-i ascultăm telefonul sau să-i interceptăm corespondența, pentru că Roxburgh nu se va duce la minister să ceară aprobare. Se teme să spună că și Carteret ar putea fi spion. Chiar dacă el ar ceda, cei de sus ar face totul pentru a împiedica o eventuală judecată. Totul e o farsă blestemată.

În timp ce se îndrepta spre biroul său, Nairn își aduse aminte de ziua aceea ciudată din urmă cu șaisprezece ani. Atunci nu făcuseră legătura între Sonia și Alec. Dacă ar fi făcut-o, acum ar fi putut să-l scoată pe Carteret curat sau să-l condamne, o dată pentru totdeauna, și apoi să se concentreze asupra celor pe care el îi recrutase personal și îi ajutase să ajungă în Serviciu... Dar așa, în cel mult trei ani, el avea să moară, lăsînd în urma lui o imensă confuzie și o și mai mare suspiciune.

27

Berlin

Sarah se întîlni cu Magda la colţul străzii, lîngă hotel, şi porniră să se plimbe prin parcul de la sud de Tiergarten, pentru a se feri de zidurile care ar fi putut să aibă urechi. Îi explică cum trebuia să procedeze pentru a o aborda pe Sonia, simţindu-l că memorează totul, pas cu pas. În spatele aparenţei, a imaginii afişate, se ascundea un bărbat sensibil şi inteligent. Soarele asfinţea, întunericul care se aşternea îi ajuta să rămînă anonimi. Se opriră lîngă un chioşc pentru a cumpăra doi cîrnaţi cu muştar iute. Mergeau pe sub copacii dezgoliţi, călcînd în picioare grămezi de frunze moarte.

– Şi cum exact, mormăi Magda printre înghiţituri, urmează să o scot pe femeia asta de aproape optzeci de ani din ţara mea uitată de Dumnezeu? Dacă ea nu vrea să plece?

Sarah ridică din umeri.

– Greu. Submarinul se află deja acolo, pe fundul Mării Baltice, la cîţiva kilometri de Rugen. Poate să stea acolo zile în şir, fără să fie detectat, pentru că radarul nu-l poate localiza sub apă, dar se află în contact radio cu Londra. Nu ştiu exact cum – cred că au un emiţător la suprafaţa apei pentru unde ultrascurte sau cam aşa ceva.

Magda își îndesă capătul cîrnatului în gură, fără a mai face vreun comentariu.

– Niște agenți de la ambasadă – sau angajați ai acestora – o să fie afară în momentul în care te vei afla față în față cu ea. Planul e ca tu să îi duci pe ea și pe Len pînă la țărm în mașina ta, direct, dacă vrea să plece, dacă nu, douăzeci și patru de ore mai tîrziu. Trebuie ca totul să se petreacă noaptea. Cînd ajungi la Marea Baltică, voi căuta o plajă care să se afle destul de departe de orice post al Pazei de Coastă. Îți arăt eu unde pe hartă. Cînd ieși din Berlin, ambasada o să anunțe submarinul. Patru ore mai tîrziu, o să se ridice la suprafață și o să trimită o barcă.

– E curată nebunie.

„Și eu cred la fel", gîndi Sarah. „David a înebunit". În loc de asta spuse:

– Ei spun că va merge. Dumnezeule, cît de neconvingătoare putea să fie. Din barcă o să primiți niște semnale luminoase la care va trebui să răspundeți cu o lanternă cu infraroșii.

– Dar eu *nu am* o lanternă cu infraroșii.

– Ți-am adus eu una, o am în camera de hotel. După ce ea ajunge pe submarin, va trebui să te întorci la Berlin înainte să se facă dimineață. Bine?

Magda o apucă de braț și porniră împreună spre hotel.

– Ingrid, draga mea, e adevărat că Peter este suspectat și că lucrul acesta se reflectă și asupra mamei lui. De asemenea, e la fel de adevărat că au reapărut zvonurile din anii '50 conform cărora Sonia este agentul dublu care i-a trădat pe Fuchs și pe ceilalți. Se opri și își aprinse o țigară. Jarul ei strălucea roșiatic în noapte. Este îngrijorată și nervoasă dar, sincer, nu cred că este destul.

Sarah nu spuse nimic.

– N-o să meargă, Ingrid. Pentru a o face să plece e necesară perspectiva iminentă a închisorii sau a unui glonț în ceafă. Fără asta nu cred că va pleca.

– Vrei să spui că refuzi s-o faci?

– Nu, mormăi el. Am mai făcut lucruri nebunești pentru cel care-și spune Scoțianul și cîteodată au mers. Sonia ar putea să mă denunțe, dar cred că are îndeajuns de mult bun-simț pentru a-și da seama că acest lucru i-ar dăuna, admițînd că un contact din partea voastră n-ar face decît să alimenteze suspiciunea ce planează asupra ei.

Sarah nu spuse nimic, conștientă de faptul că pentru acest tip de treabă, grăsuț, deconspirarea ar fi putut fi fatală. Dacă ar fi fost descoperit, ar fi ajuns să tînjească după moarte.

– De ce riști atît de mult, Magda? întrebă ea încet. De ce? De ce nu vii mai bine să trăiești în Vest?

Îi intui zîmbetul pe întuneric.

– Nu mi-au plăcut nici naziștii, Ingrid, dar în '45 cînd a venit Armata Roșie... erau niște porci, niște animale, nu poți să-ți imaginezi. Fusesem trimis să lupt împotriva lor, cînd făceam parte din Tineretul Hitlerist – aveam treisprezece ani și eram foarte slab pentru că nu se prea găsea mîncare, prea slab ca să lupt împotriva tancurilor cu o pușcă din 1914 și fără gloanțe. Cînd au terminat de violat, de ucis și de ars orașul și cînd și-au instalat guvernul marionetă, am început să am dubii și în ceea ce-i privește pe marxiști, spuse el rîzînd. Ai mei erau toți morți, așa că am devenit un tovarăș de treisprezece ani pentru a supraviețui. Mai tîrziu, am hotărît să lupt împotriva ticăloșilor ăstora.

Sarah știa că riscurile pe care el le înfrunta de peste

douăzeci de ani aveau ca motivație o ură mai mare decît cea pe care o descrisese el acum, dar nu era destul timp pentru a intra în amănunte.

– Londra o vrea pe ea afară, nu pe tine mort. Dacă nu crezi că planul va merge, pot să-i anunț. N-are nici un rost să riști degeaba.

– Am încredere în Scoțian. O să risc.

– Cînd?

– În seara asta. Putem să mergem pe jos pînă la magazia mea – mai vreau să trecem în revistă cîteva lucruri împreună – și după aceea mă întorc în Est. Îți rămîne destul timp să-i anunți pe cei de la ambasada din Unter den Linden?

Ajunseseră într-o stradă aglomerată, luminată de firmele de neon ale restaurantelor și barurilor și se grăbiră să traverseze pe partea cealaltă.

– Da, e în regulă. Îi strînse mîna în semn de încurajare. Dar vreau să sun mai întîi la hotel, să văd dacă n-am vreun mesaj de la Olympia.

La început, șocul arestării îl ameți. Se simțea complet neajutorat, cu mîinile încătușate la spate, iar fața și picioarele îi tremurau spasmodic. Un firișor de sînge i se scurgea dintr-o nară și faptul că-și trăgea nasul nu-i era de prea mare ajutor. După zece minute, încercă să se ridice în picioare în partea din spate a dubei care se clătina, dar, cînd roțile acesteia trecură printr-o groapă, căzu din nou pe podeaua rece și îl podidi plînsul. Rămase acolo, tremurînd de furie și neputință.

Cînd se opri din plîns, se strădui să se ridice în genunchi și reuși să se cațere pe o banchetă de metal plasată pe o latură a dubei. Ferestruica zăbrelită era murdară, dar reuși să vadă

prin ea că maşina gonea prin cartiere pe care el nu le cunoştea, trecînd în viteză pe lîngă fabrici şi blocuri de locuinţe, depăşind un depou şi cîteva unităţi militare ce arborau drapelul sovietic şi erau păzite de soldaţi cu feţe asiatice. Se gîndise că-l vor duce la vreun birou din centrul Berlinului şi fu uimit să constate că acum se aflau deja în suburbiile oraşului, trecînd pe lîngă case cu grădini bogate şi petice de pămînt cultivat.

În cele din urmă, maşina încetini şi o luă pe un drum desfundat prin pădurea de pini, oprindu-se într-un luminiş. După un timp, care i se păru o eternitate, uşa din spate a dubei se deschise şi el se împletici afară, chinuit de crampe în braţele încătuşate.

– Unde sîntem? Vocea îi tremură de groază atunci cînd dădu cu ochii de un Schmeisser cu ţeava îndreptată spre stomacul lui. Ce vreţi să-mi faceţi? Vreau să vorbesc cu reprezentanţii autorităţilor. Faţa îi era scăldată de sudoare.

Cei doi gardieni păstrară tăcerea, dar unul dintre ei zîmbi. Spre mirarea lui, simţi că îi sînt desfăcute cătuşele şi începu să-şi frece mîinile pentru a şi le dezmorţi. Se uită confuz la cei doi bărbaţi, dar mai înainte ca el să poată spune ceva, ei îşi armară pistoalele zgomotos şi o luară la fugă, cu el la mijloc. Împleticindu-se, protestînd slab, tîrîindu-şi picioarele prin grămezile de frunze uscate şi de conuri de brad, Peter aproape se prăbuşi, cînd se împiedică de o rădăcină.

Brusc, pădurea se termină şi observă la douăzeci de metri mai în faţă un gard de sîrmă şi un turn de observaţie. Graniţa! De cealaltă parte era un şanţ şi se vedea un Jeep

american gonind peste coclauri. Într-o clipă de teroare, realiză ironia a ceea ce voiau să-i facă.

– Nu! țipă el. E o neînțelegere, lăsați-mă să vă explic! Dar în momentul acela simți o împunsătură în umăr și se aplecă înainte. Își recăpătă echilibrul și începu să alerge disperat printre minele antitanc, împiedicîndu-se de șirurile de sîrmă ghimpată.

Snopul de gloanțe îl lovi ca un bici, o străfulgerare de durere albă și fierbinte întinzîndu-se dinspre umărul stîng spre mijlocul spatelui. Auzea exploziile și scrîșnetele metalice ale mitralierelor, în timp ce impactul cu gloanțele îl proiectă înainte. Căzu cu fața în jos, înecîndu-se în timp ce gîtul i se umplea de sînge. Trupul i se cutremura, încercînd parcă să scape de durerile ascuțite ale agoniei, o prăpastie purpurie se deschidea sub el, apoi durerea se estompă încet, transformîndu-se în întuneric și liniște.

28

Londra

Telegrama expresă din Berlinul de Est se afla pe biroul lui Nairn, decriptată la mai puțin de douăzeci de minute după ce fusese trimisă. Stătea singur în camera întunecată, privind distrat acoperişurile caselor din partea de sud a Londrei prin fereastra biroului. Magda urma s-o întîlnească pe Sonia în seara aceea. În mai puţin de douăsprezece ore, Nairn avea să afle dacă planul lui fragil funcționase sau dacă totul se prăbuşise ca un castel de cărţi de joc.

Hotărîse să rămînă la Century House pentru restul nopţii, ca să poată citi rapoartele imediat cum ajungeau. Ar fi putut să se întindă pentru o oră sau două pe patul de campanie din camera de la capătul coridorului, dar ştia că nu va putea să doarmă. Doi operatori radio se aflau în camera de comunicații, de partea cealaltă a holului; împreună cu alţi doi urmau să lucreze în schimburi pe tot parcursul nopţii, aşezaţi la biroul lung dotat cu terminale de calculator.

Nu avea nimic de făcut pentru o oră sau două de-acum încolo, dar Nairn nu se simțea atras de gîndul revenirii la rutina dosarelor. S-ar fi dus să se plimbe puţin pînă în Lower Marsh, să bea o halbă la Spanish Patriot, unde putea să fie

singur cu gîndurile sale, pentru că era destul de neliniştit în privinţa întregii operaţiuni. Nairn nu era de acord cu hotărîrea lui Simon de a rezolva cu orice preţ cazul Carteret. Instinctiv, el era pe cît voia de sigur de răspuns şi considera că atacul asupra Soniei era destul de neplăcut. Mai avea şi o presimţire sumbră, simţea că totul se va sfîrşi oribil. Mai avusese astfel de premoniţii de-a lungul anilor... şi, de cele mai multe ori, se adeveriseră.

Tocmai îşi îmbrăca pardesiul ponosit, cînd intră unul dintre cei doi operatori radio.

– Da, Liz?

– Domnul Charlton la telefon, domnule, din Berlinul de Est. Doriţi să vorbiţi cu el prin decodor?

Nairn o privi uimit. Charlton era şeful staţiei radio a ambasadei din Unter den Linden şi tocmai îi trimisese o telegramă cifrată acum o jumătate de oră; dacă se întîmplase ceva între timp, nu putea fi vorba decît de ceva rău. Ridică receptorul telefonului verde şi rosti repezit:

– Nairn la telefon.

– Vorbeşti de pe o linie sigură?

– Da.

– S-a întîmplat ceva astăzi, ceva ce ar putea compromite toată operaţiunea.

– Spune.

– La graniţa cu Berlinul de Est s-au auzit nişte împuşcături – un bărbat a încercat să fugă în Vest prin partea de sud a oraşului. Grănicerii l-au împuşcat, bineînţeles. N-a avut nici o şansă. Nu înţeleg de ce tot încearcă oamenii ăştia să treacă, dar se întîmplă în fiecare zi.

– Cine era tipul?

– Ştiu din surse sigure că victima era Peter Werner.

– Werner? Dar am crezut că avea toate actele pregătite să plece prin Cehoslovacia – şi, în plus, promisese că va aştepta semnalul tău înainte să plece!

– Şi eu am crezut la fel. Poate s-a speriat.

– Nesăbuitul! Şi zici că e mort? Nu mai poate fi interogat?

– Sigur e mort. O patrulă americană a văzut cum l-au spulberat grănicerii.

– Ce porcărie, asta schimbă radical lucrurile!... S-a întîmplat ceva cu Sonia?

– I-am pus apartamentul sub urmărire, dar pînă acum nu s-a întîmplat nimic. Nu se vede nici urmă de agenţi de-ai Ministerului pentru Securitatea Statului, lucru cel puţin ciudat.

– Magda e încă pe partea noastră a Zidului?

– Da, Cable e la hotelul său şi Magda stă prin apropiere.

– Bine, lasă-mă să mă gîndesc cîteva minute. O s-o contactez pe Sarah prin intermediul Olympiei şi te anunţ după aceea, probabil printr-o telegramă, aşa că pregăteşte-te s-o decodezi.

Stătea în mansarda prăfuită din Adlershof privind blocul de apartamente de vizavi şi asculta microfoanele pe care le instalase cu săptămîni înainte folosindu-se de o cască de la un aparat de radio miniatural. Semnalul ajungea şi în aparatele de înregistrat de la ambasadă. În mod sigur, Sonia şi Len erau singuri în apartament dar, timp de două ore, nu recepţionase nimic interesant, cu excepţia convorbirii

telefonice din care nu auzise decît vocea Soniei care, înspăimîntată, nu spusese decît „da“ şi „nu“.

Ferestrele apartamentului ei rămăseseră întunecate, cu excepţia uneia, cea de la sufragerie. Strada era de asemenea cufundată în întuneric, luminată din cînd în cînd de farurile maşinilor ce se reflectau în băltoacele lăsate de ploaie. Unul dintre colegii lui se afla într-o Volgă parcată în apropiere, alţi doi se aflau în spatele clădirii. Nu se vedeau nicăieri agenţi ai Ministerului pentru Securitatea Statului, dar simţea că sînt undeva prin apropiere. Poate că erau ascunşi la fel de bine ca şi el. Încă se mai gîndea la asta, cînd două maşini negre, lungi, parcară pe trotuarul de vizavi. Semănau cu Zil-urile ruseşti. Din ele coborîră cinci bărbaţi care intrară în blocul de apartamente.

29

Berlin

Mesajul pe care îl primise de la Nairn schimba totul. Sarah şi Magda o porniră spre Zid plini de adrenalină. Un tînăr de la biroul SIS-ului din Olympia aştepta în holul hotelului atunci cînd Sarah se întorsese. Îl lăsase pe Magda pe o terasă, sorbind solitar dintr-un pahar cu bere. Se grăbi să-şi conducă oaspetele sus, în cameră, şi îi ascultă mesajul în baie, după ce dăduse drumul la robinete. Zece minute mai tîrziu, împreună cu Magda străbatea în grabă labirintul aleilor, departe de luminile strălucitoare. Veselul Berlin de Vest devenea din ce în ce mai tern pe măsură ce se apropiau de Zid.

– Deci ticălosul a încercat să treacă granița prin sud? Magda părea neîncrezător. Nici nu-i de mirare că l-au împuşcat. Nesăbuitul! De ce n-a aşteptat să-şi poată folosi actele?

– Poate s-a pierdut cu firea. Cît a fost cu mine părea îngrozit.

Bărbatul rîse nervos.

– Chestia asta nu mă surprinde, dar face ca totul să devină mult mai periculos. Acum, blestemații ăştia sînt puşi

în gardă. Dumnezeu ştie cum o să reuşesc să intru în apartamentul ei fără să fiu văzut, ca să nu mai vorbesc de drumul pînă la Marea Baltică.

– Şi, pe deasupra, asta o s-o facă să-şi dea seama cît de vulnerabilă este acum. O să vrea să fugă, mai ales acum, după moartea lui Peter. Treaba asta a dărîmat-o.

– Chiar aşa, Ingrid. Acum, marele plan al prietenului nostru nebun de la Londra *ar putea* – repet, ar putea – să meargă. Dar nu mai trebuie să pierdem nici o clipă – inamicii ei strîng deja laţul. Din nou rîsul acela nervos. Prostia lui Peter pică foarte bine... aproape *prea bine*.

Ajunseră la apartamentele demolate din Kreuzberg, simţind în nări mirosul de mîncare ce venea dinspre cartierul turcesc. Se înserase şi se aflau la doar o stradă depărtare de reflectoarele ce măturau cu fasciculele lor alb-verzui Zidul. Se vedea la fiecare cotitură – o construcţie masivă din blocuri de piatră, de aproape patru metri înălţime, acoperită cu grafitti, presărată din loc în loc cu plăcuţe comemorative, acolo unde muriseră cei care încercaseră să treacă graniţa.

– Arată oribil şi demodat, murmură Magda. *Este* oribil, dar nu şi demodat. Nimic nu s-a schimbat de patruzeci de ani – dincolo se află duşmanii, chiar dacă nimănui nu-i place să admită asta. Se opri în faţa unei magazii ce părea nefolosită şi aruncă o privire de-a lungul străduţei înainte de a scoate o cheie şi a deschide uşa acesteia.

În interior, clădirea era goală, cu ferestrele oarbe. Magda scoase o lanternă în lumina căreia se putea observa podeaua acoperită cu pietriş şi aşchii de lemn. Uşa se trînti declanşînd o mică avalanşă de praf. Sarah tuşi, înecîndu-se. Raza lanternei lumină doi ochişori verzi ce scrutau împrejurimile curioşi.

– Un şobolan, mormăi Magda. Sînt sute pe-aici. Ai grijă pe unde calci, locul e cam şubred.

– Cum trecem Zidul?

– Umbrele lui Harry Lime. În grădină am săpat o groapă pînă la canalizare. Înotăm un pic prin rahat şi ieşim pe partea cealaltă.

– Nu poate fi atît de uşor.

El rîse.

– Canalizarea e blocată de o poartă de fier, dar am cheia. Uneori, ajută să fii gradat în *Ministerium für Staats-Sicherheit.*

– Cum te mai întorci dacă pierzi cheia?

– Mai am una de rezervă lipită sub marginea canalului pe partea cealaltă. E bine aşa?

– Şi dacă ar bloca poarta permanent? Dacă ar suda-o?

– De ce? Sînt zeci de tuneluri care trec pe sub Zid. Chiar şi magistrala subterană a Berlinului de Vest trece pe sub Berlinul de Est la un moment dat. Ambelor tabere le convine să existe astfel de treceri ascunse. Făcu o pauză. Ei bine, urează-mi noroc, Ingrid. Pentru Sonia, seara asta e hotărîtoare. Nu uita să închizi uşa cînd pleci.

– Mult noroc, Magda, dar de ce nu o scoţi pe Sonia pe aici fără amestecul atîtor submarine şi a altor chestii?

– Pentru că prin canale ajungi în zona închisă de pe cealaltă parte a Zidului. Fără autorizaţiile necesare e ilegal să intri acolo. Dacă nu eşti agent de securitate... Eu pot să merg acolo oricînd, dar ea ar fi oprită şi arestată. O sărută, se întoarse şi ieşi pe uşă în curtea întunecată.

Bubuitura fu asurzitoare şi o ploaie de aşchii de beton asemănătoare cu şrapnelul căzură din acoperiş. Sarah îşi

acoperi capul cu brațele, ghemuindu-se la pămînt ca să se protejeze şi înecîndu-se cu praful ce invadase încăperea. Cînd deschise ochii, nu văzu decît întunericul. Căută lanterna mică, dar puternică pe care o avea de obicei în buzunar. Slavă Domnului, era încă acolo! În lumina ei, văzu că hainele şi pielea îi erau acoperite cu un strat gros de praf gri. Magda dispăruse. Se tîrî pînă la marginea găurii, apărută prin prăbuşirea podelei, aşchiile rămase din scîndura putredă ieşind cîțiva centrimetri în afară. Podeaua scîrții şi se îndoi sub ea.

Își desfăcu picioarele şi îşi ridică bazinul ca să îşi poată ține echilibrul, şi lumină cu raza lanternei în jos, prin gaură. Era un puț vechi. Magda zăcea aproape cincisprezece metri mai jos. Îşi zdrobise capul de o grindă de beton, iar corpul răsucit era acoperit în parte de moloz. Nu încăpea îndoială că era mort.

Se trase înapoi, calmă. Se simțea rău, dar nu era momentul de sentimentalisme. Magda era mort şi deja era tîrziu. Dacă s-ar fi întors la hotel, operațiunea ar fi fost compromisă şi nimeni nu ar fi învinovățit-o. Se ridică cu grijă, auzind alte rămăşițe căzînd în puț, şi se aşeză pe o ladă goală de lemn.

Nu putea să spună cînd a luat o decizie conştientă. După un minut sau două se ridică iar, ocoli gaura din podea şi găsi uşa care dădea spre curte. Trapa avea balamalele bine unse şi se ridică uşor. Dedesubt era un puț rotund din cărămidă cu diametrul de aproximativ un metru şi jumătate, prevăzut cu o scară de fier. O trusă de scule era înghesuită între capătul de sus al scării şi zidul de cărămidă.

Sarah se aşeză pe marginea puțului şi deschise trusa în

lumina lanternei sale. Conținea o pereche de numere de înmatriculare de mașină est-germane confecționate din plastic subțire, o șurubelniță și un set de chei. Probabil că Magda le pusese acolo, pentru a le folosi în timpul operațiunii; știa ca Sonia avea o mașină, o Lada veche. Dezlipi cheia de rezervă, o puse în buzunar și mai trecu o dată în revistă variantele pe care le avea la dispoziție.

Ar fi ușor să se întoarcă și să lase ca altcineva să ia decizia... dar asta ar însemna eșecul întregii operațiuni, căci mîine ar fi fost deja prea tîrziu. Nu îi era frică și cunoștea destule tehnici de spionaj. Avea cu ea pașaportul austriac și lanterna cu infraroșu era în buzunarul său. Sarah își scutură praful de pe haine și coborî pe scară, închizînd trapa în urma ei. Jos de tot, canalul de scurgere era destul de înalt ca să se stea în picioare, cu o pasarelă de metal de-a lungul uneia din laturile tunelului. Șuvoiul de apă curgea destul de repede, iar mirosul nu era chiar așa de rău. Dar în ce direcție să meargă?

Alese direcția ce părea să ducă spre Zid. După cinci minute, văzu grilajul greu de fier care bloca tunelul. Lanterna lumină lacătul de alamă ce atîrna pe cealaltă parte; o pancartă pe care scria *Achtung!** îi atenționa pe angajații vest-germani de la serviciul de canalizare să nu se aventureze mai departe, chiar dacă poarta ar fi fost deschisă.

Lăsă poarta descuiată, în caz că ar fi fost nevoită să se întoarcă în grabă, și avansă în zona sovietică, ducînd cu ea trusa de scule a lui Magda. După aproximativ trei sute de metri, găsi o altă scară de fier ce ieșea dintr-un puț de acces.

---

* Atenție! (lb.germ. în original) (n. red.).

Îşi şterse praful de pe faţă cu o batistă şi îşi ridică fusta ca să îndese numerele de înmatriculare în ciorapi, lipite de coapse. Uneltele şi harta străzilor le băgă în buzunarele pardesiului de ploaie, iar trusa o aruncă în şuvoiul de apă.

Pentru prima dată, începu să simtă teama în timp ce urca scara, pînă cînd atinse cu capul metalul capacului trapei. Nu exista mîner, aşa că îşi puse ambele mîini sub el, respiră adînc şi împinse.

30

Londra

După ce îi trimisese telegrama lui Charlton, Nairn își turnă un whisky și își aprinse o pipă. Știa că instrucțiunile ajunseseră la destinație și că telefonul nu avea să mai sune decît dacă ceva nu ar fi mers cum trebuie. Deși convorbirile puteau fi bruiate, era convins că liniile erau interceptate, iar un trafic informațional, crescut între Olympia și Londra, i-ar fi făcut suspicioși pe est-germani. Zîmbi caustic: ca și cum nu aveau deja destule motive să fie bănuitori.

Moartea lui Peter schimbase datele problemei, Nairn sperînd ca acum balanța să fi fost înclinată în favoarea lui. Chiar și așa, planul putea să pice foarte ușor. Sonia putea să refuze să plece, un glonț al vreunui grănicer ar fi putut să-i ducă secretul în mormînt ... Ambele Servicii se puteau aștepta la orice. Privită la rece, după patruzeci de ani de trădare și suspiciuni, posibilitatea unui sfîrșit părea aproape ireală. Întinse un plan al străzilor din Berlin pe biroul său, dar gîndurile sale zburau implacabil către finalul mizerabil din anii '70.

Îl rechemaseră pe Carteret pentru o a doua zi de interogatorii, dar Roxburgh Smith ordonase ca după asta totul să se termine. Chiar dacă omul fusese spion, zece ore de

interogatoriu nu aveau să dezvăluie acest lucru. Totuşi, Carteret avea probleme cu inima şi urmaşul său nu uita de John Watkins, ambasadorul canadian la Moscova, care fusese suspectat de trădare cu cîţiva ani în urmă. După douăzeci şi şase de zile de interogatoriu în Montreal, anchetatorii fuseseră convinşi de totala lui nevinovăţie, moment în care acesta murise ca urmare a unui atac de cord, survenit cînd încă se mai afla în faţa lor. Cazul Carteret era prea bizar, prea ameninţător ca să se rişte o asemenea publicitate tragică.

Carteret s-a întors la Somerset, a jucat golf şi a continuat să fie membru al Consiliului Regional Rural din Bridgwater. Investigaţiile în van au continuat chiar şi după ce acesta murise în urma unui atac de cord, în octombrie 1973, dar acela fusese sfîrşitul pentru Nairn. A auzit ştirea într-o zi în care era măcinat de alte probleme: era a cincea comemorare a morţii soţiei sale într-un accident de maşină, iar amintirile lui despre Margaret erau încă foarte preţioase. Simon îl sunase şi sugerase să meargă împreună la înmormîntarea lui Carteret. Nairn îşi dăduse acordul fără să stea prea mult pe gînduri.

Merseseră cu maşina pînă la Somerset. Era o zi luminoasă de toamnă. Catcott era un amestec ciudat de case vechi de piatră şi case moderne. Biserica era mică şi frumoasă, cu acoperiş semicilindric şi bănci rustice cioplite simplu în naosul de un alb imaculat. Ca şi Great Rollright, ales atît de bine de Sonia, părea ciudat de izolat, în ciuda faptului că era aproape de oraşe mari ca Taunton şi Bridgwater, dar Nairn respinsese comparaţia ca fiind o închipuire.

După slujbă, trecuseră pe lîngă casa mortului, în timp

ce căutau o cîrciumă. Era mică şi dărăpănată, cu o zugrăveală searbădă rozalie, acoperiş cu ţiglă roşie şi o grădină neîngrijită. Alegerea acestui loc pentru retragere era cel puţin ciudată: era sumbru, anost, aproape sinistru. Dar dacă fusese un trădător care fugea de adevăr, poate că era ideal? Sau era pur şi simplu un om bătrîn şi bolnav, sătul de a fi acuzat pe nedrept după ce îşi făcuse treaba – oricare ar fi fost eşecurile – aşa cum ştiuse mai bine timp de treizeci de ani?

Părea indecent să meargă la cîrciuma satului, aşa că s-au oprit la Hanul Knowle, pe drumul spre Bridgwater. Jim Simon încă mai bea tărie în zilele acelea şi Nairn a comandat două, întrebîndu-se – nu pentru prima oară – dacă nu cumva Carteret şi Fell ar fi putut să nu fie amîndoi nevinovaţi: suportaseră înscenarea Centrului şi persecuţia colegilor pentru a proteja un trădător de război de mult mort sau pe altcineva care se afla încă la locul său.

Telefonul verde sună şi Liz îi spuse lui Nairn că era Olympia.

– N-ar trebui, le-am ordonat linişte.

– Convorbirea e bruiată, domnule.

Nairn apăsă pe buton şi auzi vocea unui bărbat:

– Sînt Bill Charlton, din nou, Sir David.

– Ce dracu' mai e acum?

– N-aş fi sunat, dar e vorba despre domnişoara Cable.

Nairn tresări.

– Da?

– A dispărut. Vocea suna stingherită.

– Cum adică „a dispărut"?

– A ieşit cu un prieten comun pe la ora şapte şi nu s-a

mai întors la hotel, după cum era planul. Presupun că s-o fi dus să bea ceva, sau cine ştie?

Nairn ştia că nu exista nici cea mai mică posibilitate să se fi întîmplat aşa; Sarah era la treabă şi dacă nu se întorsese, însemna că o împiedicase ceva serios.

– Mulţumesc că mi-ai spus. Verifică locurile cele mai evidente unde ar putea fi şi anunţă-mă dacă afli ceva precis, bun sau rău. Altfel, păstrează tăcerea pînă mîine.

Puse receptorul jos şi gemu. Tocmai cînd credea că el cîştigă, totul începu să se prăbuşească.

31

Berlin

Pentru un moment, cînd ridică trapa, o cuprinse panica, dar curajul îi reveni cînd văzu în fața ei o alee pietruită și pustie, cufundată în beznă. Sarah urcă și ultimele trepte, așeză la loc chepengul și merse repede spre o străduță luminată din apropiere. Așa cum îi spusese și Magda, se afla în zona tampon din spatele Zidului. Trecu de un post de poliție, dar nimeni nu se luă după ea. Din fericire, direcția în care mergea nu era de natură să creeze suspiciune și, pe deasupra, pardesiul pe care îl purta putea fi confundat în întuneric cu o haină militară.

Planul străzilor îl avea în buzunar, dar oricum îl știa pe dinafară. Se afla pe Leipziger Strasse și dacă o lua spre est ar fi ajuns în Alexanderplatz, peste rîul Spree. Dar înainte de a ajunge în piață, urma să cotească spre dreapta, de-a lungul Canalului Spree pentru a ajunge la stația de tren de la podul Jannowitz. Cam zece minute de mers pe jos pe străduțe mai întunecate și mai goale decît cele din Vest.

La Jannowitz, traversă rîul, intră curajoasă în stație și cumpără un bilet. Adlershof era a opta stație spre sud-est. Linia se despărțea la Ostkreuz, și primul tren care sosi mergea spre nord, la Pankow. Al doilea era cel bun, ducea la

aeroportul Schönefeld, dincolo de marginea oraşului, spre sud. Ocupă un loc în vagonul pe jumătate gol şi se ascunse în spatele ziarului pe care îl cumpărase de pe pod.

Sarah ajunse în Adlershof la nouă fără un sfert şi intră în zona rezidenţială ce se întindea între linia de tren şi salba de lacuri pe care le făcea rîul Spree la ieşirea din oraş. Străzile erau flancate de vile somptuoase şi de blocuri de apartamente. Planul pe care îl consultase la Edge indicase cu acurateţe toate staţiile de autobuz şi îl urmă pînă pe Friedlander Strasse. Ştia care e blocul Soniei, cunoştea şi apartamentul acesteia, dar nu putea să intre chiar pe uşa din faţă, pentru a nu da de bănuit eventualilor supraveghetori.

Merse încet de-a lungul străzii, pe sub copacii de pe trotuarul de vizavi de blocul Soniei. Clădirile se înghesuiau de o parte şi de cealaltă a străzii, spaţiile dintre ele fiind foarte înguste. Sarah înaintă pînă la colţ, o luă la dreapta, apoi din nou la dreapta pînă ajunse într-un drum îngust, de serviciu, ce se întindea prin spatele clădirilor. Aşa cum se aşteptase, de jur împrejur erau curţi împrejmuite cu garduri înalte, garaje şi locuri de parcare.

Stîlpii de iluminat erau rari şi ea se simţea destul de în siguranţă, semîntunericul acela făcînd-o aproape invizibilă. Se retrase în umbra unui perete. Nu se vedeau nicăieri maşini parcate sau oameni. Porni grăbită prin întuneric, numărînd clădirile, pînă ajunse la blocul de lîngă cel al Soniei. În spatele lui era un loc întunecos, unde erau parcate cîteva maşini; toate păreau că sînt goale. Se întoarse curajoasă şi intră pe o uşă slab luminată, urcă doar cîteva trepte şi ajunse în holul clădirii. Unul dintre pereţi era acoperit cu cutii poştale metalice. Apăsă butonul liftului, încordîndu-se în momentul

în care o femeie îmbrăcată cu un pardesiu maroniu, purtînd o servietă în mînă, deschise ușa blocului și intră.

Urcară împreună în lift. Străina apăsă butonul pentru etajul al treilea, iar Sarah pe cel pentru penultimul etaj. Femeia clătină vag din cap către ea, dar nu spuse nimic. Cînd liftul se opri a doua oară, Sarah, care rămăsese singură, trimise liftul la ultimul etaj și ieși afară.

Se afla pe un coridor gol, pe care erau aliniate ușile roșii, moderne ale apartamentelor. La capătul holului se zărea o ușă deasupra căreia era un însemn luminat, pe care erau desenate niște scări dedesubtul cărora scria *Notausgang*. Din trei mișcări, fu acolo. Scara de serviciu era cufundată în întuneric, dar bateria lanternei ei rezista încă. Își lumină drumul pînă la o ușă metalică, pe care o deschise cu ușurință, apăsînd clanța imensă. Ajunse pe acoperiș. Stinse lanterna și așteptă pînă cînd ochii i se obișnuiră cu întunericul. Luna se zărea prin spărturile norilor. Acoperișul era plat, dar alunecos din cauza umezelii, mărginit de un parapet scund și traversat de conducte mari. La unul dintre capete era amplasat hornul pentru boilerul centralei termice. Sarah escaladă cu grijă prima conductă, apoi încă două, pînă ajunse la capătul clădirii. Acoperișul blocului Soniei era la puțin mai mult de un metru depărtare, parapetul acestuia fiind un pic mai înalt decît al clădirii pe care se afla Sarah. Se mai vedeau și căminele unor hornuri, cu vîrfurile acoperite cu țiglă.

Aruncă o privire în jos, prin deschizătura dintre cele două clădiri, și i se făcu rău. Dacă aluneca și cădea, și-ar fi rupt cel puțin jumătate din oase și ar fi murit, în cel mai bun caz. Alternativele erau prea îngrozitoare pentru a se gîndi la

ele. Dar distanța era de aproape un metru și ceva. Oare va reuși să o treacă, avînd în vedere că urma să sară de pe parapet, fără să-și ia elan?

Se cățără pe marginea zidului, clătinîndu-se, încercînd să se forțeze să nu privească în jos, ci numai înainte. Plăcuțele de înmatriculare din ciorapi o făceau să se miște greoi, așa că se dădu jos, le scoase și le aruncă pînă pe partea cealaltă. Aterizară pe acoperișul vecin cu un plescăit. Apoi, își scoase pardesiul, îl aruncă și pe acesta, urmară pantofii, care scoaseră un scrîșnet cînd căzură pe țiglă. Își scoase ciorapii și și-i legă în jurul taliei, apoi își ridică fusta pentru a-și lăsa libere picioarele.

Se urcă din nou pe parapet, cu degetele picioarelor strîngînd muchia acestuia. Se ghemui încordîndu-și mușchii picioarelor și sări. Închise ochii, cuprinsă pentru un moment de o groază nebună. Ateriză cu o bufnitură, nu îndeajuns de puternică pentru a se teme că ar fi putut fi auzită. Se întinse pe acoperișul umed, cu inima bătîndu-i nebunește în piept.

Se îmbrăcă și se tîrî prin șanțul de lîngă zidul scund ce mărginea acoperișul pe care sărise, zgîriindu-și coapsele și julindu-și genunchii de jgheaburile de scurgere și de îmbinările ascuțite ale acestora. În spate, găsi ceea ce căuta. Blocul era vechi, fără scară de serviciu înăuntru, dar era prevăzut cu o scară de incendiu care cobora pe lîngă perete. Se uită la ceas cu ajutorul lanternei și decise să se odihnească pentru o jumătate de oră. Urma să pornească pe la ora zece.

În timp ce cobora pe scara de incendiu începu din nou să plouă. Metalul deveni alunecos. Își lipi corpul de perete pentru a fi cît mai puțin vizibilă. La fiecare etaj se afla cîte un balcon ruginit ce înconjura treptele și în care se deschidea

o uşă. Apartamentul Soniei se afla la etajul patru. Se opri în fața unei uşi cu geam. Camera din spatele acesteia era cufundată în întuneric, dar, lipindu-şi fața de geam, Sarah reuşi să vadă că era vorba de o bucătărie prevăzută, de asemenea, cu o uşă care ducea în altă cameră. Răsuflă adînc pentru a-şi calma nervii întinşi la maximum.

Uşa bucătăriei era încuiată. Dacă era blocată cu un zăvor de siguranță, urma să fie nevoită să spargă geamul. Încercă să strecoare printre uşă şi tocul acesteia o bucățică de plastic de grosimea unei cărți de credit. Fără să fie nevoie de prea multe încercări, limba încuietorii demodate alunecă înapoi şi fu de-ajuns să împingă uşor uşa, pentru ca aceasta să se deschidă puțin. Nu mai era timp de gîndit. Se descălță şi se strecură în bucătărie, deschise brusc cealaltă uşă şi intră în sufragerie.

Încăperea era goală. Draperiile nu fuseseră trase şi în lumina cenuşie ce intra prin fereastră văzu o cameră spațioasă, în care se zăreau siluetele unor fotolii aşezate în jurul unui şemineu. Sarah rămase nemişcată şi ascultă, dar nu se auzea nici un zgomot, în afară de fîşîitul produs de maşinile care treceau pe strada udă.

Ținîndu-şi răsuflarea, traversă camera în vîrful picioarelor şi deschise cealaltă uşă. Dădea într-un coridor cufundat în beznă. Aprinse lanterna şi deschise cu precauție, una cîte una, toate uşile care dădeau în acel coridor. Erau uşile celor două dormitoare, cea a băii şi uşa de la intrarea în apartament, pe care o lăsă închisă.

Un lucru era clar. Apartamentul era pustiu. Sonia şi Len plecaseră.

32

Londra

Nairn stătea la fereastră, privind încruntat la străzile întunecate ale Lambeth-ului ce se întindeau dedesubt. Deci totul mersese prost. Aşa cum îl anunţaseră cei din Olympia, Sonia şi Len fuseseră ridicaţi de nişte bărbaţi îmbrăcaţi în costume, probabil de la Securitate, acum trei ore. Căutînd-o pe Sarah, Charlton ajunsese pînă la depozitul lui Magda şi găsise acolo doar cadavrul acestuia. Nairn era sigur că Sarah trecuse pe sub Zid în locul lui, dar numai Dumnezeu ştia unde era acum.

Înjură încet. N-ar fi trebuit niciodată să o trimită înapoi la Berlin, dar acum nu mai putea să facă nimic pentru a o ajuta. Absolut nimic. Bineînţeles, telefonase deja, pe linia bruiată, ambasadei din Berlinul de Est şi vorbise cu şeful staţiei de acolo, dar ce puteau ei să facă? Să răspîndească oameni pe străzi? Să fie atenţi la tot ce mişcă? Să se roage? Şansele ca ei s-o găsească pe Sarah erau minime. Şi, chiar dacă ar fi găsit-o, ar fi fost al dracului de greu să o scoată din nou de acolo.

Rămas în criză de idei, căută numărul de la casa din Dorking a lui Simon. Nici acesta nu putea să facă ceva folositor, dar cu cît era anunţat mai repede de iminentul

dezastru, cu atît mai bine! Dacă Sarah ar fi fost capturată şi identificată, urmau să apară şi problemele diplomatice şi, de asemenea, şi duşmănii personale.

După şocul iniţial, lui Sarah îi veni să plîngă că prada ei scăpase. Avea nervii în piuneze după tensiunea ultimelor două ore – şi totul fusese degeaba. Reuşi să se adune şi se aşeză pe un fotoliu în sufrageria cufundată în beznă, încercînd să-şi potolească frica. Cel puţin pentru scurtă vreme era în siguranţă: apartamentul Soniei era ultimul loc unde ar fi putut s-o caute cineva. Se uită împrejur, camuflînd raza lanternei cu mîinile. Era un apartament confortabil, destul de spaţios pentru standardele est-germane. În încăpere se aflau şi cîteva rafturi pline cu cărţi pe lîngă şemineul clasic, din cărămidă. Deasupra acestuia se aflau cîteva poze de vacanţă cu copii şi o fotografie înrămată în argint a unui bărbat tînăr. Acela trebuia să fie Richard Sorge.

Ce să facă acum? Dacă Sonia fusese arestată, Sarah ar fi trebuit să se întoarcă în Vest cît mai curînd posibil. Ar fi fost oprită la oricare punct de control, pentru că nu avea actele necesare pentru a fi în Berlinul de Est, dar ar fi putut să se folosească din nou de canalizare. Planul avea sorţi de izbîndă numai dacă nimeni nu o remarcase în partea aceasta a Zidului, şi dacă nu găsise nimeni poarta deschisă... fusese o greşeală din partea ei să o lase deschisă. Dacă nemţălăii aştia eficienţi ar fi găsit poarta deschisă probabil că ar fi schimbat încuietoarea. La naiba, la naiba, la naiba!

Sau poate că, din contră, Sonia era încă în libertate. Erau un cuplu în vîrstă, la pensie: poate că moartea lui Peter îi afectase atît de tare, încît se hotărîseră să locuiască la unul

dintre ceilalți copii. Era totuşi abia unsprezece seara – puteau să fie în oraş, la vreun restaurant, deşi această variantă nu prea putea fi luată în considerare, avînd în vedere faptul că Peter tocmai fusese împuşcat. Poate că acesta nu murise pînă la urmă şi li se dăduse voie să stea cu el la spital. Sarah se duse pînă la fereastră şi aruncă o privire afară. Strada era goală, cu excepția unei singure maşini parcate sub copacii de vizavi. S-ar fi putut să fie vorba de un supraveghetor. Prieten sau inamic?

Prezența maşinii acolo fu decisivă în alegerea pe care o făcu. Era foarte tîrziu şi toți berlinezii de treabă din Est erau în pat la ora aceea. Pe străzi ar fi părut suspectă şi, dacă maşina era de la Ministerului pentru Securitatea Statului, ar fi ridicat-o înainte să apuce să facă cincizeci de metri. Brusc, se simți extrem de obosită. Apartamentul întunecat o făcea să se simtă în siguranță. În frigider, găsi o cutie de bere pe care o bău în cel mai mic dintre cele două dormitoare. Camera era mobilată cu o singură canapea. Se înveli cu o pătură, ghemuindu-se, şi adormi.

33

Londra

Sir James Simon nu stătu prea mult pe gînduri; şi nici nu avea prea multă răbdare. Luă primul tren din Boxhill şi se grăbi pe jos de la Waterloo Station pentru a ajunge la Cut la şapte dimineaţa. După o mică neînţelegere cu paznicii – pentru că uitase parola pentru intrarea în clădire – i se permise să intre şi urcă cu liftul.

Nairn îl întîmpină destul de călduros, arătînd totuşi foarte obosit.

– Te-ai trezit devreme, Jim. Mulţumesc că ai venit.

– Ai veşti noi?

– De cînd am vorbit noi, nu. Sarah Cable se află undeva în Berlinul de Est – Dumnezeu ştie unde. Sonia a dispărut. Nu ştiu dacă a fost arestată, dar cum fiul ei se pare că a fost împuşcat în timp ce încerca să treacă graniţa, e o posibilitate de luat în seamă. În birou intră un funcţionar care aduse două căni de cafea instant şi cîteva cutiuţe de lapte. Îmi pare rău că lucrurile de la comisariat nu mai merg aşa de bine ca înainte.

Simon zîmbi uşor, autoironic.

– Se pare că sîntem martorii unui eşec total.

– E un dezastru. Dacă Securitatea est-germană o arestează pe Sarah şi aceasta recunoaşte că este ofiţer SIS şi că a intrat ilegal în ţară pentru a o răpi pe Sonia, Dumnezeule, se va dezlănţui iadul!

– Şi cum rămîne cu bătrîna?

Nairn îşi desfăcu braţele.

– Cine ştie? Acum are destule motive să fugă, chiar şi la vîrsta ei, dar cred că nu mai poate să o facă. După părerea mea, e deja arestată.

– Mă îndoiesc.

– Şi mai avem pe cap şi blestematul ăla de submarin, care stă pe fundul Mării Baltice. Să le spun celor de la Marină să-l trimită la pescuit?

– Mai lasă-l acolo încă douăzeci şi patru de ore! Au fost de acord să aştepte două nopţi şi, deocamdată, nu a trecut decît una.

– Mie mi se pare că a trecut o săptămînă.

Simon se aşeză într-unul dintre fotoliile ponosite.

– Chiar crezi că o să o aresteze pe Cable?

– E o posibilitate de luat în seamă.

– În cazul acesta, vor fi obligaţi să raporteze incidentul şi ministrului! Şi urăsc să fie prinşi cu pantalonii în vine.

– Crezi că e absolut obligatoriu, Jim? Asta înseamnă că o grămadă de oameni or să ştie. Pînă acum se pare că Sarah a reuşit să rămînă în libertate, dar dacă cineva scapă vreo vorbă, toţi poliţiştii din Berlinul de Est vor fi pe urmele ei. Sînt multe urechi atente în jurul ambasadelor blocului sovietic, doar la un telefon distanţă de Karlshorst.

– David, cînd lucrurile merg rău, *trebuie* să fac un raport către politicieni. Nu există nici o altă alternativă.

Cînd Sarah se trezi, afară era o zi însorită de toamnă şi apartamentul rămăsese încă gol. Ţinîndu-se la distanţă de ferestre, merse în bucătărie şi îşi făcu o cafea. În mod ciudat, nu se mai simţea ca o străină, locul avea ceva plăcut care o făcea să se simtă aproape ca acasă. Îngenunchind pe podeaua dormitorului, ridică colţul unei draperii şi aruncă pe furiş o privire afară. Observă că se afla într-un cartier rezidenţial, liniştit, cu străzi drepte, flancate de copaci. Mai reuşi să vadă cîţiva trecători şi cîteva maşini parcate. Dacă apartamentul era supravegheat, oricare dintre aceştia putea să fie un agent.

Analiză cu calm situaţia. Orice i s-ar fi întîmplat Soniei, nu avea nici un motiv să creadă că Securitatea est-germană ştia că ea, Sarah, se afla în Berlinul de Est. Deci era mai în siguranţă în apartamentul pustiu decît pe străzi, la lumina zilei. Adică trebuia să stea în casă întreaga zi, aşteptînd seara şi întunericul pentru a pleca în acelaşi mod în care venise. Cu puţin noroc, ar fi putut să ia trenul pînă în centru şi să ajungă pînă la ambasada Marii Britanii fără să o oprească cineva. Ar fi trebuit să existe o cale oficială să o scoată din ţară după aceea.

Era tentată să-şi încerce norocul oricum, dar nu exista nici o cale să-i evite pe eventualii urmăritori la lumina zilei şi, deocamdată, nu se temea de o eventuală vizită a poliţiei în apartament. Dacă Sonia avea necazuri era din pricina lui Peter. Nici o persoană în toate minţile nu avea cum să o suspecteze pe Sonia de activităţi antistatale, aşa că nu aveau nici un motiv să-i percheziţioneze apartamentul. Puteau să ajungă la ea şi fără asta.

Şi, în orice caz, apartamentul *era* prevăzut cu două ieşiri. Uşa de la intrare *avea* un vizor prin care Sarah putea să vadă scările şi liftul. Uşa din spate, din bucătărie, dădea în balcon

şi de acolo pe scara de incendiu. Balconul era lat de aproape un metru, cu un parapet solid de cărămidă, şi, dacă s-ar fi ghemuit acolo, ar fi putut trece neobservată de dedesubt. Sarah lăsase uşa din spate descuiată şi puţin întredeschisă, pentru cazul în care ar fi trebuit să iasă repede pe acolo.

Nu putea să dea drumul la radio sau la televizor, pentru că apartamentul putea să fie înţesat de microfoane. Aşa că examină cărţile din sufragerie. Descoperi o carte nemţească veche despre actele de vitejie ale lui Richard Sorge din timpul războiului şi despre activitatea lui ca agent secret din cadrul ambasadei germane din Tokio. Sarah ştia că era vorba de un manual de spionaj clasic – Sorge avusese grijă ca documentele secrete ale înaltului comandament japonez să ajungă la Moscova la fel de repede cum ajungeau şi la aliaţii japonezilor în Berlin. Cu ajutorul acestui serviciu secret, Stalin fusese informat că Japonia nu avea să invadeze Rusia, dîndu-i acestuia posibilitatea să-şi concentreze toate forţele asupra invaziei germane. În schimb, refuzase să-l dea pe Sorge la schimb cu prizonierii japonezi şi îl părăsise acolo în ultimul an de război. Sarah se aşeză într-un fotoliu şi începu să citească.

Mai tîrziu, în după-amiaza aceea, temperatura aerului crescu şi ea aţipi în fotoliu moleşită de căldura apartamentului. Se dezmetici rapid, alertată de zgomote ce veneau dinspre uşa de la intrare. Se ridică brusc în picioare, auzind din nou zgomotele respective. Înţelese că era cineva care descuia uşa.

Ascunse cartea sub o pernă şi fugi în bucătărie, se tîrî prin uşa din spate, pentru a nu putea fi văzută de dedesubt, şi se ghemui pe balcon. Simţi cum i se usucă gîtul, în timp ce auzea paşi în interiorul apartamentului.

34

Berlin

După cincisprezece minute, combinația dintre crampele pe care le simțea în mușchii picioarelor și ploaia ce începuse să cadă o irita pe Sarah. Aruncă precaută o privire prin fereastra bucătăriei și văzu o femeie în vîrstă îndreptîndu-se către un raft cu pahare. Femeia vorbea cu cineva din camera alăturată și Sarah ascultă ce spunea. Auzi numele Len și deduse din tonul conversației că cei doi erau singuri.

Venise vremea pariului final. Se hotărî, numără pînă la douăzeci, deschise ușa bucătăriei și dădu la maximum aparatul de radio.

– Bună seara! Sarah vorbea încet în germană; nici un microfon nu avea cum să o înregistreze în gălăgia ce venea dinspre aparatul de radio. Nu vă alarmați, nu vreau să vă fac nici un rău. Vin de la Londra, pentru a vă salva.

Sonia se răsuci cu o expresie de groază întipărită pe chip.

– Cine ești? Se trase înapoi. Ce vrei?

Sarah ridică încet mîinile, arătîndu-le că erau goale. Sonia nu părea să aibă mai mult de șaizeci de ani, o femeie chipeșă, cu părul scurt și alb, cu o față pe care se puteau citi înțelepciunea și caracterul.

– Ce vrei? Vocea îi tremura. Sarah observă un inel oriental de aur răsucit care, probabil, stătea pe degetul femeii de mai bine de o jumătate de veac. Soțul ei alergă din cealaltă cameră și o cuprinse protector cu brațele.

– Aveți probleme, nu-i așa? întrebă Sarah. Amîndoi. Am venit să vă ajut. Pot să mă așez?

Len dădu din cap; chipul și atitudinea trădau faptul că plînsese.

– L-au împușcat pe Peter! îi spuse el Soniei. Fata are dreptate, oricine ar fi ea, sîntem în mare pericol. Ești de șaizeci de ani membră de partid și ești tratată astfel...

– Moartea lui Peter a fost un accident, replică Sonia, strîngîndu-și buzele. Nu sîntem în nici un fel de pericol din cauza lui.

Soțul ei se uită disperat la Sarah. Părea să accepte prezența ei acolo, nearătîndu-se deloc surprins de apariția străinei.

– Am fost interogați timp de douăzeci și patru de ore de Securitate. Brusc, după atîția ani, sîntem considerați suspecți, și asta numai din cauza lui Peter – numai Dumnezeu știe ce o să ne facă.

– Nu sîntem în pericol! spuse Sonia cu aceeași voce monotonă, de parcă s-ar fi aflat încă în stare de șoc.

Len gemu.

– Recunoaște, Ruth, pentru numele lui Dumnezeu, recunoaște. Se întoarse din nou spre Sarah, implorînd-o din priviri. Oricine ai fi, poți să faci ceva să ne ajuți? Te rog!

O oră mai tîrziu, de la radio încă se mai auzea muzică de Beethoven. Femeia în vîrstă o privea ostil pe Sarah pe

deasupra mesei din bucătărie. Sarah simţea cum o cuprinde disperarea. La început, credea că e pe calea cea bună; dar acum nu putea risca să mai rămînă prea multă vreme. Sonia era de neclintit.

– Greşeşti, spuse Sarah încet. Îţi repet – nu mai eşti dorită aici. Nu contează ce ai facut cînd erai tînără, ai rezistat represiunii, ai vorbit liber, ţi-ai făcut mulţi duşmani. Sonia o privea fără să spună nimic. În adîncul ei în mod sigur era afectată de moartea lui Peter, probabil că se simţea ameninţată şi tristă. Dar nici una dintre aceste trăiri nu se vădea pe chipul ei. Disperată, Sarah mai încercă o dată. Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă! îi veni ei să ţipe. Ei cred că ai fost agent dublu între '47 şi '50, că l-ai trădat pe Fuchs. Fiul tău a încercat să fugă. Dacă rămîi aici, o să cazi în dizgraţie, o să fii exclusă din partid, o să-ţi ia casa şi o să te închidă împreună cu criminali nebuni! Înţelegi? Ai putea să-ţi petreci ultimii ani din viaţă în puşcărie. Noi îţi oferim o cale de scăpare.

Sonia o privi cu duşmănie şi brusc se încruntă:

– Ce încerci să mă determini să fac? Se străduia să pară la fel de nepăsătoare, dar nu îi mai reuşea atît de bine.

– Te putem scoate din ţară. Putem s-o facem chiar în seara aceasta, şi apoi să vă punem la dispoziţie o casă în Anglia sau în America, oriunde vreţi.

– Şi, în schimb, eu trebuie să trădez munca mea de-o viaţă, tot ce-am făcut în ultimii şaizeci de ani?

– Oricum, e mai bine decît să rămîi aici şi să fii distrusă, nu-i aşa?

Sonia se întunecă la faţă, dar se vedea că rezistenţa ei era pe sfîrşite.

– Şi să zicem că aş ceda acestui şantaj, cum aveţi de gînd să ne scoateţi din ţară?

– Țărmul Mării Baltice e la mai puțin de o sută cincizeci de kilometri, și acolo vă așteaptă un submarin, la o oră stabilită, în seara asta.

Sonia clătină tristă din cap.

– Exact ca în timpul războiului... dar e imposibil, draga mea. Sînt patrule și șalupe ale Pazei de Coastă, radare și mine – nimeni nu mai poate fugi în felul ăsta.

– Am studiat în amănunt toate părțile planului, inclusiv traseele șalupelor militare. Marina noastră poate să detecteze minele. Îți promit că știm cum să o scoatem la capăt și, oricum, am mai făcut-o și cu alte ocazii. Se poate fugi pe mare, știi asta de pe vremuri. Sarah făcu o pauză, zîmbi și continuă pe un ton neutru. Deci veniți?

– Nu cred! Doar încercam să te previn asupra pericolelor pe care le vei întîmpina.

– Foarte bine! oftă Sarah simțind că-i vine să scuipe sînge. Nu mai avea alte cărți de jucat. Pentru prima dată observă că în cameră era și fotografia lui Sorge – era o poză mică, alb-negru, pe dulap. Nu pot să rămîn aici toată noaptea. Dacă vreți să stați și să riscați, păcat, e treaba voastră, noi nu vă putem ajuta. Dar nu cred că veți mai locui împreună în acest apartament peste o săptămînă. Și asta va fi doar începutul.

Brusc, chipul Soniei se întunecă.

– Oh, de ce nu ne lăsați în pace? Tot ce vreau acum este să trăiesc liniștită alături de Len în țara socialistă la a cărei construcție am ajutat, printre oameni care vorbesc limba mea maternă. Oh, Doamne, de ce ne tulburați, lăsați-ne în pace, ticăloșilor. Începu să plîngă, suspinînd încet cu capul în mîini.

– Lumea s-a schimbat din 1950 și țara la a cărei

construcție ai ajutat este cea în care tinerii pe care îi disprețuiești te vor condamna pentru trădare. Picioarele îi tremurau pe sub masă, dar vocea îi rămase fermă și limpede.

Într-un tîrziu, Sonia privi în sus cu ochii plini de furie.

– Lasă-ne singuri cîteva minute, vreau să vorbesc cu soțul meu.

La miezul nopții porniră. Sonia insistase ca Len să nu fie nevoit să suporte riscurile unei evadări de pe coasta nordică.

– Nu e nevoie. Are o viză pentru a traversa în Germania de Vest, urma să meargă la un tîrg în Hamburg, peste cîteva zile. Plănuia să anuleze excursia aceasta din cauza..., din cauza lui Peter. Dar încă mai poate folosi viza; pe mine m-au luat la întrebări, deci nu cred că el va avea vreo problemă la graniță, dacă merge cu trenul.

Sarah avea îndoielile ei, dar le ținu pentru sine; treaba sa era să o scoată pe Sonia, indiferent de ceea ce urma să i se întîmple bietului Len.

– Dar tu ai fi oprită?

– Oh, da. Nu am documentele necesare pentru a părăsi țara și, oricum, acum mă urmăresc. Va trebui să merg pe drumul ales de tine.

– Cum putem ieși din bloc fără să fim văzuți?

Sonia trăsese jaluzeaua peste fereastra bucătăriei, dar acum o ridică puțin și aruncă o privire pe geam.

– O să ne folosim puțin de tehnica de filaj. Încă arăta destul de răvășită, dar fu în stare să zîmbească trist. Drumul de serviciu din spate nu prea le asigură acoperire supraveghetorilor, așa că își parchează mașina la unul dintre capetele lui, probabil în față.

– Unde e maşina ta?

– La asta mă gîndeam. E o Lada, crezi că poţi să o conduci?

– Desigur.

– Ah, clătină Sonia din cap. Am uitat. Are numere speciale de partid. Dacă mă urmăresc, or să ne găsească imediat.

Deci de asta făcuse Magda numerele false.

– Pot să schimb numerele, spuse Sarah. Şi am şi actele necesare pentru noua maşină.

– Serios? Foarte inteligent din partea ta... În cazul acesta, s-ar putea să reuşim. Maşina mea este încuiată într-un garaj la o stradă depărtare. L-am închiriat de pe piaţa neagră şi sînt sigură că poliţia nu ştie nimic despre el; ei cred că maşina mea se află într-unul dintre garajele din spate, dar acestea sînt prea puţine ca să ajungă pentru toţi locatarii. Gîndire socialistă. Se opri pentru un moment. Dacă poţi să ajungi la maşină, vino cu ea înapoi aici, pe drumul de serviciu din spate. Ei pe mine mă urmăresc, nu pe o fată de douăzeci şi ceva de ani, într-o maşină diferită, aşa că nu te va urmări nimeni. Opreşte în spatele blocului, la intrarea în grădină, şi eu o să mă strecor în spate şi o să mă întind pe podea. Cu puţin noroc, agentul care supraveghează blocul nici n-o să se mai uite la tine.

Sarah ezită un moment.

– Dar cum ajung la maşina ta?

– O să-ţi fac planul străzii. Ca să ieşi din clădire, coboară scările pînă la parter. Uşa de la intrare e la doar cîţiva paşi de stradă. Mai e o uşă laterală. Ieşi prin grădină şi mergi prin spatele blocului de lîngă acesta şi apoi pe aleea din faţa

următorului bloc, pe care o să-l recunoşti după barăcile din curte. Sarah chicoti involuntar: avea de-a face cu o profesionistă. La capătul străzii, traversezi şi mergi mai departe. Uite, îţi arăt eu.

– Ai destulă benzină?

– Da, rezervorul e aproape plin şi în torpedo sînt hărţi pentru toată ţara. Sonia zîmbi din nou trist. Un vechi obicei.

Curtea era întunecată şi Sarah găsi pe bîjbîite drumul, trecînd prudent pe lîngă containerele de gunoi prevăzute cu roţi. Îi luă zece minute să ajungă la şirul de garaje situat la trei străzi depărtare, şi pe drum nu întîlnise pe nimeni; dacă locul era urmărit, supraveghetorii se aflau bine ascunşi. Garajul Soniei era al şaptelea dintr-un şir de opt din apropierea unei clădiri gotice ce aducea surprinzător de mult cu o biserică încă funcţională, afară fiind plasat şi un panou pe care era afişat orarul slujbelor.

Sarah descuie garajul şi se strecură înăuntru. Împinse uşa din lemn încet, închizînd-o, folosindu-se de cartela de plastic pentru a bloca limba broaştei. Încăperea nu avea ferestre, dar ea camuflă instinctiv raza lanternei cu mîinile, în timp ce îngenuchea pe podeaua de beton. Plăcuţele de înmatriculare ale maşinii, pătrăţoase, erau prinse cu nişte şuruburi mici, pe care ea începu să le desfacă folosindu-se de o şurubelniţă şi de setul de chei pe care îl avea la ea. Fixă noile plăcuţe de înmatriculare utilizînd de aceleaşi şuruburi. Cînd termină treaba, ascunse vechile plăcuţe de înmatriculare între acoperişul ruginit de azbest şi grinzile de susţinere, apoi deschise uşa cîţiva centimetri şi scoase capul afară. Strada era învăluită în întuneric, excepţie făcînd doar cele cîteva

globuri de lumină albă ce încoronau cei doi stîlpi de beton, şi continua să arate pustie. Încet, descuie maşina şi porni motorul. Zgomotul i se păru asurzitor şi îl opri în grabă, înainte ca acesta să atragă atenţia vecinilor sau ca monoxidul de carbon să umple garajul. Deschise uşa şi împinse maşina afară, grăbită, pentru a micşora timpul de expunere. După cîteva secunde, uşile erau închise din nou şi ea trecea de biserica tăcută cu farurile stinse.

Apucă volanul ciudatei maşini, încordîndu-se, conducînd de parcă ar fi fost în transă, dar totul mergea foarte bine. Intră pe strada îngustă din spatele blocului de apartamente, dădu cu spatele pînă la capătul grădinii şi abia se oprise cînd o auzi pe Sonia deschizînd uşa din spate.

– Punctul de întîlnire este pe malul mării lîngă Rugen, spuse Sarah repede în timp ce porneau în trombă. Poţi să mă îndrumi către centura oraşului?

– Da, se auzi vocea înfundată din spate. Ia-o pe prima la dreapta, apoi mergi înainte cam zece kilometri pînă ajungi la un depou de tramvaie.

Conducea rapid de-a lungul unei străzi pustii, lăsînd în urmă şiruri întunecate de magazine şi blocuri, din cînd în cînd trecînd peste şine de tramvai sau peste petice de piatră cubică. Sarah simţi că Sonia nu voia să vorbească şi se concentră asupra comenzilor ciudate ale maşinii, fiind atentă la eventualele maşini de poliţie. Realiza că în adîncul sufletului ei era speriată; o singură greşeală, şi ar fi fost pierdute. Orice s-ar fi întîmplat cu Sonia, Sarah ştia că pe ea o aştepta o lungă perioadă de detenţie în închisoare sau în vreun lagăr de muncă; ar fi îmbolnăvit-o înainte de a o folosi ca monedă de schimb, întotdeauna procedau aşa. Dar la

suprafaţă nu simţea decît curiozitate şi un calm glacial. În dreptul depoului de tramvaie intrară într-o zonă împădurită şi mări viteza.

La Londra, Nairn stătea singur în biroul lui, nemişcat, aşezat la masa pe care se afla o lampă cu abajur verzui. Era ora unu dimineaţa şi tocmai terminase de decriptat o altă telegramă venită din Berlinul de Est. Agenţii de la ambasadă îi raportaseră plecarea unei Lada, condusă de o femeie neidentificată. Şi apoi şi Len plecase spre o destinaţie necunoscută. Acum, tot ce mai rămînea de făcut era să spere; dacă şi-ar fi păstrat credinţa părinţilor săi, s-ar fi rugat.

35

Germania de Est

Prin Rugen nu trecea nici o autostradă dar, în orice caz, Sarah se simțea mai în siguranță pe drumurile de țară. Conducea mașina spre nord prin noapte, păstrînd o viteză constantă de șaptezeci și cinci de kilometri la oră, iar farurile străpungeau întunericul pădurii de pin. Din cînd în cînd, copacii lăsau loc unei porțiuni de cîmpie sau deal, și cînd luna ieșea dintre nori putea zări contururile fantomatice ale fermelor.

O dată ieșită din Berlin, oprise într-un refugiu și Sonia veni să se așeze lîngă ea. Mergeau păstrînd tăcerea, vorbind doar cînd Sarah cerea informații despre direcția în care se îndreptau, în dreptul răspîntiilor. Pe drum erau puține mașini: depășiseră cîteva TIR-uri, cîteva camioane și un polițist singuratic, pe motocicletă, care mergea în direcția opusă. Starea de spirit a lui Sarah se îmbunătățise, și ea deveni din ce în ce mai încrezătoare cînd văzuse că parcurseseră șaizeci de kilometri în prima oră. Apoi se lăsase ceața.

Totul se întîmplase brusc. Fîșii gri de aburi apăruseră în bătaia farurilor acoperind drumul și alunecînd pe deasupra mașinii ca adevărate fantome; se aflau în fața unui zid de ceață și Sarah se văzu nevoită să încetinească.

– Maşina asta are faruri de ceaţă? o întrebă ea pe Sonia.

– Din păcate nu.

Sarah înjură, dar merse mai departe cu prudenţă, chinuindu-se să vadă în lumina slabă a farurilor marginile drumului. Nu existau marcaje fosforescente şi Sarah porni ştergătoarele pentru a curăţa umezeala depusă pe parbriz. Acestea se mişcau înainte şi înapoi producînd un zgomot puternic. Ora care a urmat le solicită nervii la maximum pentru că dacă ar fi lovit vreun copac sau ar fi ieşit de pe drum ar fi fost vai de ele. Dar Sarah se simţea la adăpost în ceaţă şi ele stăteau destul de confortabil în maşină, cu căldura pornită. Apucă mai strîns volanul, aplecîndu-se înainte, chinuindu-se să vadă mai bine, cu fruntea aproape atingînd parbrizul. Curînd, ochii începură să o usture. Trecură printr-un oraş cu clădirile ascunse în mare parte de ceaţă. Roţile maşinii scoteau un zgomot ritmic pe piatra cubică în timp ce farurile dezvăluiau siluetele maşinilor parcate de-a lungul străzii.

– Cred că sîntem în Neubrandenburg, murmură Sonia încordată. Fii cu ochii în patru. Dar nu văzură nici un echipaj de poliţie şi nici vreo maşină care să le fi urmărit.

La scurtă vreme după aceea, lăsară în spate ceaţa şi Sarah mări din nou viteza. Acum traversau o cîmpie, drumul era mai lat, aşa că ajunse la nouăzeci de kilometri pe oră, copacii şi stîlpii de telegraf de pe marginea drumului dispărînd cu repeziciune în spatele maşinii. Sonia observă prima barajul din faţă şi apucă brusc braţul lui Sarah, într-un acces de panică. Un şir de lumini roşii semnalizau o barieră plasată de-a latul drumului şi două maşini de teren o flancau. De-o parte şi de alta a drumului era cîmpia, aşa că nu aveau

unde să scape. Cînd se apropiară de grupul de oameni îmbrăcați în uniformă, Sarah frînă și lăsă jos geamul mașinii. Doi bărbați cu mantale lungi se apropiară. Amîndoi erau înarmați cu pistoale mitralieră.

La Londra, Nairn se întorsese în camera de comunicații și sorbea dintr-un pahar de cafea instant. De două ore, radioul tăcea și nu aștepta alte vești pînă la mesajul comandantului submarinului – și asta nu urma să se întîmple decît atunci cînd Sarah și Sonia s-ar fi aflat la bordul navei. Schimbă cîteva cuvinte cu cei doi operatori radio, povestind despre copii și grădinărit; el nu avea copii, dar cei doi erau familiști convinși, îi știa de mulți ani. Gîndurile îi zburau în altă parte și nici nu băgă de seamă cînd sună telefonul și femeia cu care vorbea se opri pentru a răspunde. Se întoarse și privi la farurile mașinilor ce veneau dinspre podul Westminster. Traficul se rărise acum; pînă la patru dimineața, drumul urma să fie pustiu. Așa cum cunoșteau toți cei care lucrau noaptea – polițiști, infirmiere, vameși, măturători de stradă și ofițeri de securitate – acestea erau orele moarte cînd pînă și insomniacii și cei cu tendințe sinucigașe dormeau, cînd toată natura părea să ia o pauză și să se odihnească înainte de a se hotărî să reînceapă lupta pentru încă douăzeci și patru de ore.

Își dădu seama că operatoarea radio vorbea cu el.

– Da, Liz? Îmi cer scuze, eram departe de aici.

– Sînt cei de la GCHQ, Sir. Au trimis un raport pe care cred că ați vrea să îl vedeți – mi se pare că se referă la cele întîmplate în seara asta.

– Da?

– Îl trimit chiar acum pe o linie sigură de fax, ar trebui să ajungă aici în douăzeci de minute.

– Foarte bine, ai grijă să mi-l aduci imediat.

– Bineînțeles, Sir.

Sarah privea țintă la fața largă cu pomeții înalți care ieșea de sub căciula militară, realizînd cu groază că țeava armei era îndreptată spre capul ei. Putu să-și dea seama după fizionomia omului și după epoleții largi ai mantalei militare că era vorba despre un soldat rus, nu de un polițist, și, cînd acesta începu să vorbească, nu înțelese nici un cuvînt.

Ea clătină din cap și el ridică vocea gesticulînd furios cu țeava armei.

– E în ordine, șopti Sonia. Îți cere să aștepți cîteva minute. Se fac niște manevre militare și un pluton de tancuri traversează șoseaua un pic mai în față.

– Asta-i tot?

– Da, nu te îngrijora.

Sonia se aplecă și spuse cîteva cuvinte în rusește. Brusc, fața asiatică se umplu de zîmbet, soldatul se întoarse și merse înapoi la barieră cu automatul atîrnîndu-i neglijent pe piept. Sarah îl văzu vorbind cu ceilalți din pluton. O sticlă începu să circule între ei și auzi rîsete, cînd unul dintre soldați făcu un gest obscen către mașină, îndoindu-și brațul în aer, mimînd un penis în erecție. Sonia o apucă ușor de mînă.

– Cred că i-a plăcut cum arăți, draga mea, dar nu ai de ce să te temi. Sînt doar niște țărani beți care nu ne vor face nici un rău.

Nu trecură cîteva minute, ci mai bine de o jumătate de oră pînă cînd apărură tancurile. Sarah auzi un huruit

îndepărtat, apoi zgomotul de motoare deveni asurzitor, tancurile făcîndu-şi apariţia dinspre est. Era o privelişte insolită, cel puţin cincizeci de monştri blindaţi – cu siguranţă mai mult de un pluton – cu ţevile tunurilor în vînt şi cu antenele radio bălăngănindu-se deasupra, în timp ce traversau cu viteză cîmpia. Sarah privea fascinată şenilele care muşcau din şosea; parcă avea o viziune din al doilea război mondial.

Cînd dispărură, bariera fu ridicată şi cele două maşini de teren plecară în urma tancurilor. Sarah porni motorul maşinii.

Raportul de la GCHQ era devastator, deşi se aştepta la aşa ceva. În sfîrşit, reuşiseră să înţeleagă ceva din toate înregistrările interceptărilor şi, în timp ce le citea, Nairn înjură în gînd. Cum dracu' putuseră să fie atît de orbi? Cum putuse el să fie atît de dobitoc încît să o trimită pe Sarah înapoi? Era o fată curajoasă, dar avea numai douăzeci şi doi de ani – ce o să-i facă nemernicii ăia? Şi dacă se mai lăsa şi cu împuşcături cînd le arestau...

– La naiba, strigă el în încăperea goală. La naiba, la naiba, la naiba! Lovi biroul cu pumnul, nervos.

După cîteva minute, merse ca în transă, deschise uşa şi strigă pe coridor.

– Poţi să-mi faci şi mie rost de o maşină, te rog, Liz? S-ar putea să am nevoie să mă mişc rapid cînd o să primesc veştile.

– Nu e nevoie, Sir, spuse operatoarea radio. Şoferul dumneavoastră vă aşteaptă jos. A fost aici toată noaptea.

– Chris e încă aici? Dar i-am spus să se ducă acasă acum cîteva ore.

Liz ieşi pe hol.

– Probabil s-a gîndit că s-ar putea să aveţi nevoie de el, Sir, zîmbi conspirativ. În seara asta se petrece o chestie extrem de importantă, nu-i aşa!?...

– Da, s-ar putea să fie importantă. Mai degrabă Chris plănuia să se îmbogăţească de pe urma orelor suplimentare, se gîndi Nairn! Nu degeaba toată lumea de la cantină îi spunea Chris Pungaşul.

La trei şi un sfert dimineaţa, Sarah ajunse la malul mării, lîngă Greifswald. După incidentul cu tancurile, călătoria continuase normal, dar oftă uşurată cînd maşina depăşi un deal şi ea putu să vadă conturul dunelor de nisip. Marea Baltică părea o întindere întunecată mai deschisă la culoare decît pămîntul, cu mici sclipiri argintii în locurile unde se spărgeau valurile.

Încetini şi urmă cursul falezei, ştiind că mai avea de parcurs cîţiva kilometri pînă cînd dunele urmau să facă loc stîncilor unde spera să găsească farul părăsit care era locul de recunoaştere pentru plaja de unde trebuia să se facă recuperarea. Acum începea cea mai periculoasă fază a planului pentru că această parte a coastei era una dintre cele mai bine păzite din Europa dar, în mod curios, Sarah era calmă şi încrezătoare, ascultînd zgomotul valurilor ce se spărgeau în beznă şi inhalînd cu nesaţ aerul sărat al mării.

36

Rugen

După ce au ascuns maşina într-un pîlc de copaci, îşi găsiră adăpost între două stînci, ferite de vîntul tăios. Din fericire, luna apusese şi Sarah se simţea în siguranţă în întunericul ce învăluia stîncile. Stătea cu genunchii la piept privind prin întuneric la siluetele fantomatice ale valurilor care se spărgeau de ţărm. Sonia se aşezase undeva, în apropiere, şi Sarah o auzi plîngînd în tăcere. Se întinse şi îi cuprinse cu un braţ umerii. Nu spuseră nimic, dar o legătură nevăzută se stabili între ele. Într-un tîrziu, Sonia vorbi.

– Ăsta este sfîrşitul. Vocea îi tremura, abia auzită. N-o să mă mai pot întoarce niciodată aici, în ţara mea.

– Îmi pare rău. Sarah se simţea stingherită dar continua să o îmbrăţişeze, încercînd să o liniştească.

– Crezi că Len e în siguranţă?

– Sper... da, sînt sigură că e în siguranţă. Sarah îşi dorea cu ardoare să o şi creadă.

Urmă încă o perioadă lungă de tăcere, liniştea fiind spartă doar de vuietul valurilor. Brusc, Sonia şopti.

– De ce ai venit la Berlin? Nu mi-ai explicat niciodată...noi te-am acceptat ca pe o salvatoare. Dar cine eşti?

– Vin de la Londra, unde se ştie totul despre... Peter, şi au considerat că ai putea avea nevoie de ajutor.

Sarah simți ochii Soniei ațintiți asupra sa prin întuneric.

– Dar asta nu e totul, nu-i așa? N-are cum să fie atît de simplu, nimic nu e atît de simplu. Ce vor de la mine în schimb?

Sarah ezită. Instrucțiunile ei erau clare, trebuia să nu o preseze pe Sonia, să nu-i ceară vreo informație, ci doar să o aducă în siguranță în țară. Chiar și așa, gîndindu-se la posibilitatea ca tot acest efort să fie în van în cazul în care ea ar fi murit înainte să ajungă la submarin, ucisă de glonțul vreunui grănicer, se hotărî să-i vorbească.

– Cred că vor să le povestești despre vremurile cînd activai ca agent sovietic.

– De perioada cît am stat în Anglia, bănuiesc?

– Poate! Eu nu cunosc prea bine planul, știi cum merg treburile astea. Eu doar te ajut să fugi.

– Dar trebuie să știi și tu cîte *ceva*, mă gîndesc eu... Vor ceva de la mine? Ceva de o importanță *vitală?* Sonia nu mai tremura și în vocea ei își făcuse loc o undă de dispreț.

Sarah privea tăcută întunericul ce le înconjura.

– Vor, spuse ea cu o ușoară urmă de dispreț în voce, să știe pe cine din MI5 ai controlat în timpul războiului. Cine te-a protejat cînd l-ai trădat pe Fuchs și cine este această persoană care a devenit mai tîrziu un om din conducerea Serviciului? Cine ne-a trădat toată schema organizației în anii '60? Gata, îi spusese totul. Dacă făcuse o greșeală, era oricum prea tîrziu să o îndrepte.

– Asta-i tot? întrebă Sonia lăsînd să-i scape un mic zîmbet. Și toată tevatura asta, tot pericolul ăsta doar pentru a afla chestiile astea? Ironia plutea în aer.

– Da, asta-i tot. Numele lui de cod era Alec. Sarah apucă fără milă brațul femeii în vîrstă. Haide, Sonia! Îmi risc pielea să te scot din țara asta uitată de Dumnezeu, așa că spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu, cine era Alec? Pentru un moment, vocea ei furioasă acoperi zgomotul mării.

Sonia se scutură, eliberîndu-și mîna.

– Dă-mi drumul, fetițo. Eu și ceilalți din KPD visam la o Germanie socialistă încă de la sfîrșitul Marelui Război. Rosa Luxemburg își dăduse viața pentru asta în 1919, cînd Spartakiștii încercaseră să declanșeze o răscoală în Berlin. Pe vremea aceea, nimeni nu *auzise* măcar de Hitler... toți anii aceia pe care i-am petrecut în China și Anglia am tînjit să mă întorc aici și să-mi dedic viața reconstrucției acestei țări uitate de Dumnezeu, așa cum îi spuneți voi.

Din cauza enervării, Sonia începuse să vorbească în germană și Sarah îi răspunse în aceeași limbă.

– *Entschuldigen*, îmi pare rău. N-am vrut să te jignesc.

– Nu face nimic, ești foarte tînără încă. Spune-mi, care e numele tău real?

– Sarah. Spusese adevărul și făcu o pauză, așteptînd să i se răspundă cu aceeași monedă. Dar întrebarea mea era serioasă. Chiar vrem să știm, *cine era Alec?* Nu cred că-ți cerem prea mult, avînd în vedere riscurile pe care ni le-am asumat.

– Crezi? Probabil că nu e prea mult... Din nou din vocea ei răzbătu aceeași urmă de dispreț. Foarte bine, Sarah, dacă tot vrei cu tot dinadinsul să afli, avînd în vedere faptul că și eu sînt destul de bătrînă și că s-ar putea să murim amîndouă de frig în vîntul ăsta, o să-ți spun cîte ceva despre Alec.

Bătrînul se aşeză pe o bancă de pe peronul gării, aşteptînd răbdător ca trenul de legătură care avea să-l ducă la Hamburg să apară pe tabelă. Deşi era destul de tîrziu, mulţi călători erau răspîndiţi pe peron, majoritatea purtînd haine groase de iarnă. Se mai afla acolo şi un grup de militari. Un poliţist, purtînd o manta militară, circula printre ei, verificîndu-le actele. Cînd ajunse la bătrînul cu părul alb şi cu faţa pe care era întipărită o oboseală imensă îi cercetă curios paşaportul şi vizele.

– Şi unde zici că mergi, tataie?

– La Hamburg.

– Scopul călătoriei?

– Mă duc la un tîrg, să caut marfă pentru fabricuţa mea. Len îi făcu cu ochiul şi rîse cinic. Chiar şi la vîrsta mea trebuie să muncesc, deşi eu mi-aş fi dorit altceva.

– Construim viitorul, tataie.

– Aşa este, fiule, aşa este.

Nairn traversă din nou coridorul spre camera de comunicaţii, ale cărei ferestre dădeau spre clădirea Parlamentului, unde luminile se stinseseră de mult. Deşi în sinea lui era foarte agitat, îşi impuse să-şi păstreze calmul, să nu mai bată nervos cu degetele în tocul geamului. Privi desenul format de luminile oraşului, întrerupt pe alocuri de punctele albe şi roşii ale farurilor maşinilor ce treceau peste pod. Se întoarse spre femeia între două vîrste care stătea la biroul lung.

– A mai sosit ceva, Liz?

– Nu, Sir. Submarinul încă n-a trimis nici un mesaj, bănuiesc că este sub suprafaţa apei.

– Sînt îngrijorat. Ar fi trebuit să le fi luat pînă acum.

– Eu cred c-o să meargă, Sir. Cei de la SBS se ocupă de operațiunea de salvare, nu? Ei se descurcă mai bine ca oricine altcineva.

Nairn își dorea să-i împărtășească optimismul.

Cînd se făcuse aproape patru, Sarah reuși să vadă o luminiță în largul golfului. Se aprinse și se stinse cu repeziciune, de două ori. Aprinse lanterna cu infraroșii, semnalizînd de două ori lung și o dată scurt. Spera din toată inima ca ei să aibă ochelari de noapte, pentru a putea vedea lumina acesteia.

– Vin, șopti ea, apucînd brațul Soniei în semn de încurajare. Apoi își folosi ambele mîini pentru a trimite o lungă serie de semnale invizibile cu ochiul liber. Nimeni n-ar fi putut vedea nimic din spatele lor. Din cînd în cînd, norii lăsau loc cîte unui petic de cer înstelat, dar în cea mai mare parte a timpului totul rămînea învăluit într-o beznă de nepătruns.

Amîndouă tresăriră auzind un zgomot de frecare, urmat de cîteva plescăituri și de sunetul unor bocanci înfundîndu-se în pietrișul țărmului. Bezna le învălui din nou. Sarah înlemni cînd își ridică privirea și văzu doi bărbați în fața ei. Purtau combinezoane negre și cagule de aceeași culoare. Chiar și peticele de piele din jurul ochilor și al gurii erau vopsite cu negru. Amîndoi erau înarmați cu pistoale mitralieră. Unul dintre ei se aplecă, se uită la figurile îngrozite ale celor două femei și șopti cu un accent galez inimitabil:

– *Frau* Beurton?

– Da! Şi eu sînt Sarah Cable. Bine că aţi venit.

– Cable? Nimeni nu mi-a spus ceva despre tine. Credeam că e vorba de un spion dolofan, care trebuia să se întoarcă la Berlin.

– Eu sînt de la Londra. Am adus-o pe *Frau* Beurton pînă aici şi vin şi eu cu ea.

Bărbatul îi examină faţa cu lumina albăstrie a lanternei lui, părînd mulţumit de ceea ce vedea.

– Foarte bine. Eu sînt sergentul Evans. Puteţi să mergeţi?

– Da, amîndouă sîntem în regulă.

– Bine, atunci urmaţi-ne pînă la barcă.

Sonia se uită înapoi spre stînci şi ezită. Pînă la urmă se hotărî şi grupul se puse în mişcare, două femei care se ţineau de mînă flancate de doi bărbaţi înarmaţi. La marginea apei îi aştepta un al treilea bărbat, ce ţinea o barcă largă de cauciuc. Sonia fu ridicată cu uşurinţă şi trecută în barcă. Urmă Sarah, simţind furnicături în picioare din cauza apei reci. Cei doi bărbaţi se rostogoliră peste marginile bărcii cu o mişcare care dovedea mult exerciţiu şi începură să vîslească puternic spre larg.

– Puneţi-vă astea pe voi, le ordonă Evans, întinzîndu-le două pături dintr-un material moale şi călduros. După aceea, lungiţi-vă pe fundul bărcii. În larg e al dracului de frig.

Sonia se înfăşură într-una dintre pături.

– Mulţumesc, spuse ea. Se întoarse şi privi în urmă, spre ţărmul învăluit în întuneric. Spre dreapta sclipeau luminile Rugen-ului.

Se auzea un zgomot ritmat şi Sarah îşi dădu seama că

porniseră motorul plasat într-o cutie metalică în spatele bărcii. Începură să ia viteză, tăind valurile. Erau toţi întinşi pe fundul bărcii, cu excepţia lui Evans care stătea ghemuit la cîrmă. Aproape că nu se vedeau pe suprafaţa apei, cu atît mai puţin pe ecranele radarelor. Singurul pericol era să se încrucişeze cu vreo şalupă de patrulare sau să lovească vreo stîncă. Luminile oraşului dispărură în spate. Sarah se bucura că nu mai puteau fi văzuţi de pe ţărm, dar se simţea deranjată de apa care clipocea pe fundul bărcii.

Brusc, simţi că vibraţiile bărcii scad în intensitate şi îşi înălţă capul. Încă se mişcau, dar motorul se oprise. Un val o stropi pe faţă.

– Stai jos! şuieră Evans.

– De ce ne-am oprit?

– Stai dracului jos! Atunci o văzu – silueta întunecată şi luminile de semnalizare ale unei şalupe de patrulare la vreo două sute de metri depărtare, cu reflectoarele galbene luminîndu-i mitralierele de pe punte.

– Oh, Doamne! Simţi cum i se usucă gîtul şi îi scăpă o înjurătură. Ne-au văzut?

În loc de răspuns, simţi cum capul îi este împins în jos, la adăpost. Îl simţi pe Evans că se întinde lîngă ea şi pistolul mitralieră din mîna lui îi atinse faţa.

37
Londra

Operatoarea radio îşi scoase căştile, se frecă obosită la ochi şi se întoarse spre Nairn.

– Erau cei din Northwood, Sir. Submarinul trebuia să transmită un mesaj radio la patru şi şapte minute în cazul în care nu reuşeau să ia contact cu cei de pe plajă. Dacă au reuşit să se întîlnească, ordinele sînt să păstreze tăcerea radio pînă cînd ies din apele teritoriale ale Germaniei de Est. Deci, presupun, că i-au luat deja.

Nairn zîmbi uşor.

– Crezi că s-ar putea ca aceia din Northwood să fi pierdut masajul transmis de submarin?

Liz, care fusese şi ea cadru militar, rînji.

– Sper că glumiţi, domnule! Dacă nu a fost transmis nici un mesaj, înseamnă că planul a funcţionat. Felicitări! Aşa că, de ce nu mergeţi să vă odihniţi puţin? Încă mai vorbea ca şi cînd ar fi fost o tînără angajată a armatei, aflîndu-se în biroul de operaţiuni din Portsmouth, în ciuda celor douăzeci de ani care trecuseră, timp în care născuse trei copii.

El îşi păstra o expresie sceptică.

– Mulţumesc, sper să ai dreptate. Trebuie să plec în scurt timp, dar vreau să fiu anunţat imediat cum primiţi vreun mesaj de pe submarin.

– Bineînțeles. Vă dau eu un telefon acasă.

– Nu mă duc acasă, dar în următoarele două ore mă poți suna la numărul ăsta de telefon. I-l scrise pe un bilețel.

Douăzeci de minute mai tîrziu, după ce dăduse cîteva telefoane de pe linia securizată, Nairn părăsi clădirea. Rover-ul îl aștepta afară cu motorul pornit și fu mulțumit să găsească interiorul cald al mașinii, după ce aerul rece al nopții îl lovise cu putere la ieșirea din clădire.

Se așeză pe locul din stînga, în spate.

– Unde mergem? îl întrebă vesel șoferul.

– Ești sigur că ești în stare să conduci, Chris? Ești treaz de mai mult de douăzeci de ore.

– Am tras un pui de somn în ghereta portarului dar, oricum, mulțumesc, Sir. Mă simt bine. În schimb, dumneavoastră păreți dărîmat.

Nairn rînji în întuneric.

– Bine, Chris, ia-o spre nord pe Marylebone Road și după aceea pe A40. Cînd ajungi la High Wycombe, pe M40, trezește-mă. Adormise deja cu capul lipit de geamul mașinii cînd lăsară în urmă vechea clădire a amiralității din Whitehall.

Trenul în care se afla Len se opri cu o smucitură la doi kilometri de granița cu Germania de Vest. O Skoda veche cu însemnele poliției pe ea își croia drum pe cîmpul desfundat, luminile albe ale farurilor dansînd nebunește în întunericul nopții. Mașina ajunse la peronul din apropierea locomotivei. Cei doi polițiști care coborîră din ea păreau să știe spre care vagon să se îndrepte și grăbiră intenționat pasul. Len îi însoți fără a opune rezistență și la scurtă vreme după aceea trenul porni din nou în timp ce cei trei oameni plecară cu mașina în

noapte. Cîțiva pasageri care văzuseră incidentul clătinară din cap cu înțelepciune: probabil un infractor evadat sau vreun nesăbuit care încerca să traverseze clandestin frontiera. Dar cei mai mulți din trenul acela nici nu băgaseră de seamă incidentul.

Sarah și Evans aruncară o privire peste marginea bărcii de cauciuc atunci cînd auziră că motoarele șalupei de patrulare scad în intensitate, pe măsură ce luminile acesteia deveneau din ce în ce mai mici.

– Cred că nu ne-au văzut, oftă el ușurat. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

– Dar a fost îngrozitor. Sarah se aplecă cînd un val o plesni peste față. A fost o întîmplare sau ne caută?

– De unde Dumnezeu să știu eu? Însă a trecut foarte aproape de noi.

– Cît mai avem pînă la submarin? Vremea s-a cam asprit, și simt că mai avem puțin și ajungem în Suedia.

– Sîntem doar la cîțiva kilometri de țărm, domnișoară Cable, dar cred că aproape am ajuns la punctul de întîlnire.

– Cum naiba o să-l găsim?

– Destul de greu. Am încercat să mă orientez după busolă și ei ne așteaptă la adîncime mică în direcția aceea. Am la mine un mic emițător electronic care îi va ajuta să ne găsească. Își studie instrumentele în lumina albastră a lanternei, camuflînd raza acesteia cu corpul lui, și mișcîndu-se repede.

Sarah auzi din nou mormăitul înfundat al motorului. Barca luă viteză, dar acum valurile păreau mai mari; de fiecare dată cînd ajungeau pe creasta unuia dintre ele, barca

se prăbuşea cu o mişcare care-i provoca greaţă şi apa rece se prăvălea înăuntru peste margini. Ori de cîte ori Sarah îşi ridica faţa, şiroaiele de apă îi plesneau dureros obrajii. Deşi mîinile îi erau îngheţate, apucă o găleată de plastic şi începu să îi ajute pe cei doi bărbaţi să scoată apa din barcă. Se documentase asupra operaţiunilor de genul ăsta: preluarea de agenţi de pe plajele Bulgariei, ori de pe ţărmurile statelor baltice. Pe hîrtie totul părea foarte uşor dar, în realitate, era groaznic.

Sonia zăcea inertă pe fundul bărcii gonflabile şi Sarah se ruga în gînd ca ea să supravieţuiască umezelii şi aerului rece. Era o nebunie să încerci să ajuţi pe cineva de aproape optzeci de ani să fugă şi, în timp ce un alt val o uda pînă la brîu, ajunse la concluzia că în curînd se vor scufunda. Dar abilităţile de cîrmaci ale lui Evans erau mai bune decît sugerase el şi, după încă zece minute, Sarah văzu cu uşurare silueta inconfundabilă a unui submarin plutind la suprafaţa apei, la vreun kilometru şi ceva mai în faţă. Cala acestuia şi suprafaţa erau parţial acoperite de apă, dar vîrful lui părea imens.

– Bine, spuse Evans. Se pare că vom reuşi. Cînd ajungem acolo, o să duc barca pînă lîngă punte. Bill, tu intri primul cu doamna în vîrstă, prin puţul din faţa turnului. Apoi, dumneavoastră, domnişoară Cable – şi, pentru numele lui Dumnezeu, mişcaţi-vă cît puteţi de repede. Fiecare minut pe care submarinul îl petrece la suprafaţa apei dă posibilitatea radarelor să-l detecteze. S-a înţeles?

Se ghemuiră încordaţi, în linişte, în timp ce barca gonflabilă sălta peste valuri. Silueta submarinului creştea, ca o balenă lungă de metal, şuvoaie de apă scurgîndu-se peste

margini în timp ce puntea se înălța încet. Sarah o ajută pe Sonia să se ridice, pregătindu-se de transbordare, cînd îl auzi pe Evans înjurînd.

– Rahat! Rahat! Imensitatea aia de șalupă de patrulare se întoarce.

Norii se răriseră lăsînd loc luminii cenușii a stelelor, în care putură să zărească nava est-germană mergînd spre ei cu viteză, cu motoarele ambalate la maximum, proiectoarele ei pipăind înfrigurate întinderea agitată a mării.

După un val de teroare, Sarah încercă să-și calculeze șansele. Șalupa venea drept spre ei și submarinul se afla la cîteva sute de metri depărtare. Deși suprafața acestuia se apropia cu repeziciune, realiză că erau pierduți. Înjură neputincioasă în timp ce fasciculele luminoase ale proiectoarelor măturau valurile, apropiindu-se inexorabil. Auzi o voce guturală strigînd în nemțește prin megafoane. Nu reușea să înțeleagă cuvintele, dar nu mai conta, una dintre mitraliere începuse deja să tragă.

– Întindeți-vă! țipă Evans. Rămîneți lipiți de fundul bărcii! Putem să ajungem, aproape că sîntem acolo!

Sarah se prăbuși în apa care clipocea pe fundul bărcii și o cuprinse pe Sonia protector în brațe.

– Ești bine? șopti ea.

– Da. Răspunsul veni însoțit de un chicotit. Nu-i așa că e palpitant? Ca pe vremuri.

Spre amuzamentul ei, Sarah se simți penibil și își dădu seama că atinseseră deja marginea submarinului. Poate că totuși vor reuși să scape. Se ridică într-un genunchi și îl văzu pe Evans mergînd prin apa care-i ajungea pînă la coapse pe vasul care se scufunda încet. Apucînd strîns cîrma, acesta

manevră barca spre partea mai înaltă a submarinului, unde se deschise o trapă din care răsăriră cîteva capete.

– Haide odată, săriţi! strigă el. Acum!

În acel moment, totul parcă explodă într-o lumină albă. Nava de patrulare se apropiase la doar cîteva sute de metri şi reflectoarele ei se fixaseră asupra bărcii cu o exactitate dureroasă. Sarah era orbită de lumina puternică. O ajută pe Sonia să iasă din barca gonflabilă, asurzită de clănţănitul mitralierelor şi de vocea care urla prin megafoanele şalupei. Se aplecă ferindu-se din calea gloanţelor, apucîndu-se strîns de turela submarinului, în vreme ce în jurul ei şuierau proiectilele.

– Sări! urlă Evans din nou cu faţa schimonosită de încordare, chinuindu-se să ţină cu o mînă barca, în timp ce cu cealaltă se agăţase de submarin. Pentru numele lui Dumnezeu, sări! Unul dintre ceilalţi doi bărbaţi îngenunchease, ripostînd cu salve de pistol mitralieră, încercînd să nimerească proiectoarele.

Sarah încremenise în lumina puternică; simţea cum bătrîna era gata să se prăbuşească pe puntea metalică. Cu un strigăt de durere, omul care îngenunchease îşi aruncă arma şi se prăbuşi peste marginea bărcii. Apoi, tirul mitralierei se concentră asupra lui Evans şi Sarah se lipi de podeaua navei auzind răpăitul ucigaş al gloanţelor ce loveau suprafaţa de metal. Evans se împletici, dînd drumul bărcii, acoperindu-şi cu mîna rămasă astfel liberă rana care îi apăruse la gît. Sarah apucă în grabă barca fiindcă începuse să se îndepărteze de ea. Botul submarinului se scufundă din nou şi un val imens mătură puntea. Sonia fu luată de apă şi Sarah ţipă îngrozită, orbită de sare, cu răsuflarea tăiată de apa rece ca gheaţa, şi fu la rîndul ei luată de valul ucigaş.

38

Great Rollright

Aproape apăruseră zorile cînd Nairn intră în micul orăşel. Rover-ul se strecură printre siluetele fantomatice ale copacilor şi ale caselor. Prima geană de lumină răsări din spatele Chilterns-ului. Chris opri maşina pe o bucată de pămînt arid şi Nairn se lăsă pe spate epuizat. Se simţea oribil. În afară de tensiunea întregii operaţiuni, de douăsprezece ore nu mîncase nimic şi fumul îi înţepa plămînii ca un gaz iritant. Ar fi trebuit să renunţe la pipa aia mizerabilă! Îşi puse pardesiul, răceala dimineţii făcîndu-şi loc pînă la el, şi coborî din maşină în lumina slabă a zorilor. În afară de o turmă de vaci care se înghesuiau curioase la poarta ţarcului, Great Rollright era adormit.

Clădirea era cufundată în beznă. Cum Dumnezeu avea s-o trezească? Dar cînd intră în grădina din spatele magaziei fu uşurat să vadă o lumină slabă prin fereastra bucătăriei. Nairn ciocăni uşor în uşa din spate. Nu primi nici un răspuns, aşa că apăsă clanţa. Uşa era deschisă; se îndoia că o încuiau vreodată. Magazia cu podea de piatră era cufundată în întuneric, dar prin crăpătura uşii de la bucătărie venea o rază de lumină galbenă. Îşi făcu loc prin grămada de biciclete,

jucării și încălțăminte și bătu din nou la ușă. Nici de data aceasta nu primi un răspuns. Cînd deschise ușa, făcu un pas înapoi, uimit. O văzu pe Sonia îngenuncheată într-un colț, transmițînd mesaje către Moscova. Apoi, realiză că era de fapt mama adoptivă aplecată cu spatele la el, manevrînd un aparat uriaș de radio, cu unde scurte. Încăperea era încălzită, căldura împrăștiindu-se prin ușile deschise în toată casa, și femeia era îmbrăcată într-o cămașă de noapte. Prin bumbacul subțire i se vedeau vertebrele șirei spinării și rotunjimile feselor.

Nairn tuși ușor și ea se întoarse, cu ochii plini de uimire.

– Dumnezeule, ce naiba vrei la ora asta, atît de devreme? Nu te apropia de mine! Femeia se ridică în picioare, încrucișînd mîinile peste piept ca și cînd ar fi fost goală, și-l privi cu teamă. Oh, ești *tu* din nou! Dar nu ți se pare al naibii de dimineață să apari aici?

– Îmi pare teribil de rău dacă te-am speriat, știu că am dat buzna înăuntru.

– Cam așa ceva! Între orele șase și șapte sînt singurele momente în care am și eu puțin timp doar pentru mine. Îmi place să ascult BBC-ul cînd trebăluiesc pe lîngă cuptor și cînd îmi fac gimnastica de dimineață. Rînji răutacios. Dacă ai fi venit cinci minute mai tîrziu, m-ai fi găsit în colanți sau mai rău.

– Mai rău?

Ea chicoti; trecuse repede peste șocul inițial.

– Uneori, îmi fac exercițiile goală. Mulți oameni fac așa, cînd sînt singuri – unde ai trăit pînă acum?

Umplu ceainicul cu gesturi automate și îl puse pe foc, șuierînd cînd puțină apă se revărsă peste margini. Se așeză,

strîngîndu-şi poalele cămăşii de noapte. Aceasta se desfăcuse, dezvăluind linia fermă a coapselor. Chiar dacă stătea singură, avînd grijă de copii, în condiţii aproape mizere, Nairn nu putu să nu observe că avea picioarele epilate. Cînd o văzuse ultima dată, hainele lălîi îi ascundeau corpul, dar acum putea să observe că avea un trup minunat. Nu părea de mai mult de treizeci şi opt de ani, dar arăta mult mai tînără.

Ea zîmbi şi îşi scutură peste umăr coama de păr.

– Am pus de ceai. Vrei ceva anume sau ai vrut să mă vizitezi la şase dimineaţa? Îşi arcui sprîncenele întrebătoare.

– Cum te cheamă?

– Alison. Alison Wragg. *Doamna* Wragg*. Copiii îmi spun „cîrpă de vase", şi chiar e o poreclă potrivită pentru majoritatea ocaziilor. De aceea, îmi îngrijesc sănătatea şi frumuseţea în fiecare dimineaţă. Dar nu o s-o fac în faţa ta, e o chestie intimă. Se ridică şi puse frunzele de ceai în ceainicul imens.

– Nu ştiam că eşti măritată, *doamnă* Wragg.

– Spune-mi Alison. Sînt văduvă.

– Îmi pare rău s-aud asta.

Ea ridică din umeri.

– Soţul meu s-a înecat acum şase ani, împreună cu băiatul nostru. Se plimbau cu o bărcuţă pe mare. Eram în concediu, în Cornwall.

Nairn se aplecă înainte şi îi atinse braţul.

– Îmi pare rău. Cred că a fost îngrozitor.

Ea zîmbi la atingerea lui şi nu-l respinse.

– Da, cam aşa ceva. Turnă ceai în două căni. Eram învăţătoare la o şcoală de copii cu dizabilităţi, din estul

*Vechitură (n.tr.).

Londrei, şi el lucra în acelaşi loc, ca doctor. Eram foarte fericiţi. După accident, am renunţat la tot şi am venit aici.

– Deci eşti de fapt profesoară?

– *Şi* am şi pregătire în domeniul psihologiei educaţionale. Avea un zîmbet ciudat, cald. Am vrut să devin medic, ca şi Tom, dar m-au respins. După moartea lui, am vrut să-mi reiau numele de domnişoară – McKenzie. Ştii, oamenii sînt tentaţi să facă glume pe seama unui nume ca Wragg. Dar mi s-a părut neloial din partea mea. Nici nu ştiu de ce îţi povestesc toate astea. Miji ochii. Sau poate că ştiu – eşti un foarte bun ascultător. Cred că ştii şi tu lucrul ăsta. Mă sperii.

– Serios? Să ştii că sînt foarte blînd – nu e cazul să te sperii.

– Nu? Îşi încrucişă din nou picioarele. De data asta, piciorul rămase dezgolit, dar nu era vorba de vreo manevră de seducţie feminină. Pur şi simplu nu îşi dăduse seama de asta, toată atenţia ei era concentrată asupra lui Nairn. Ascultă, poate că pe mine nu mă duce atît de bine mintea, dar nici proastă nu sînt. Nu te mai juca cu mine. Cine naiba eşti, şi ce vrei, dacă vrei ceva?

– *Nu* mă joc cu tine. Făcu o pauză, hotărîndu-se ce nume să folosească, dar pîna la urmă decise să nu o mintă. Piciorul ei era lung şi bronzat, probabil de la munca în grădină pentru că nu şi-o putea imagina făcînd plajă. Mă numesc David Nairn şi lucrez la Serviciul de Securitate, unii oameni îl numesc MI6. Mă aflu aici pentru că avem nevoie de ajutorul tău. Altfel nu te-aş fi deranjat la ora asta.

– Ce să fac, să te cred? Ai vreun act care să dovedească tot ce mi-ai spus?

– Nu, dar poţi telefona la poliţie să verifici, dacă vrei. N-o să mă deranjeze dacă o faci. O să îţi confirme ce ţi-am spus, ba chiar vor trimite pe cineva aici, dacă asta vrei.

Ea rîse.

– Un agent? Multumesc, nu e nevoie, mă pot descurca şi singură, mulţumesc frumos. Dar m-ai minţit data trecută, cînd mi-ai spus că nu eşti de la poliţie.

– Nu sînt de la poliţie, şi tu ai fost cea care a minţit.

Se ridică, agitată.

– Te-am minţit? Cum? Cu siguranţă că nu asta a fost intenţia mea!

– Data trecută cînd am fost aici, ţi-am arătat cîteva fotografii şi mi-ai spus că în ele era Peter Werner, băiatul cel mic al familiei Beurton, dar nu era el, nu-i aşa?

– Nu se poate, ce-am făcut? Mai arată-mi-le o dată.

Nairn scoase un plic şi răspîndi pe masă fotografiile. Ea se uită la ele în tăcere.

– Nu prea vezi bine, nu-i aşa? spuse el încet.

Ea clătină din cap.

– Nu, vederea mea nu mai e la fel de bună ca înainte, şi neapărat am nevoie de o pereche nouă de ochelari, numai că nu am avut vreme să mă ocup de chestia asta. Îmi pare rău, nu-mi place să recunosc că îmbătrînesc. Ştiu că e o prostie. Sper că nu am făcut ceva grav. Începu să plîngă.

– Nu îmbătrîneşti. Eşti foarte frumoasă. Ea zîmbi printre lacrimi. Ochii ei erau de un albastru intens. Ai doar nevoie de o pereche de ochelari. Scoase o lupă mică şi i-o întinse. Poţi să îi vezi faţa cu ajutorul ăsteia? S-o vezi bine?

Ea privi fotografiile şi dădu din cap.

– Da, pot, chiar pot. Îmi pare rău că te-am încurcat. Mişcă lupa deasupra fotografiilor şi le privi atent. Dar de ce spui că e vorba de Peter Werner? Nu arată deloc ca el. Şi nici ca fratele lui.

– Mai uită-te o dată. Te rog. De data asta vreau să fii sigură. De ce crezi că nu e Peter Werner?

– Pentru că nu e el. Peter este slab, cu părul negru. Tipul ăsta din poză e aproape chel.

– Poate că este Peter mai bătrîn?

– Nu, dragul meu. Ochii sînt diferiți, urechile sînt diferite şi buzele sînt mult mai înguste. Lucrurile astea nu se schimbă o dată cu trecerea anilor.

– Dar poți fi sigură?

– Da, foarte sigură.

– Mulțumesc.

Zece minute mai tîrziu, Rover-ul se opri în fața porții ruginite de metal de la intrarea în curtea bisericii. Se luminase deja bine şi pe un panou albastru se putea citi numele bisericii: St. Andrew. Nairn merse de-a lungul zidului de piatră al bisericii, coborînd panta care ducea spre cimitir.

Îl găsi într-un colț, o piatră albă de granit, pe suprafața căreia erau inscripționate cîteva cuvinte:

BERTA KUCZYNSKI
Născută la 30 iunie, 1879
Decedată la 10 iunie 1947

mama lui
Jurgen Ursula
Brigitte Barbara
Sabine Renate

R R KUCZYNSKY
Născut la 12 august 1876
Decedat la 25 noiembrie 1947

Ursula era de fapt Ruth, acum Sonia. Cu cincisprezece ani înainte, nu s-ar fi obosit să viziteze mormîntul, dar acum dacă tot era aici..., nici măcar cei de la Centru nu putuseră să acopere asta, aşa că povestea era adevărată pînă în 1947. Începu să tremure în bătaia vîntului tăios: acum nu mai era adevărată. Bărbatul care pretinsese că este Peter Werner era un impostor; Nairn avea încredere în femeia pe nume Alison şi era sigur că toţi cei trei copii ai familiei Kuczynsky, care o vizitaseră de-a lungul anilor, erau cei adevăraţi. Peter fusese un impostor, bietul ticălos, dar moartea lui îi autentificase falsa identitate. Pentru cîteva momente, se simţi foarte decepţionat şi bănui că în spatele acestei farse se afla geniul vechiului său adversar, Kirov. Ajunsese la timp la ea, dar pentru numele lui Dumnezeu, oare ce încerca să facă? Dacă Peter era fals, oare *Sonia* era cea adevărată? Pentru un moment se gîndi dacă nu cumva şi ea murise şi fusese înlocuită; dar oare nu era un plan prea ambiţios? Şi acum ce naiba era de făcut? Se întoarse auzindu-se strigat de la poartă. Chris Pungaşul îi făcea semne cu mîna.

– Sir David! Sînteţi chemat prin radio.

39

Londra

Întîlnirea avea loc în camera de Consiliu A de la minister, la etajul trei, în spate. Încăperea dădea spre grădina din Downing Street 10. Nairn fusese acolo atît de des, încît nu mai băgă în seamă tavanul sculptat şi şemineul lui Adam, ci doar fotoliile verzi, inconfortabile, de piele. La unsprezece şi jumătate se servi cafeaua în încăperea alăturată astfel încît cele două secretare care o aduseseră – două femei de vîrstă mijlocie, îmbrăcate cu cîte un sacou albastru, cu trese aurii pe epoleţi – să nu poată vedea documentele întinse pe masă. Simon îl trase pe Nairn deoparte.

– Alexander aşteaptă în biroul meu, David. Pot să te răpesc puţin?

Se grăbiră prin coridoarele întortocheate din partea dinspre Whitehall a clădirii. Sir William Alexander arăta bătrîn şi bolnav, dar directorul general al Serviciului de Securitate mai avea încă şase luni pînă la pensie şi era hotărît să-şi ducă mandatul pînă la capăt, în ciuda faptului că putea să fie răpus, mai înainte de împlinirea acestui termen, de cancerul care îi cuprinsese tot corpul. Stătea aplecat deasupra mesei de conferinţe din biroul lui Simon şi nu se ridică atunci cînd cei doi intrară.

Simon închise uşa cu putere şi se aşeză în scaunul

sculptat de la un capăt al mesei; Nairn se aşeză în faţa lui Alexander, care îl privi ostil.

– Înţeleg că ai început să sapi după scheletele din Serviciul *meu*, Nairn. Alexander încă folosea un ton superior, dar vocea lui era hîrîită şi în respiraţie i se simţea mirosul inconfundabil al morţii.

– A primit instrucţiunile de la mine, interveni Simon cu răsuflarea tăiată. David nu a făcut decît ceea ce i-am cerut eu şi nu a fost prea bucuros să se amestece în chestia asta.

Privirea apoasă a lui Alexander îl sfredelea pe coordonator: un mileniu de mîndrie anglo-saxonă îl strivea pe emigrantul evreu.

– În acest caz, cred că n-ar fi trebuit să-i ceri asta, domnule – amîndoi sînteţi responsabili pentru tot ce s-a întîmplat. Îşi strînse buzele. E un măcel sîngeros.

Se lăsă o tăcere încordată. Simon răsfoia un dosar, de parcă acest lucru ar fi ajutat cu ceva.

– Te-am invitat aici pentru a te pune la curent, Bill. Tonul vocii era reţinut ca întotdeauna, dar accentul lui vienez devenise mai pronunţat. Nu se pune problema de cît de mult este amestecat şi Serviciul tău, dar mi s-a cerut de către ministru să investighez acest caz şi asta am şi făcut. Făcu o pauză. David, nu vrei să ne pui la curent, în mare, cu concluziile la care ai ajuns?

– Desigur. Nairn privi raportul bătut la maşină care se afla în faţa lui pe masă. Momentul în care a început să planeze suspiciunea asupra lui Jack Carteret – sau poate a lui Richard Fell – a fost cînd s-a aflat de posibila infiltrare a unui agent sovietic în conducerea MI5-ului. Problema nu a fost rezolvată şi a continuat să producă necazuri în ultimii

cincisprezece ani. De vreme ce Ruth Kuczynski, nume de cod Sonia, se pare că l-a controlat pe unul dintre ei încă din timpul războiului, posibilitatea ca ea să fugă din Germania de Est, după ce mai mult de treizeci şi cinci de ani a fost protejată, a părut ca un cadou divin. Din păcate, lucrurile au mers lamentabil. Unul dintre fiii ei – cercetător în Germania democrată – a urmat un curs de pregătire în Rusia şi nu a putut fi contactat timp de mai multe luni. Un impostor, folosindu-se de identitatea lui, s-a oferit să fugă în San Francisco. Am muşcat momeala, şi am început să insistăm şi pe lîngă mama lui pentru a fugi împreună cu el.

– Cînd ţi-ai dat seama că era vorba de un impostor? mormăi Alexander.

– Am început să am îndoieli imediat după ce am trimis-o pe domnişoara Cable cu omul care îşi spunea Peter în Germania de Est. Am interceptat o convorbire ce m-a derutat; era doar pe jumătate decodificată, şi destinată unei persoane din Berlinul de Est, de la cineva care lucra în cadrul ONU la New York. Această înregistrare dădea de înţeles că ştiau despre Peter. Am devenit îngrijorat în privinţa siguranţei lui Cable. După aceea, am reuşit să decodificăm parţial mai multe transmisiuni şi, din conţinutul lor, am tras concluzia că nu exista nici un pericol, că Peter era pus sub urmărire dar, deşi părea un pic ciudat, i s-ar fi permis să fugă fără prea multe complicaţii.

Muribundul făcu un gest de uimire.

– Asta-i tot?

– Nu, Sir William, asta nu e tot. Mai tîrziu – şi acum mă tem că a fost prea tîrziu – am fost la casa părintească a Soniei din Great Rollright şi am aflat că Peter cel adevărat fusese

în vizită acolo cu cîțiva ani înainte. Îi fusese dată permisiunea să viziteze Anglia pentru a urma nişte cursuri de electronică. Deşi părăsise țara împreună cu mama lui de sub nasul agenților din Serviciile Speciale, în 1950, nimeni din MI5 nu părea să fi remarcat întoarcerea lui. Nairn făcu intenționat o pauză şi Alexander îşi întoarse privirea. Dar îşi făcuse apariția în pragul casei părinteşti cu ochii în lacrimi, emoționat să se întoarcă acasă.

– De ce naiba să fi remarcat întoarcerea lui?

– Pentru că Great Rollright este un loc destul de important pentru întreaga familie, un loc cu o încărcătură emoțională puternică. Ambii părinți ai Soniei sînt îngropați în cimitirul orăşelului. Urmă încă un moment de tăcere încordată.

– Şi? întrebă Simon încet.

– Şi acum femeia care locuieşte în casa aceea şi-a adus aminte de înfățişarea ei. I-am arătat cîteva fotografii ale celui pe care îl cunoşteam noi ca fiind Peter Werner, născut Beurton, şi nu l-a recunoscut. Nu era aceeaşi persoană. Bănuiesc că acela care a gîndit planul nu ştia că lui îi plăcuse atît de mult locul acela, şi nici că se întorsese acolo.

– Vrei să spui că adevăratul Peter se află în Rusia?

– Sursele mele îmi spun că, ascuns bine, urmează un curs lung în Novossibirsk pentru cîteva luni. Sînt convins că nu ştie nimic din toate acestea.

– Dacă fiul era un impostor, cum putem fi siguri că mama este reală? întrebă Alexander.

– Nimic nu e sigur. E posibil ca ea să fie moartă sau să se afle undeva departe şi cineva să-i fi luat locul, un agent est-german; dar nu cred. Cred că e destul de reală. A fost un

agent extraordinar de bun, foarte devotată, aşa că e destul de logic ca şi ea să fi luat parte la o astfel de operaţiune de dezinformare.

– Dezinformare?

– Da, ăsta era obiectivul lor. După primele interceptări, am reuşit să plasăm cîteva microfoane în apartamentul ei din Berlin. Cei din HVA şi alţii, probabil ruşi, au vizitat-o şi au sfătuit-o să se lase convinsă să coopereze şi apoi să ne inducă în eroare.

– Cum?

– Acest lucru nu l-am înţeles prea bine, din cîte am putut noi să ne dăm seama din interceptări. Numele lui Carteret sau cel al lui Fell nu au apărut niciodată – dacă ar fi apărut, am fi aflat răspunsul pe care îl căutam, fără să mai fie nevoie să ne chinuim atît de mult pentru a o convinge să trădeze. Dar a fost pusă la curent cu ceea ce ar fi trebuit să ne spună undeva departe de apartament – la un moment dat au dus-o cu maşina pînă la un birou din Karlshorst.

– Deci urma să ne spună că ori Carteret, ori Fell era trădătorul, indicînd persoana nevinovată? întrebă Simon intenţionat.

– Chiar aşa.

– Ceea ce înseamnă că au încă motive destul de puternice să-l protejeze pe cel vinovat, chiar dacă acesta e mort. Cred că toată tevatura asta este provocată pentru a ne abate atenţia de la un eventual succesor.

Alexander privi în jos, către masă.

– Ar putea să aibă oarecare logică, fu el de acord, îngîndurat. Dar cred că era foarte convinsă. Toată aventura

aceasta pe mare, punîndu-şi viaţa în pericol, toate astea la şaptezeci şi şase de ani, doar de dragul afurisitului de partid?

– *Crede* cu convingere în afurisitul ăsta de partid! ricană Nairn. I-a dedicat şaizeci de ani din viaţă şi, oricum, întreaga operaţiune nu trebuia să implice riscuri prea mari. Din ce-am auzit noi trebuia să ne spună ce avea de spus acolo, la Berlin, fără să fie nevoită să-şi părăsească apartamentul.

– Înţeleg. Dar ce a determinat schimbarea planului?

– Numai bunul Dumnezeu ştie. Bănuiesc că, în cele din urmă, cineva a considerat că totul ar părea mult mai credibil dacă s-ar adăuga şi puţină acţiune... sau poate că planul aşa a fost conceput iniţial şi nimeni nu i-a spus asta şi Soniei. A părut foarte şocată cînd a aflat de moartea falsului Peter şi a acceptat să meargă cu Sarah în largul mării. Au renunţat la ea.

– David crede că în spatele acestui plan se afla Kirov, interveni Simon. Şi modul de finalizare a planului e caracteristic pentru el. Nemilos, dar strălucit.

– Cine dracu' e şi Kirov ăsta? izbucni Alexander.

– Şeful Serviciului, unul dintre conducătorii Centrului.

Alexander mormăi, de parcă ar fi ştiut acest lucru din totdeauna şi apoi se întoarse spre Nairn.

– Dacă toate astea sînt adevărate, cît de departe voiau să ajungă Sonia şi Cable?

– Cît de departe puteau, după aceea trebuia să fie oprite în largul mării lîngă Rugen, apoi „arestate" şi separate. Sonia urma să dispară şi apoi ei urmau să ne propună un schimb – Sarah contra unei persoane reţinute de noi, poate contra tipului de la GCHQ, cred că mai are vreo douăzeci şi cinci

de ani de stat în închisoare. Apoi, Sarah s-ar fi întors la noi spunîndu-ne numele pe care i-l dezvăluise Sonia şi, după tot ce se întîmplase, noi ar fi trebuit să o credem.

– Punctul culminant a patruzeci de ani de trădare, şopti Simon.

– Dar nu a mers! Obrajii căzuţi ai lui Alexander tremurau de furie. Şi unde este acum Sonia? Unde este cealaltă fată? Şi că tot veni vorba, unde e blestematul ăla de submarin?

– Nu cunosc răspunsul la nici una dintre aceste întrebări.

– Nu? Alexander fu cuprins din nou de o criză de tuse. Ar fi trebuit să îl ştii. Să-ţi spun ceva, Nairn. MI5 nu a fost niciodată Serviciul tău, şi o să fac tot ce-mi stă în putinţă să nu ajungă niciodată. Dumnezeule, cîtă înfumurare!

Fusul orar al Berlinului era în urmă cu o oră faţă de Londra. Tînărul care sosise pe aeroportul Schönefeld era zvelt şi brunet. Călătoria de la Novossibirsk fusese obositoare, dar lipsită de peripeţii. Chiar şi aşteptarea de două ore din Moscova fusese mai confortabilă ca de obicei, mai ales că acum dotările staţiei se îmbunătăţiseră considerabil.

Îşi lăsase maşina la aeroport şi acum conduse direct spre casă, unde îşi lăsă valiza, şi apoi spre apartamentul părinţilor lui din Adlershof. Nu plănuise să meargă acolo, dar – aşa cum le spusese mai multor oameni – de cîtăva vreme avea o presimţire că ar fi trebuit să o facă. Îşi parcă Skoda roşie pe marginea străzii şi merse înapoi pînă la un chioşc, de unde cumpără un buchet de flori pentru mama lui. Urcă în fugă cele cîteva trepte de beton. Ar fi trebuit să se simtă uşurat, dar îl treceau toate apele cînd sună la uşă. Nu-i răspunse

nimeni. Sună din nou, țîrîitul metalic al soneriei spărgîndu-se de pereții coridorului.

Cînd sună a treia oară, ușa unui alt apartament se deschise și un bărbat între două vîrste își scoase capul întrebător. Peter nu recunoscu figura omului.

– Ce-i gălăgia asta? țipă el. Unii dintre noi trebuie să lucreze noaptea și vor să se odihnească!

– Îi caut pe domnul și doamna Beurton.

– Nu vezi că sînt plecați? Cară-te!

– Nu mi-au spus nimic de vreo eventuală plecare. Sînt fiul lor.

Bărbatul ridică din umeri.

– Toți care au venit să-i caute au spus că sînt rudele lor. Nu vă mai cred. Oricum, tipul de la primărie spunea că apartamentul urmează să fie repartizat altcuiva.

Peter se albi la față, șocat.

– Dar unde s-au dus?

– *Um Gottes Willen,* de unde vrei să știu eu? Oricum, apartamentul era prea mare pentru două persoane, mai ales că era vorba de doi pensionari bătrîni. Poate că s-au dus la vreun azil sau poate că au fost arestați, continuă el. Sau poate că unul dintre ei a murit – erau îndeajuns de bătrîni.

– Dar...

– Dar nimic. Dispari sau chem poliția! Se retrase în apartament, trîntind ușa.

În Moscova era cu două ore mai devreme și generalul maior Kirov privea dezgustată, prin fereastra biroului său modern, brazii uzi. Prefera arhitectura lui Petru cel Mare, piețele largi și atmosfera occidentală a Leningradului, unde

Nadia Alexandrovna Kirova se născuse cu aproape şaizeci de ani în urmă. Faţa ei de forma unui măr, cu pomeţii înalţi, încadrată de un păr cărunt, arăta că în tinereţe fusese o frumuseţe. Nici acum nu era urîtă. Îmbrăcată elegant, într-un taior bine croit, se mişca cu feminitate în ciuda faptului că era cunoscută mai mult sub forma masculină a numelui său, un simbol pe care ea îl adoptase în timp ce lupta cu forţele Viet Minh-ului în Indochina în anii '40. Un secretar bătu la uşă şi intră în birou.

– A sosit colonelul bulgar, tovarăşă general.

Kirov zîmbi.

– Pofteşte-l înăuntru, te rog.

40
Londra

Cu moralul la pămînt, Nairn luă metroul înapoi pînă în Lambeth North şi parcurse pe jos cele cîteva sute de metri care despărţeau staţia de Century House. Luă liftul pînă la ultimul etaj şi descuie mormăind uşa biroului său. Din camera de comunicaţii răsări un chip. Aparţinea aceluiaşi operator radio de azi-noapte, cea care fusese disponibilizată din armată; deja turele se schimbaseră din nou, dovedind că viaţa îşi urmase cursul inexorabil.

– Sir David! Îl prinse entuziasmată de cot.

Îi aruncă un zîmbet mohorît şi întrebător în acelaşi timp.

– Da, Liz, ce este?

Ea îi întinse o bucată de hîrtie roz. Era vorba de decodificarea mesajului primit de la comandantul submarinului, datat ora unsprezece dimineaţa şi transmis din largul coastelor Danemarcei. „Agentul est-german Beurton şi însoţitoarea Cable sînt în siguranţă la bord. Doi membri ai echipelor de intervenţie SBS au fost împuşcaţi în cursul ciocnirilor cu o navă de patrulare est-germană. Sergentul SBS Evans este rănit şi se află în infirmerie. Aştept instrucţiuni."

– Dumnezeule mare! Nairn începu să rîdă, îmbrăţişînd-o pe operatoarea radio şi dansînd cu ea pe coridor. Pînă la urmă

a mers! Kirov şi-a dat singur în cap, nu-i aşa? Liz se uita siderată la el. Nu auzise vreodată de Kirov şi nu-l mai văzuse niciodată pe Nairn rîzînd.

Submarinul acostă la Clyde douăzeci şi patru de ore mai tîrziu şi Sonia fu luată cu un avion şi dusă spre sud împreună cu Sarah, la baza militară a Marinei din Somerset, la Yeovilton. Nairn ordonă ca ea să fie primită cu toată căldura şi să fie condusă la Edge, la patruzeci de kilometri depărtare. Încă uimit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, avea nevoie de timp pentru a procesa informaţia că Sonia, în ciuda tuturor celor ce se întîmplaseră, era din nou pe pămînt britanic. În sfîrşit, încolţită.

Era abia opt dimineaţa cînd ajunseră la casa ţărănească, avînd în vedere că fuseseră duse la aeroportul de lîngă Glasgow direct de la baza de submarine după ce acostaseră la cinci dimineaţa. Menajera deschise uşa grea de stejar cînd cele două maşini întoarseră pe aleea circulară acoperită de pietriş. În prima maşină se aflau patru poliţişti înarmaţi, îmbrăcaţi în uniformă, în cea de-a doua erau Sonia, Sarah, şoferul şi doi agenţi din departament, de asemenea înarmaţi. O altă maşină îi urma la un kilometru depărtare. Poliţiştii coborîră din maşină şi se întoarseră spre tufişurile de rhododendron cu armele scoase, într-o poziţie destul de absurdă.

Sarah deschise uşa din spate a Rover-ului albastru închis şi Sonia o urmă în holul casei. Paşii lor răsunau pe podeaua pietruită. Bătrîna înlemni şi fata o apucă de braţ, simţind că pielea de pe încheietura Soniei se înfiorase. Oasele fragile ale bătrînei îi tremurau între degete.

– Cred că eşti foarte obosită, spuse ea. Aici te poţi odihni.

Ți-au pregătit un dormitor şi o sufragerie – sper să fie îndeajuns de confortabile pentru tine. Vrei să mergi să te culci?

Sonia dădu din cap, cu ochii plini de frică şi confuzie.

– Sînt prizonieră?

– Oh, eu n-aş spune aşa. Nu poți pleca de aici, dar îți promit că vei fi tratată omeneşte. Un superior de al meu o să vină să vorbească cu tine, cînd te vei trezi.

După ce Sonia adormi, Sarah verifică gărzile înarmate care păzeau casa şi ofițerul de poliție îi spuse că primise ordine să pună încă patru polițişti înarmați să patruleze împrejurimile pentru următoarele douăzeci şi patru de ore. Satisfăcută, se urcă în maşină şi porni spre Londra. În timp ce Rover-ul traversa cîmpia înverzită din Salisbury gonind pe M3, se întreba dacă avea să o mai vadă vreodată pe această femeie curajoasă.

Maşina ieşi de pe M3 la Staines. Nairn o aştepta într-o cabană de bîrne lîngă rîu, în Shepperton. O întîmpină pe verandă, o îmbrățişă şi o sărută.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că ai scăpat, Sarah. Felicitări. Multe felicitări. Ai fost extraordinară, o adevărată profesionistă.

Ea începu să plîngă de uşurare în brațele lui Nairn, care o ținea părinteşte pe după umeri. O conduse într-o sufragerie sărăcăcioasă şi se aşezară pe o canapea. Îi plînse fericită pe umăr.

– Oh, David, am fost atît de speriată! A fost îngrozitor! Îți mulțumesc că m-ai scos de acolo.

– N-ar fi trebuit să te las niciodată să pleci...

– Nu m-ai lăsat tu, a fost decizia mea şi am greşit. Îşi ridică privirea, clipind des printre lacrimi. Şi n-am fost extraordinară. Am fost groaznică. N-ar fi trebuit să plec în Berlinul de Est. Aproape că am omorît-o pe Sonia. Am fost la un pas să distrug totul. El n-o contrazise, dar o strînse şi mai tare în braţe, lipindu-i faţa de a lui. A cui e casa asta?

– A Serviciului. O avem încă dinainte de război. E aproape de aeroportul Heathrow. O mîngîie încet pe faţă. Acum spune-mi, ce s-a întîmplat de fapt pe mare?

– Ne-a văzut o navă de patrulare est-germană şi a deschis focul. Doi oameni din SBS au fost ucişi. Începu din nou să plîngă înfricoşată, dar găsi în braţele lui liniştea care-i lipsise. Nu mai văzusem niciodată un om murind. Am căzut şi eu în apă şi cel de-al treilea bărbat, sergentul Evans, m-a scos de acolo. Dumnezeu ştie cum a izbutit, era rănit destul de rău la gît. A reuşit să mă arunce prin deschizătura submarinului, chiar înainte ca acesta să se scufunde. După cîteva secunde, Sonia m-a urmat. Am pierdut-o în haosul ce se iscase, dar cred că şi ea a fost scoasă din apă.

– A reuşit să scape şi Evans?

– Oh, da, nu m-aş fi putut ierta niciodată, dacă ar fi murit ca să mă salveze pe mine. După aceea, s-a prăbuşit. Cred că pierduse o groază de sînge, eu eram plină de sîngele lui. Ceilalţi doi bărbaţi fuseseră luaţi de apă.

Nairn dădu din cap.

– Bieţii de ei!... Ce s-a întîmplat după aceea?

– Sonia era în stare de şoc şi i-au pus la dispoziţie o cabină pentru a se putea odihni. Eu eram isterică şi mă simţeam foarte rău – înghiţisem litri de apă sărată –, dar după ce am vomitat puţin m-am calmat şi-am reuşit să mă

spăl. Mi-au dat nişte haine marinăreşti şi m-am aşezat într-un colţ, unde am aşteptat pînă cînd am ajuns în Marea Nordului. Am stat nemişcată atît de mult timp că încă mai am urmele peretelui pe spate. Sper să nu-mi rămînă acolo pentru totdeauna. Chicoti, apoi începu din nou să plîngă. Aerul era foarte fierbinte. Cam atît pot să-mi amintesc.

Nairn zîmbi distant.

– Încearcă să-ţi aminteşti ce se întîmpla cu patruzeci şi opt de ore înainte de asta. Crezi că te aşteptau în Berlinul de Est?

– Oh, da, mă aşteptau, David, dacă nu pe mine în mod sigur aşteptau pe cineva. Acoperirea mea fusese deconspirată încă de la început, nu am nici o îndoială.

– Mi-era frică de asta, dar înainte să te trimit acolo nu bănuiam nimic. Am aflat şi eu acum cîteva zile... Îmi pare rău!

– Acum nu mai contează, dar nu e numai faptul că mă aşteptau. Se cutremură. La sfîrşit, cred că atunci cînd eram pe plajă, am început s-o suspectez pe Sonia. La Berlin îmi fusese milă de ea dar, în final, simţisem că nu se potrivea ceva.

– Ce anume?

– Parcă juca un rol, parcă se aştepta să fie oprită înainte să părăsească ţara.

– Poate.

– Era foarte şocată că a reuşit să ajungă pe submarin.

– Pun pariu că aşa era. Dar ai petrecut cîteva ore singură cu ea. Ţi-a spus ceva interesant?

– Oh, da, urma să-ţi spun imediat. Sarah îi zîmbi triumfătoare. Am informaţiile pe care le voiai, David. Sonia

era destul de tulburată pe plajă şi devenise foarte vorbăreaţă. Într-un tîrziu, a cedat şi mi-a spus numele trădătorului.

– Chiar ţi-a spus? Nairn nu arăta pe cît de surprins se aştepta ea să fie. Şi pe cine a numit?

Sarah îl privi întrebătoare. Pentru o clipă, îi trecu prin cap că o făcuse să se îndrăgostească de el doar pentru a putea să-şi pună planul în aplicare, dar nu, era prea mult.

– Carteret. Sonia l-a indicat pe Carteret. Era destul de emoţionată. Zîmbi, şi Nairn o sărută. Bineînţeles, a indicat persoana pe care o bănuiam de multă vreme, dar acum putem fi siguri.

El dădu din cap, gînditor.

– Ţi-a mai spus şi altceva?

– Era destul de surprinsă că ne interesează atît de mult cine e persoana. Spunea că fusese de o impotanţă capitală în timpul războiului. După aceea a continuat, dar era agent dublu şi nu le mai era de un real folos decît rareori.

– Şi tu ai crezut-o?

– Da, am crezut-o. Dar te înţeleg... Acum nu mai sînt atît de sigură.

El clătină din cap, privind prin geamul murdar peste grădina neîngrijită spre apele cenuşii ale Tamisei.

– Oricine altcineva era spionul, dar nu Carteret. Evenimentele prin care ai trecut sînt încununarea a douăzeci de ani în care s-au chinuit să ne convingă că el este trădătorul. Şi-au dorit să fim atît de convinşi de chestia asta, să-l punem sub acuzare pe bietul om şi astfel să nu ne dăm seama de adevăratul trădător. Dacă păstrăm discreţia şi ne facem că nu ştim nimic, poate reuşim să-i facem să creadă că ne-au păcălit.

Îşi întoarse privirea spre cameră, observînd că ea se uita

la el siderată. Ochii ei căprui se măriseră, făcînd să-i apară pe față o expresie nedumerită.

– Am încurcat rău de tot treburile, nu-i așa?

– Nu, bineînțeles că nu. Ai fost manipulată de cea mai perversă minte din lume.

– Drăguț din partea ta, David, dar cred că ar trebui să-mi găsesc o altă meserie. Văd că nu sînt în stare de asta. Mi-am dorit întotdeauna să urmez o facultate, după ce petrecusem primul an la Century. Poate că e timpul să o fac, să ies din sistem. Am doar douăzeci și trei de ani. Nairn îi cuprinse umerii cu brațul și merseră împreună pe alee.

– Poate că ar trebui să faci asta – dar nu din cauză că ai dat greș, Sarah. De data aceasta mi-ai adus exact ce am vrut. Din nou ea simți un fior rece, ca reacție a corpului la aflarea faptului că fusese folosită ca un pion pe tabla lui de șah. Nu-i stătea în fire să manipuleze oamenii, dar natura serviciului său își spunea cuvîntul. Acum, Sarah putea să vadă mult mai clar lucrul acesta și era îngrozită. Era un om de treabă și foarte atrăgător, dar nici o femeie nu ar fi putut să-l iubească pentru prea multă vreme, decît dacă nu ar fi știut cu ce se ocupă sau nu i-ar fi păsat de lucrul acesta.

El îi zîmbi.

– Mai vorbim mai tîrziu despre toate astea. Ai trecut prin multe peripeții și poate că ești încă afectată de șocul evenimentelor, așa că nu te grăbi să iei vreo decizie. Ochii lui o cercetară. Dacă vrei să știi, cunosc un profesor de la Oxford cu care ai putea să vorbești, dacă te interesează problema.

– În momentul acesta am prea multe pe cap. Acum mi-aș dori să fac o baie.

– Desigur, pînă şi o cocioabă ca asta are baie şi apă caldă – şi cred că au adus şi cîteva din hainele tale din apartamentul din Clapham. E o valiză în dormitor. Apoi îţi propun să mergem într-un loc drăguţ, să luăm prînzul.

– Ar fi frumos, dar avem timp? O ai şi pe Sonia pe cap şi restul lucrurilor, cum o să te descurci cu toate?

– Sonia e în siguranţă la Edge. Nu cred că o să moară acum, după ce a ajuns atît de departe şi cazul Carteret durează de douăzeci de ani; poate să mai aştepte puţin. În după-amiaza aceasta, pe la patru mă întîlnesc cu Simon şi cu Alexander. Între timp poate mergem pînă la City Barge, unde te-am abordat prima oară, îţi aminteşti?

După un moment de tăcere stînjenitoare, Alexander se uită întrebător la Nairn.

– Şi dacă nu e Carteret, cine naiba e?

– Trebuie să fie vorba de Fell, îl întrerupse Simon, şi vreau ca ticălosul să fie adus imediat aici pentru a fi interogat. În mod sigur l-au protejat pe Fell şi pe cel pe care l-a lăsat acesta ca succesor. Privi spre Nairn, care rămăsese impasibil. Bineînţeles, David, binecuvîntate să-i fie şosetele lui de bumbac, nu este de acord. Ei bine, se răsti el acuzator. Ce zici?

Nairn se lăsă pe spate în scaunul său, gîndindu-se la cele trei morminte pe care le vizitase pe parcursul acestui caz blestemat. Toate erau amplasate lîngă cîte o biserică tipic englezească cu turn de piatră, situate în cîte un orăşel: St. Peter în Somerset Levels, St. Andrew în Chilterns, St. Laud în cîmpiile întinse din Buckinghamshire. Era greu să-şi imagineze pe oricare dintre bărbaţii care se retrăseseră în

acele orăşele şterse ca fiind un trădător şi, totuşi, Sonia trăise în Great Rollright pentru cinci ani şi îşi îngropase acolo părinţii – şi în privinţa ei nu exista nici un dubiu...

– Nu este vorba de Carteret, spuse el încet. Ar putea să fie Fell, dar nu sînt destule dovezi pentru fi siguri. Există şi posibilitatea ca amîndoi să fie nevinovaţi. Cu certitudine, cineva a trădat MI5 în vremea războiului, cînd Sonia era curierul lui Fuchs, asta era tot ce conta, construcţia bombei. A pus în pericol tot programul nuclear şi cineva a protejat-o îndeajuns de mult ca ea să poată pleca. Oricine ar fi fost persoana respectivă, probabil că a continuat să rămînă în funcţie şi după război, dar la fel de bine ar putea să fie moartă de mulţi ani. Adesea sînt tentat să cred că a murit.

– Ei bine, eu nu cred. E absurd să sugerezi că toată tevatura asta despre Carteret şi despre Fell e doar o simplă dezinformare, se răsti Simon. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, gîndeşte-te cît de multă energie s-a irosit în investigaţiile astea ani în şir. Unul dintre ei trebuie să fie spion.

– Cineva a fost cu siguranţă, spuse Nairn încet. Dar poate că pe parcursul ultimilor douăzeci de ani, Centrul ne-a servit crîmpeie de dovezi, o pistă falsă, lungă şi complicată.

– De ce naiba?

– Pentru ca să distrugă MI5, să saboteze toată încrederea pe care Guvernul şi Parlamentul o aveau în el, în timp ce pe partea cealaltă, marionetele lor încercau să distrugă libertăţile cetăţeneşti. Să-i distrugă credibilitatea. Nu e un plan rău, dacă ţinta ta este să declanşezi suspiciunea. Să sabotezi ceva folosindu-te de slăbiciunile acelui lucru e ceva obişnuit; am

avut atît de multe cîrtițe, încît acum le vedem peste tot, chiar dacă ele nu există.

Obrajii lui Alexander tremurau de furie.

– Prostii, Nairn, astea sînt prostii. Sînt de acord cu tine în cazul lui Carteret – episodul cu Sonia dovedește lucrul acesta – așa că rămîne doar Fell. Blestematul și-a încasat pensia atîția ani, după o viață în care a lucrat pentru ruși. Lucrul ăsta este de ajuns să te facă să verși. O să fie ridicat mîine în zori, fără vreo invitație specială, fără să fie tratat ca un oaspete de onoare, ca pînă acum, și o să fie supus unui interogatoriu dur. Aflăm noi adevărul – și dacă a lăsat vreun succesor, o să-l prindem și pe acesta.

– Sînt întru totul de acord. Simon închise dosarul din fața lui. Și tu, David, o să aranjezi ca Sonia să fie adusă mîine dimineață de la Edge.

– Cu elicopterul?

– Nu, o să vină cu una din mașinile Serviciului. Asigură-i și o escortă înarmată, nu am vrea să o pierdem acum. Va trebui să fie supusă unui interogatoriu amănunțit. Tratează-o cu respect, dar nu te purta cu ea cu mănuși. Nu se poate întoarce în Est și încă mai poate fi trimisă în judecată pentru trădare aici. Bineînțeles, nu se pune problema, dar vei avea la dispoziție cîteva lucruri cu care să-i forțezi mîna, dacă va fi nevoie.

– Și după aceea?

– Cînd vom fi pregătiți, o să-i confruntăm. Dumnezeule, cred că va fi un șoc teribil să se revadă după treizeci și cinci de ani. Asta o să declanșeze totul.

Nairn dădu din cap.

– O să fac ce îmi ceri, dar nu-mi place, şi nu cred că va merge.

– Tu fă-o, Nairn, tuşi Alexander, cu ochii rotindu-i-se furioşi în orbite. Ad-o pe blestemata aceea de femeie aici şi de Fell o să am eu grijă. După asta, hîrîi el, dacă nu poţi să faci faţă, sînt sigur că eu împreună cu Simon ne putem descurca şi fără ajutorul tău.

41

Londra

La şase dimineaţa, două maşini goneau pe M1 dinspre Hendon, două Ford-uri albastre, anonime, fiecare dintre ele cu cîte trei bărbaţi înăuntru. Chiar şi pentru Alexander, care îi instruise personal în biroul lui din Curzon Street, era un grup destul de mare de oameni trimişi să invite o persoană de aproape optzeci de ani să-i însoţească pentru o discuţie cu foştii lui subalterni. Maşinile ieşiră de pe autostradă la Newport Pagnell, luînd-o pe un drum secundar care tăia cîmpiile plicticoase de la graniţa ţinuturilor Buckingam şi Bedford.

Orăşelul era încă adormit, era duminică, şi nimeni nu observă că prima maşină parchează pe drumul ce ducea la biserică. Zidul grădinii din spatele cabanei dădea înspre drum şi cei trei bărbaţi se răspîndiră de-a lungul lui, unul dintre ei apucînd revolverul pe care îl avea prins la brîu. Cea de-a doua maşină parcă pe o stradă de lîngă White Hart Inn şi alţi doi bărbaţi se apropiară de intrarea în micul cartier de cabane şi vile.

În Londra, Nairn îşi începu ziua cu o plimbare solitară. Se trezise devreme, după o noapte agitată, şi, trăgînd draperiile, observă că soarele răsărise deja peste casele din Chiswick. Douăzeci de minute mai tîrziu, lăsa în urmă City

Barge, şi se aşeză pe o bancă privind două lebede adormite, cu capul în pene. Stătuse acolo o vreme, aproape o oră, doar el cu gîndurile sale.

Sarah era o fată remarcabilă, matură pentru vîrsta ei, şi cu o experienţă bogată. Cine ştie, poate că peste trei ani urma să se întoarcă... În ceea ce priveşte MI5, puteau să şi-l păstreze. Şi aşa şi plănuiau. Urma să mai stea la Century pentru încă un an, asta în cazul în care Walker ar fi fost de acord, dar nu avea de gînd să moară în şa precum Alexander. Oricum ideea lui Jim Simon era prostească. Îşi privi ceasul în timp ce se apropia de podul Kew. Se făcuse aproape nouă, era timpul să dea telefonul pe care îl plănuia de atîta vreme. Se întoarse şi se grăbi să ajungă înapoi în apartament. Telefonul suna cînd deschise uşa.

Cei doi bărbaţi se apropiară de uşa din faţă a cabanei, în lumina slabă a dimineţii. Unul dintre ei folosi ciocănelul ataşat pe uşă, dar nu primi nici un răspuns. Ciocăni din nou, de data aceasta mai tare, şi perdelele de la geamurile celorlalte case fură trase cu repeziciune, din cauza zgomotului. O dubă roşie a poştei se apropie şi parcă. Poştaşul în uniformă cenuşie coborî şi începu să distribuie scrisorile ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic ieşit din comun; după ce trecu pe la celelalte case, deschise şi poarta grădinii în care se aflau cei doi.

– Neaţa! Îl căutaţi pe domnul Fell?

Bărbatul mai înalt, arătînd absurd îmbrăcat cu pardesiul şi pălăria lui, se întoarse.

– Da, pe dumnealui îl căutăm.

– Îmi pare rău, amice, ați venit prea tîrziu. A murit ieri din cauza unui atac de cord; nici fiica lui nu este acasă. O tipă drăguță.

În timp ce poștașul se îndepărta, cei doi se uitară unul la celălalt.

– Dumnezeule, murmură cel îmbrăcat în pardesiu. Ar trebui să verificăm informația asta! Sună la spital.

Tovarășul său dădu din cap.

– Directorului general nu o să-i placă chestia asta, să știi. O să înnebunească – acum nu vor afla niciodată adevărul, nu în totalitate. Am întîrziat doar douăzeci și patru de ore. Ce încurcătură blestemată.

Sarah își făcea curățenie în biroul din Century House, cînd sună telefonul. Erau cei din Somerset și cei din Avon Constabulary. Conducătorul operațiunii nu știa cum să procedeze, și faptul că sunaseră la departamentul lui Nairn era o întîmplare.

După ce îl sună pe Nairn la apartamentul lui din Chiswick, nu îi ascultă sfatul și nu se duse acasă. Oricum urma să părăsească Serviciul, așa că de ce naiba să nu vadă cazul – *cazul ei* – ajuns la un sfîrșit? Mașina ei era parcată la subsol și dură două ore pînă ajunse pe autostradă la locul accidentului. O luă spre sud, către Bristol, gîndindu-se că lasă în urmă orașul unde Klaus Fuchs se refugiase și, douăzeci de minute mai tîrziu, orașul unde murise Carteret.

Mașina se afla pe o străduță la nord de Taunton. Era arsă complet, cu caroseria răsucită și înnegrită. Urmele maronii din iarbă dovedeau faptul că derapase de pe drum, lovindu-se de peretele de piatră. Alături erau parcate două

mașini ale poliției, cu girofarurile pornite, și vreo cinci polițiști stăteau degeaba prin împrejurimi. Unul dintre ei încercă să o dirijeze pe Sarah, dar ea își opri mașina de-a curmezișul străzii, cu roțile lovindu-se bordură. În timp ce se dădea jos un sergent de poliție fugi către ea făcîndu-i semne să se urce înapoi în mașină.

– Sînt de la Ministerul Afacerilor Externe, spuse ea cu fermitate, departamentul de apărare. M-au trimis să fac un raport imediat cum au auzit de accident.

Sergentul o privi cu suspiciune.

– Nu sînteți de la vreun ziar?

– Nu. Sînt de la Ministerul Afacerilor Externe.

– Puteți să-mi dovediți în vreun fel? Polițistul vorbea cu un accent de Somerset.

– Nu, nu pot. Noi nu purtăm actele la noi.

– Nu vă țineți de glume, nu? Oricum trebuie să verific.

– Chiar te rog, zîmbi ea rece. Acum, sîntem amici?

– Amici? Cum adică amici? Acesta este un accident de circulație. Așteaptă în mașină ca o fată cuminte.

Sarah făcu un pas înainte.

– Nu sînt fata dumitale cuminte. Am venit aici cu afaceri urgente. Așa că, pentru numele lui Dumnezeu, du-te și obține aprobarea să vorbești cu mine, nu-mi pot permite să pierd toată ziua.

Sergentul se înnegri la față. Nu era obișnuit să țipe la el blonde drăguțe cu mașini scumpe. Se îndepărtă spre mașina sa.

– Ai nevoie de o bătaie bună, murmură el în barbă.

– Cum ai spus, sergent?

– Am spus că victimele au fost transportate la morga din Taunton, domnişoară.

– Cîţi erau?

– Patru, domnişoară.

Sarah dădu din cap şi se apropie de maşina care încă fumega. Două dintre cele patru cauciucuri explodaseră, fîşii de cauciuc atîrnau de metalul roţilor. Uşile atîrnau deschise şi în interior era o învălmăşeală de arcuri înnegrite şi PVC. Cu grijă, îşi băgă capul înăuntru, dar orice urmă de sînge fusese ştearsă de incendiu.

Merse înapoi la poliţist, care se aplecase într-una din maşinile de poliţie, vorbind încet într-o staţie de emisie-recepţie. Îşi ridică privirea întrebător, dar ostilitatea lui dispăruse, transformîndu-se chiar în respect.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnişoară?

– Trebuie să vorbesc pe o linie sigură. Cred că departamentul vostru special poate să-mi ofere una, nu-i aşa?

Nairn ajunse cu elicopterul în cîmpul de lîngă Taunton, o oră şi jumătate mai tîrziu. Aparatul, un Westland Lynx cu însemnele Marinei pe el, îl luase de pe terenul de fotbal al şcolii de lîngă locuinţa lui din Chiswick. Sarah îl întîmpină şi merseră apoi în oraş cu maşina ei, escortaţi de două maşini de poliţie. Nici o altă maşină cu ofiţeri SIS nu avea să fie implicată în vreun accident în raza teritorială a oraşelor Somerset-ului sau Avon Constabulary.

– Încotro? întrebă ea repede. La morgă?

Nairn mormăi afirmativ.

– Spun că sînt arşi şi nu mai pot fi recunoscuţi, dar cred că vrei să vezi cu ochii tăi lucrul acesta.

El mormăi din nou.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! ţipă ea. Nu mai sta aşa, spune ceva. La naiba, David, am muncit pe brînci atîtea săptămîni şi eu mi-am riscat şi viaţa pentru a o convinge pe femeia asta blestemată să fugă şi acum *a murit!* Am aşteptat *patruzeci de ani* momentul acesta! Atîtea eforturi, atîtea riscuri asumate! E atît de frustrant, încît, dacă nu l-aş conduce pe omul care tocmai şi-a ratat şansa să devină şeful MI5-ului, aş ţipa ca o nebună. Lovi volanul cu pumnii.

– Te rog, nu ne omorî! spuse Nairn laconic.

– Cum dracu' să nu o fac? Oh, David, ticălosule! Ticălos blestemat ce eşti tu! Eşti cel mai bun dintre toţi dar, de data asta, ţi-ai dat în petic! Ce dracu' a fost în capul tău cînd ai lăsat-o să meargă cu maşina?

– Era păzită de trei oameni înarmaţi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, pînă şi banii se transportă în dube blindate, ce menţin permanent contactul radio cu baza. Aveai în mînă cel mai valoros trădător din toate timpurile, dar n-ai cerut nici escorta poliţiei, nici contact radio, ci doar cîţiva amărîţi cu pistoale de jucărie, care n-au fost în stare decît să o scoată de pe drum şi să o omoare. E patetic! Oh, David, sînt atît de furioasă...

– Vai, mi se părea mie!

Sarah parcă lîngă spitalul modern şi maşinile poliţiei îi încadrară. Un poliţist îi conduse printr-o uşă laterală pe un coridor pe deasupra căruia treceau nişte conducte şi care dădea într-o curte. Morga era o clădire micuţă, separată de restul spitalului. Poliţistul împinse o uşă şi intrară într-o cameră lungă, cu pereţii zugrăviţi în alb. Unul dintre pereţi era acoperit cu uşi înalte de un metru şi jumătate fiecare, cu

numere vopsite pe ele, pentru a marca sertarele metalice dinăuntru. Se auzea zumzetul unor ventilatoare.

Un alt poliţist stătea de pază.

– Dumnealui este domnul David Nairn, spuse poliţistul care îi condusese pînă aici. Poţi să-l chemi pe doctorul Rathbone? Se întoarse spre Nairn. Rathbone este medicul legist. Aşteptară nerăbdători cam zece minute pînă cînd doctorul îşi făcu apariţia. Era un tip slab, cu răsuflarea scurtă, arătînd de parcă ceva l-ar fi iritat tot timpul.

– De obicei, punem trupurile neînsufleţite în capelă, pentru a fi identificate, dar dumneavoastră nu păreţi a fi rude, nu-i aşa?

– Nu. Nu vrem să vă deranjaţi din cauza noastră, spuse Nairn.

– M-aţi deranjat deja – trebuia să ies din tură. Medicul legist dădu din cap spre un tehnician îmbrăcat într-un halat alb, ce deschise una dintre uşile joase. Un aer îngheţat invadă încăperea. În lumina unui bec se vedeau trei corpuri în interiorul congelatorului, fiecare dintre ele înfăşurat într-un sac de plastic.

– Pe care vreţi să-l vedeţi primul? întrebă legistul fără nici o altă introducere. Sînt doi bărbaţi neidentificaţi şi o femeie.

– Femeia, vă rog.

Tehnicianul trase unul dintre sertarele galvanizate ce se deplasă cu ajutorul rotiţelor de metal.

– Nu e o privelişte prea plăcută, Sir. Vorbea de parcă se scuza, cu un uşor accent vestic.

Legistul se aplecă şi trase fermoarul sacului de plastic, descoperind capul şi partea de sus a corpului. Sarah gemu la

vederea pielii înnegrite presărate cu fîşii de haine arse şi lucioasă precum cărbunele. Incizia făcută la autopsie fusese cusută într-o linie curbă care cobora pe piept. Îi venea să vomite din cauza mirosului dulceag, apăsător.

– Arşii miros mai urît decît cadavrele obişnuite, explică doctorul arătînd cu un instrument cromat locul de unde dispăruse o jumătate de faţă. Dar rănile acestea sînt ciudate pentru o VAR.

– Pentru o ce?

– Victimă a unui accident rutier. Carnea nu arde prea bine, nici chiar în benzină, dar corpurile astea au fost foarte distruse.

– Care-i cauza morţii?

– În toate cele trei cazuri e vorba de plăgi prin împuşcare la nivelul capului şi al pieptului.

– Au fost *împuşcaţi?* Sarah îl privi îngrozită pe Nairn.

– Sigur, nu v-au spus şi poliţiştii? Ciudat. Le-am făcut autopsia în după-amiaza asta. Din cauza numărului mare de răni, cred că erau morţi în momentul incendiului. Femeia nu a fost împuşcată în cap, ci în spate de vreo douăsprezece ori, aşa că nu se afla în maşină în momentul acela.

– În spate? Sarah tresări în momentul în care sacul fu desfăcut şi mai mult şi văzu inelul chinezesc de metal răsucit pe mîna ei stîngă, înnegrit, dar destul de uşor de identificat.

– Nu scoatem niciodată bijuteriile, spuse tehnicianul.

– Oh, Doamne, oftă Sarah, aplecîndu-se înainte în ciuda mirosului pestilenţial, pentru a vedea mai îndeaproape rămăşiţele feţei.

42

Taunton

Maşina gonea cu aproape nouăzeci de kilometri la oră, cînd primul glonţ îi atinse roata. Ambele roţi de pe partea dinspre şosea explodară şi maşina ieşi de pe drum cu un zgomot de metal frecat de piatră, rupînd parapetul şi izbindu-se de zidul de piatră cu un zgomot terifiant.

Un bărbat se apropie în fugă dinspre intrarea în tunel, ţinînd în mînă un pistol automat marca Heckler and Koch; un altul apăru din spatele zidului, purtînd acelaşi gen de armă. Se apropiară precauţi de maşină, amîndoi îmbrăcaţi în salopete negre. Nu se vedea nici o mişcare. Caroseria albastră era îndoită şi spartă de bucăţi de metal, parbrizul era acoperit de crăpături. Cele două siluete din faţă zăceau nemişcate pe bord.

Una dintre cele două portiere din spate era încuiată, dar cealaltă sărise din balamale. O traseră şi mai tare, cu grijă, şi se ocupară de cei trei pasageri din spate care erau conştienţi, dar ameţiţi. Bărbatul, ce se afla cel mai aproape de ei, ridică un revolver, dar înainte să poată spune vreun cuvînt un snop de gloanţe i se înfipseră în piept. Se rostogoli din maşină şi se prăbuşi într-o baltă de sînge. Celălalt gardian încercă să se ferească de ei atunci cînd o scoaseră pe femeie din maşină, dar patul unui pistol îi zdrobi faţa şi el sări înapoi acoperindu-şi

ochii cu mîna, cu firişoare de sînge prelingîndu-i-se printre degete.

Bărbatul mai înalt o ajută pe Sonia să iasă din maşina avariată.

– Repede! Am venit să te salvăm, spuse el în ruseşte. Tovarăşul lui trase o salvă rapidă în direcţia paznicului care urla pe bancheta din spate a Rover-ului, apoi îi trase un singur glonţ în cap şoferului. Sonia îşi feri ochii de priveliştea masacrului şi se lăsă în braţele omului din faţa ei.

– Terminaţi-vă treaba! murmură ea. Nu era nevoie de toate astea.

– Erau îngrijoraţi de faptul că aţi fi putut fi interogată, tovarăşă colonel. Zîmbi în timp ce rostea cu emfază gradul militar. O conduse către o poartă, unde se opriră şi el se uită la ea, curios. Aţi fost interogată, tovarăşă colonel?

– Nu.

– Deloc?

– Nu, deloc. Era iritată de atitudinea lui. Simţi cum braţul lui se retrage, şi îl văzu cum face un pas înapoi. Se întoarse, pe jumătate surprinsă, în timp ce el ridica pistolul automat şi fu împinsă înainte cînd gloanţele îi loviră spatele.

După ce focurile de armă încetară, se aşternu o tăcere nefirească. În cîteva secunde, trupurile Soniei şi ale agentului care o păzea fură puse înapoi în maşină, Sonia fiind înghesuită între cei doi bărbaţi morţi. Urmele de sînge de pe caldarîm fură şterse cu ajutorul unei cîrpe. Cei doi bărbaţi se dezbrăcară de salopete. Pe dedesupt aveau costume elegante. Aruncară salopetele în interiorul maşinii, acestea fiind urmate şi de un recipient cu o substanţă maronie. În momentul în care Datsun-ul închiriat ajunse pe şosea cu motorul pornit,

bărbatul înalt se întoarse şi calculă cam pe unde putea fi poziţionat rezervorul maşinii. Trase trei focuri de pistol în direcţia pe care şi-o alesese. O flacără subţire, gălbuie se extinse rapid cuprinzînd întreaga maşină, într-o văpaie portocalie.

Nu trecuseră mai mult de două minute de cînd începuseră să tragă; după alte cinci se aflau deja pe autostradă, pierduţi în trafic, îndreptîndu-se spre nord, către Bristol. Înainte ca maşina poliţiei să descopere incendiul, ajunseseră deja la aeroportul din Bristol şi luaseră cursa EI283 spre Dublin. Unul dintre ei avea paşaport vest-german, celălalt călătorea sub o identitate daneză; dar înainte de sfîrşitul zilei, se aflau amîndoi în drum spre Sofia, folosind paşapoarte eliberate de guvernul lor.

– Biata, biata Sonia. Vocea lui Nairn se reduse la o simplă şoaptă. Au trădat-o cînd l-au luat pe Sorge din Shanghai; şi din nou cînd i-au ascuns faptul că a fost executat. Acum a avut loc cea de-a treia şi ultima trădare...

– Ce aţi spus? se răsti legistul.

Sarah interveni.

– Aţi putea să-mi spuneţi de unde provin gloanţele?

– Nu sînt expert în balistică. Poliţiştii le-au dus la laboratorul criminalistic. Dar...

– Da?

– Ei bine, am mai văzut gloanţe şi înainte – avem şi noi parte de crime şi sinucideri – deci sînt destul de familiarizat cu cele folosite în mod frecvent. Dar oamenii ăştia au fost omorîţi cu un tip de muniţie pe care nu l-am mai văzut pînă

acum. Şi tuburile cartuşelor pe care le-a ridicat poliţia aveau nişte însemne străine.

– Da, exact aşa cum mă aşteptam.

– I-au găsit pe cei care au făcut asta?

– Nu încă.

Legistul îl privi curios pe Nairn.

– Nu pot să-mi imaginez de ce. Mă gîndeam că lucrurile vor fi mult mai simple. Doi nelegiuiţi împuşcă patru oameni în miezul zilei doar la cîţiva kilometri de un oraş mare – unde dracu' au dispărut?

– Sînt sigur că poliţia îi va găsi în scurt timp.

– Sper. Nu pot să-mi imaginez ce fel de ţară am ajuns, dacă se întîmplă astfel de chestii.

Cînd se întorceau la maşină, începu ploaia. Sarah se agăţă de braţul lui Nairn, în timp ce mergeau încet spre locul unde parcaseră autoturismul.

– Nu merita asta, ţipă ea. E o poveste toată aiureala asta cu Centrul care are grijă de agenţii săi. Petrecuse şaizeci de ani în partid, era o eroină, şi totuşi au ucis-o pentru a nu putea să vorbească. Oh, David, e atît de mizerabil!

– S-ar putea să aflăm că tot ei s-au ocupat şi de Fell. S-ar putea să fi fost totuşi vorba doar de un atac de cord, o coincidenţă monumentală, dar după ce s-a întîmplat astăzi sînt sceptic.

Sarah înlemni şi se uită la el.

– A murit *şi Fell?*

– Aseară. Doctorul lui a constatat că a avut un atac de cord.

– Nu au ei nişte arme cu gaz care te fac să te îneci şi-ţi

provoacă infarctul, pentru ca totul să pară că s-a întîmplat din cauze naturale?

Nairn dădu din cap trist.

– Da, au astfel de arme de ani de zile. Totul ar fi putut fi făcut cu foarte mare uşurinţă. Poate a primit o vizită aseară în cabană, cînd soţia lui era plecată, poate era cineva cunoscut de la ambasada sovietică, o discuţie prietenească, un pic de gaz – am uitat cum îi spune, cred că cianid – şi s-a dus. Fără urme.

– Şi nimeni nu-l va putea lua la întrebări acum pe nici unul dintre ei. Dacă Fell a lăsat vreun succesor sau o întreagă *linie* de succesori… Porni maşina, strîngînd volanul pentru a-şi potoli tremurul mîinilor.

– Nu cred că a făcut asta, spuse Nairn cu convingere. Nu pot să cred că a făcut asta.

Tîrziu în seara aceea, pe cînd se afla singur în apartamentul din Chiswick, indoielile lui luară sfîrşit. Lungul şir de decepţii ajunsese la final, Kirov dăduse greş, şi era vremea să sărbătorească. Îşi turnă un pahar de whisky, sărbătorind de unul singur. Fell – evazivul, curajosul, singuraticul, înşelătorul Fell – era cheia. Dacă nu lucrase singur, dacă mai era cineva infiltrat în sistem, înţelese acum ce căutau.

Şi atunci realiză. Eliminarea Soniei fusese prea rapidă, prea curată; ucigaşii aflaseră cumva cum urma să fie transportată, aflaseră toate detaliile planului. Cu cît îşi dădea seama de mai multe, devenea din ce în ce mai sigur; şi, brusc, simţi că lichidul auriu, cu un uşor gust amărui îi arde gura precum un acid.

Feribotul Sealink, ce venea de la Portsmouth, intră în Cherbourg duminică la şapte dimineaţa, lăsînd în urmă rămăşiţele vechiului terminal. Cuplul de tineri se întoarse de pe covertă, de unde admiraseră cum orizontul ceţos se transformă în coastele înverzite ale Normandiei. Bărbatul se aplecă şi îl luă pe copil în braţe.

– Tati, întinse fetiţa mîna către silueta aplecată care privea ţintă marea, aşa cum o făcea de mai bine de o oră. De ce e trist bătrînul acela? Dar întrebarea se pierdu în larma pe care o făcea mulţimea care invadase puntea.

Bărbatul în vîrstă nu avea nici maşină, nici bagaje. Purta un pardesiu ponosit şi o pălărie veche de fetru. Aştepta răbdător, printre pasagerii şi bicicliştii îmbrăcaţi cu pulovere roşii şi galbene, ca pasarela să atingă cheiul. Se grăbi să traverseze biroul de imigrare şi tresări cînd doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume închise la culoare îl flancară.

– Paşaportul dumneavoastră, vă rog, *m'sieur*. Ochii poliţistului scanară documentul de un albastru închis şi întîlniră privirea bătrînului, satisfăcuţi. Nu, *m'sieur*, nu sînteţi domnul Pritchard. Avem motive să credem că sînteţi Sir James Simon şi am fost solicitaţi de către autorităţile britanice să vă oprim.

Cînd Nairn ajunsese în Great Rollright, tîrziu în după-amiaza aceea de duminică, ea îl aştepta în bucătărie.

– De ce n-ai vrut să te întîlneşti cu mine la Oxford? întrebă ea, cu ochii şi părul strălucindu-i în lumina răspîndită de becul ce atîrna de grinzile de deasupra. Ţi-ar fi fost mai uşor, nu ar fi trebuit să conduci pînă în văgăuna asta.

– Am vrut să vin din nou aici, să văd unde a trăit spioana mea.

– Cînd ai sunat aseară, m-am gîndit pentru un minut că vrei să mă vezi *pe mine*. Îi zîmbi, înainte ca el să-i poată răspunde. Nu fi atît de serios, David Nairn.

– Îmi cer scuze. Îi zîmbi şi el, dar văzu că ea îl privea întrebătoare.

– S-a întîmplat ceva, nu-i aşa?

– Nimic important.

– Ţi-ai schimbat atitudinea de cînd m-ai sunat. Îi luă mîna. Am fost întristată să aud despre omul acela, Simon, emigrantul care s-a dovedit a fi un spion. Am auzit la radio – ce moarte tristă, să te sinucizi într-o închisoare străină.

Nairn ezită.

– Am lucrat cu omul acela, Alison.

– M-am gîndit eu. Îl trase spre ea, de parcă îl cunoştea de un secol; atingerea ei era uşoară şi parcă îi transmitea şi lui un pic din vitaliatea şi căldura ei. Îmi pare rău – cred că s-a simţit foarte singur la sfîrşit. Cred că şi pentru tine e groaznic. Îl cunoşteai bine?

– Am lucrat împreună douăzeci de ani. Credeam că îmi e prieten.

– Crezi că e adevărat? Atunci înseamnă că era deja comunist atunci cînd avea doar nouăsprezece ani, cînd a ajuns aici de la Viena?

– Chiar nu ştiu. Dacă e aşa, s-a adaptat foarte bine.

– Vrei să vorbim despre asta?

– Nu. Nu astăzi. Probabil niciodată. N-ar fi trebuit să-ţi spun nimic. Oricum, am venit să te scot în oraş, nu să te

întristez cu problemele mele. Ea îl văzu cum arborează o atitudine defensivă, încurcată, şi nu mai insistă. El schimbă brusc subiectul. Casa e foarte liniştită. Ce s-a întîmplat cu copiii?

– Nu stau prea mult pe la mine, doar cîteva săptămîni, cînd apare vreo criză. Au plecat toţi, cu excepţia celor doi adolescenţi – şi ei sînt în oraş. Nu m-am decis încă dacă mai vreau să mai iau şi alţii – poate că a trecut îndeajuns de mult timp şi acum pot să mai fac şi altceva.

– Ce ţi-ar plăcea să faci?

– Te referi la seara asta, sau la viaţa mea?

– Alege tu. Eu nu mai pot să iau decizii.

Ea se ridică rîzînd şi îl sărută pe frunte.

– De fapt, am greşit – nu eşti deloc înspăimîntător – şi nici nu pari prea macho. Mi-ar plăcea să mergem într-o cîrciumă din Oxford, pe care o cunosc. E plină de studenţi, clocotind de viaţă. După asta, tu decizi. Îşi feri privirea, timidă. Nu mai fi aşa încurcat, şi eu mă simt destul de ciudat – n-am mai ieşit în oraş de la moartea lui Tom.

El zîmbi.

– În cazul acesta, mă simt foarte onorat.

– Da, aşa şi trebuie. Rîse uşor şi tensiunea dispăru atunci cînd el o luă în braţe şi o sărută. Ieşiră din casă ţinîndu-se de mînă. Pietrişul scîrţîia sub paşii lor. Ea lăsase uşa bucătăriei deschisă şi se opri aşteptîndu-l pe Nairn s-o închidă.

– Mulţumesc, mereu uit să o închid. Zîmbi senină în timp ce el îi cuprinse talia cu braţul. Se ghemui la pieptul lui. Ştii, David, nu ştiu nimic despre tine.

– Nu sînt prea multe de ştiut.

– Nu cred. Apropo, se întoarse ea privindu-l gînditoare. Ai aflat răspunsul pe care îl căutai?

– Ce vrei să spui?

– Cînd ai fost ultima oară aici, căutai ceva, nu-i aşa? Mă întrebam dacă ai aflat ceea ce căutai, asta-i tot.

Îi deschise portiera şi îi zîmbi.

– Da, cred că am aflat.

Postfață

A treia trădare este un roman de ficțiune și nu trebuie să fie citit decît în acest fel.

Toate personajele sînt imaginare, cu excepția lui Richard Sorge, fost agent de bază al Biroului 4 din Armata Roșie (actualul GRU, Serviciul Sovietic Militar de Informații) care a lucrat în Extremul Orient din 1929 pînă în 1944. După ce a lucrat în China, s-a infiltrat la ambasada germană din Tokio în anii de dinaintea celui de-al doilea război mondial. Pozînd drept ziarist german și nazist, a devenit unul dintre cei mai importanți spioni din timpul războiului. Prin intermediul lui, Rusia a știut că Japonia nu intenționa să o invadeze din est și, astfel, s-a reușit concentrarea tuturor forțelor împotriva invaziei germane din vest. Chiar și așa, Stalin a fost aproape de înfrîngere. Sorge a fost capturat de japonezi și executat în 1944.

Ruth Kuczynski a fost de asemenea o agentă curajoasă și pricepută, a cărei asociere cu Richard Sorge se pare că i-a schimbat viața. Din motive de respect, am hotărît să nu dau alte nume acestor agenți, care și-au recunoscut afinitățile sovietice. Totuși, personajul Soniei, deși inspirat de Ruth Kuczynski, trebuie considerat în întregime imaginar. Pentru anumite pasaje, m-am folosit și de *Amintirile* lui Ruth Kuczynski, în care descria perioada în care ea fusese agent

secret, publicate în Germania de Est în 1977 şi, în acele momente, intriga acţiunii s-a apropiat ceva mai mult de adevăratul curs al evenimentelor. Dar chiar şi Kuczynski a recunoscut că nici confesiunile ei nu sînt în întregime reale. De altfel, aşa cum arăta şi ea în cuprinsul *Amintirilor*, „orice autor întîmpină dificultăţi cînd vine vorba să-şi povestească amintirile: am încercat să spun adevărul în varianta mea, cu selecţiile şi compromisurile de rigoare". Altfel, personajul ei, acţiunile sale şi evenimentele la care ia parte pe parcursul romanului sînt pură ficţiune şi, de la al doilea război mondial încoace, în întregime imaginare. Adevărata Ruth Kuczynski nu a fugit în Vest şi, din cîte se ştie, trăieşte încă onorabil în Gemania de Est.

Celelalte personaje sînt de asemenea imaginare şi, pentru a clarifica lucrurile, cu excepţia lui Len Beurton şi a prenumele copiilor Soniei, nu au mai fost folosite alte nume reale. Aşa cum reiese şi din *Amintirile* ei, primul soţ al lui Ruth Kuczynski era un arhitect din Berlin, dar numele lui nu era Friedmann. În aceleaşi *Amintiri* se mai arată că al doilea ei soţ era englez şi îl chema Len Beurton; copiii ei aveau prenumele pe care le-am folosit în roman, dar nici Len şi nici cei trei copii nu au fost descrişi în carte. Din cîte cunosc eu, nici unul nu s-a numit vreodată Werner şi nici Ruth Kuczynski nu a folosit acest nume decît ca pe un pseudonim literar.

De asemenea, toate evenimentele descrise în roman sînt ficţiuni şi aşa ar trebui să fie considerate. Ca multe alte cărţi de acţiune, *A treia trădare* este inspirată din activitatea sovietică de spionaj, dar orice asemănare cu evenimente reale este pur întîmplătoare.

colecția
THRILLER
3

Celebrul autor MICHAEL HARTLAND își etalează în paginile romanelor sale întreaga experiență de peste douăzeci de ani, acumulată în cadrul serviciilor secrete ale Statelor Unite, conferind astfel narațiunii o puternică tentă de autenticitate.

Ne aflăm în 1973, an tulburat de atmosfera tensionată dintre marile puteri, indusă de războiul rece, cînd Sir Jack Carteret, director general al faimosului serviciu secret MI5, este înmormîntat în cimitirul din Somerset. A fost el, oare, trădătorul care a vîndut Uniunii Sovietice secretele țării sale, sau, dimpotrivă, adevăratul trădător continuă să furnizeze inamicului,din umbră, toate informațiile?

După 13 ani, David Nairn, agent al Secret Intelligence Service, caută cu disperare un răspuns. El descoperă o întreagă țesătură de intrigi, violențe și șantaj, o adevărată istorie sîngeroasă inițiată de Moscova anilor '40.

Brusc, un tînăr om de știință german își încalcă principiile și face o mărturisire șocantă, relevînd fapte neașteptate din activitatea fostului șef al MI5.

Nairn este conștient că trebuie să riște totul, inclusiv viața colaboratoarei lui Carteret, Sarah Cable, pentru a descoperi cea mai periculoasă *cîrtiță* a tuturor timpurilor.

Situații reale sau ficțiune? Un roman exploziv, care se citește cu sufletul la gură.

EDITURA LIDER
EDITURA STAR

Lei 199000 (181090 + 17910 TVA)
Lei noi 19.9 (18.11 + 1.79 TVA)

